

۱۳۰۲

۱۷۴۸۲

۱۳۰۲

در عهد احمد

۱ - کتاب در علم الحساب
تأليف: دکتر ادیب

تیمور

۲ - در علم لغت

لطف الله الحسینی

۳ - در علم

۱۳۵۹

۱۳۰۲

۹/۵

۱
۱
۸
۸
۳
۵
۳
۸
۷
۶
۱
۱۱
۸۱
۸۱
۳۱
۵۱
۳۱
۸۱
۷۱
۶۱
۸
۱۸
۸۸
۸۸
۳۸
۵۸

۱۳۰۲

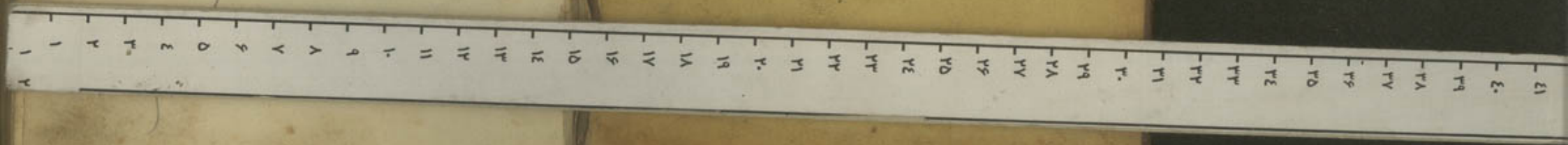
۱۳۰۲

۱۷۴۸۲

۱۳۰۲

در علم
 ۱- کتاب در علم
 ۲- در علم
 ۳- لطف الله
 ۴- در علم

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين والهاقبة للفقير وصلى الله على محمد وآله الكرامين قال النبي
 خير من نصوصي في عبادة الله الموعود في الدنيا موت كذا في الدنيا وموت كذا في الآخرة
 انما علم انما يكون محضه كذا في الدنيا وموت كذا في الآخرة انما يكون محضه كذا في الدنيا
 بداند که در وقت قصاصت مانند حضور را با باو انی افکنند و در زمانه تا صانع را با بداند
 خویش راست کند و انواع پیشها بسیار است و علوم ما را از همه علوم جداست
 یکی علم اندر که آبا و اجداد می توانستند که علم نجوم که شناختی احوال اوقات است
 علم دین که شناختی ضرایع و جمل در شناختی زمین است چهارم علم نظر طلب است
 که بر سبکی که شد رستی از دست اما در علم شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 نجوم که از شنیدن بروقت در غایتی تا بر شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 این نوع علم که یکی علم دین و دیگری علم بر سبکی که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 از فضای جزو جبر تا بر شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 علم دین بر شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 بر سبکی را با رتبه نیست لا بد با هر که بر شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 تا پیشگی باشد که صفتی تا بر شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 و هر چیزی را از هر چیزی تا بر شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 و اگر همه آنها و نه آنها و علم صفا که شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 برای آنکه همه که شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 العلم همان علم الابرار و علم الابدان یعنی است بر مردم که از هر علم جزو است از علم الابرار

انرا

انرا که باشد بهتر است که چیزی را بداند که در اینست که در اینست که در اینست که در اینست
 بر سبکی که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 ان احدال من حیوان فی سعیه الامن امور دینه او امور دنیاه فان سعی
 له دینه فغایته العمل الصالح ان سعی له دنیاه فغایته الالتماد و الالتماد
 لا يبلغان الا بالتحفة یعنی حال فعلی از دو بیرون نیست با اجماع انما
 سبکی که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 و این هر دو بنا بر اینست که رستی و شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 باشد بر همه خلق علم بر سبکی که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 خدا بر او است موصوفه باشد که هر که علم شنیدن است
 از آبا و اجداد بر او است موصوفه باشد که هر که علم شنیدن است
 خدا عوف و بده پس که علم بر سبکی که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 تمام بر شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 بر شنیدن که از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 و فی انفسکم افلا تبصرون و دیگر جای را از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 من سئل الله من طین ثم جعلنا فی غیرها مکین و دیگر جای را از شنیدن که بر سبکی که علم شنیدن است
 هم خلقی مخلوقی و انی صخر من بین الصلابة لتوایب من امره
 درین معنی که در فضیلت طلب و کنون من ای پس از برای آنکه باقی بماند
 تا در بانی علم را اما بعد بدانکه این علم بر زبان بویانی در سر باقی نماند
 پیغمبر ۳ و زبان مازی عزیز گشت از بدین پیغمبر صفا ترا صفا مازی که می گویند

تا همه علوم از زبان یونانی و سریانی بنازی کرد و ایندند انبرین وقت که من این کتاب
ساختم بیشتر مردم فارسی دور می کشیدند و پندار این زمانه با هر کوی بود و او از همه علم
داشت پس خواست از من که کتابی سازم که خلق از آن فایده باشد در طلب سخن در حضور
کوی که نظر خود را با بسته زبست و مردم بوی خلق بر لب می داشتند که عرض می چشم است
که چشم چرخ جانست و سگله بان شست و هر که چشم بست نوره بست و من چون خواستم
که این کتاب بنام خواستم که در زبان وی بگای آورم و نیز سخن را از این نصیب هر دو از آن
خلق را پس اگر این کتاب بر زبان ناز کشی نمی آید کسی نماند که بود مانندی و دیگر بر امور
و شوا بر روی که اول نازی با بیستی آموختن و دیگر با بیستی آموختن پس از این علم هر کس
و از راه زبان می من نیز از عرض خود با زبان می که عرض هر آن بود که فایده این علم است
در چون نگاه کردم دیدم که هر که این کتاب را می بیند و در طلب سخن کشند در چشم
که کشند چشم این سخن کتابی که در حضور چشم هر مخالف در طلب سخن و او از آن است
و این سوره بزرگ است و در هر یک از آن از اظهار بزرگ که معروف بود در هر یک از این
کرد و نام آن نام آنکه است با و کند و چنانکه در هر یک از این سخن گفت
نام گفت و نام که پس از این سوره بود و آنکه پس از او بود و از زبان و استاد این حکیمان
که نام عدلی و کرده اند و عدلی کشند و قوس و دیگر که از این شان بودند نام عدلی کشند و عدلی کشند و نام
کشفند و خواست ایشان این بود که از زبان ایشان در این نصیب چنانچه و کما بنویسند در هر یک از این
بفرزندان آموختند و پس نمودند و چون هر روز که مردم در این وقت نام و آن در زبان نیز در این
و عود کردند به سوزن انکه اگر آموختند بودند و عدلی چشم میزدند چشم خلق ملک بگردید پس از این
چنان دیدم که این علم را در این زمانه تا هر خلق با موزنه و عدلی کشند و عدلی کشند و عدلی کشند

X
کتاب

انوار

از جایی خواند و این کتاب تصنیف کردم و همه علم در این کتاب یاد کردم
پس هر دو و پنج قسم این کتاب را با هر دو در کردم تا هر کس از این نصیب باشد و از آن
این علم هر چه تر باشد و بهتر در یاد کند و با یک علم بلانی هر زبان که خواهد و من این کتاب را با علم
دوست از طبع این جهان بر آستم بر آید زرش و عود از جهان ثواب است پس در چشم
بر این کتاب را بر خواند و قطع بر آید و در یاد کند و موی بر روی عدلی کشند که در این کتاب
و کتابش هر چه از بعضی خواست و تصنیف این کتاب در سال ۸۰۰ بود و از اجرت و روزگار
امیر المومنین ابو القاسم عماد الله الامام مقتدر بالله امر الله لرو و بود که سلطان مصطفی ابو الفتح ملک است
و او در بیان امیر المومنین بود و این کتاب بر طریق سوال و جواب ساختم همچنان که چنان سخن
کردست تا از یکدیگر پرسند و جواب هر کس را بر آن عرض در زد و یاد کند و فراموش نکند و نیز چون
پرسد زود جواب آید و در این وقت را در جواب یکدیگر هر چه از این بیان پرسند به معرفت
و بی آنکه از این علم بهره و در آن زمانه و آن باشد و خواهد که بیست با موزنه و چنان نمایند
که دانند و برین علم جواب نهند و جواب یکس دهند که دانند و بی حکمت و معرفت پرسد
و نیز چون کسی از این حاجتی پرسد با خواهد که با موزنه و از این علم بفریاد جواب هر که معقول شود
و اگر کسی از این امور پرسد از هر پرسند تا چون نام و آن باشد خلق شود و بوال کردن نام و آن زمانه
آید و اول با موزنه نام و آن و چون دانان شود و عود کند و نیز مردم هر است نام و آن که فریاد نشوند
و نام این کتاب را عدلی کشند که هر که این کتاب را بخواند و عدلی کشند چنانچه در چشم بر عدلی کشند
و هر که در هیچ طلبی نام و آن شود و همه چشم وی روشن باشد و خوب نظر او در عدلی کشند و عدلی کشند
بر عدلی کشند که در هر چند این کتاب را در چشم علم امامه طریق هر روزی یاد کردم چنانکه هر که این
بر خواند و بگویم از همه طلب است تا به دست می آید از هر کس که کتابی که در دست می آید

X
کتاب

X

از صفت طبقة اول طبقة صلبه و دوم طبقة شبيهه و سيم طبقة سبكي و رابعه طبقة عسكويه و پنجم طبقة
عشبي ششم طبقة قوی هفتم طبقة ملحمه ۳۹ و رابعه و رابعه طبقات اولی تا پنجمه خلاف
کرده است بلی هر کسی می تواند که از آن فواید بسیار بر لفظ بوده است نیز معنی آن است
همه را پسند قوی است نه اینکه طبقات ششم است و جهت آن مر آنکه که طبقة سبکی را به
طبقة ششم از برای آنکه طبقة پنجم را خوانند که بر جوار و لیسیده باشد با چیزی اور خود کرد و نگاه او
و طبقة سبکی نه چنانست که وی چون در همت باشد و او را از برای آن افزوده تا غذای طبوت
از جوار و در نیز روح با هم در وی نماید و طبوت با جوار و طبوت با جوار یکدیگر است و در قوی دیگر را
مناسب است که طبقات ششم و جهت آن مر آنکه که طبقة عسکویه را طبقة ششم که طبقة انبار که
بر همه لیسیده باشد و عسکویه باره از جلد لیسیده است و نیز جهت آنکه که عسکویه خود باره
جلد است که معده است که بنات طبقة عسکویه جلد است و او را از برای آن افزوده است که چون
غذا زوده آید از جلد خود کند تا جلد را از آن نرسد و آنچه از غذای جلدی و معی غذا خود کند
قوی از همه سبب است که گویند طبقات ششم چهار است و جهت آنکه که طبقة ششم را طبقة ششم از برای
آنکه چون طبوت کرد بر که چشم در آنکه مانند طوق است که در بر که در آنکه در آنکه در آنکه در آنکه
نیست همچون را طبوت بر همه چشم را و قوی بر آنکه سبب است که طبقات ششم است جهت آن
می آنکه که طبقة عسکویه و طبقة ششمی طبقة انبار که بنات هر دو یکی است و قوی از همه سبب است که
چشم جلد و طبقة است و جهت آن مر آنکه که طبقة صلبه و طبقة قوی که طبقة انبار که بنات طبقة قوی
از صلب است اما نیز در یک وجه چون نگاه کردیم طبقات ششم یا زده است از برای آنکه انان که
جهت آورده اند که طبقة انبار که بر جوار و لیسیده باشد با چیزی از آن که چشم را به جوار و لیسیده
پوشیده پس بر آن سبب زده باشد و نیز طبقة عسکویه از آنکه چشم را در جوار و لیسیده

از برون

از برون که اندک است پس در طبقة باشد که ممکن باشد که دو چیز ضد یکدیگر باشد و در برون که در طبقة است
نه معنی که معده را صفت همین است که در برون خلل دارد و برون اعصاب و معده و در طبقة است
پس بر آن شش طبقة چشم یا زده باشد سعی ام در رطوبات چشم که چند است در آنجا هم
کرده اند تا به جمله علی برین متفقند که رطوبات چشم را طبوت است نه کم و نه بیش یکی طبوت
از جوار و دیگر رطوبات جلد و رطوبات چشم را طبوت است و جملگی را در این خلاف نیست سعی یکم در آنکه
پس چشم چند صفت است و چند گونه است چهار صفت است و دو گونه است صفتی
بجوف است و اینها از منند و طبقة و جهت دیگر بیان است و جلد ۳۲ و جلد ۳۳ چشم که چند است
چشمه صفت است که چشم و صفت آن در او زده اند نه در عضله چشم و در عضلات ۳۳ در آنکه
پسند در طبقات و رطوبات و آنها چشم از جمله است یا از یکی پسانی از رطوبات
جلد است و دیگر اجزا و اعضاء او و اینها از این اجزا صفت میکنند بسیار دادن
و آفت از وی زده اند و در این صفت میکنند بر این صفت برون چون غذا ۳۴
در صفت رطوبات جلد که پسانی از رطوبات و آن رطوبات است بر یک سبب و در رطوبات
همه کرده است بر سبب همه که از برون کرده باشد اما صفت که در سبب آنکه چشم در رطوبات
۳۵ در آنکه این رطوبات را کرده است فلان عرق زده کرد و افزوده تا آفت زود برون رسد
۳۶ در آنکه این رطوبات را کرده است و در همین آن وجه صفت فلان عرق زده کرد
که از آنکه تا همه چیز تا به چشمه که اگر کرد و در رطوباتش را یک بود و هر چه نظرش را یک
باشد هر چه جدا آید در وی خود ترا از رطوبات می جدا آید و همه چیز تا را خود ترا از آن سبب
که باشد و همه چیز تا را جدا آید و برون تمام جدا آید باشد الا آنکه که جدا آید دلیل بر آنکه چون
صفت صفت از منظرش خود کرد و همه چیز تا را جدا آید و در این صفت برون و نیز همه چیز تا را

پند ۳۳ در اینکه رطوبت جلد و پوست روشن بکند است که در کما را زود قبول کند
۳۴ در اینکه رطوبت جلد در کماست و آن در میان همه اجزاست و دلیل آنکه در
در میان است آبست تراکم که فضا در هر چه او بر است از طبقات و رطوبت او
و او را در و باطلها و عصبها و عظامها همه زود رطوبت جلد است تا از میان
باید بهر از اینان غذا بر سر سازند و بعضی از اینان سفر است از وی غلبه از اینان
چنین شده لایه وی در میان همه طبقات از بیرون و در آنکه هر از اینان و طبقات
جمع دارد همه جسم را و طبقات غیره را جمع و او و در آنکه هر از اینان و رطوبت جلد در
ترد او تا از حرارت آفتاب مکرر از در و کثرت طبقات عکس میماند و در رطوبت
بعضی از در هم نیامیزد و رطوبت ز جواهر از درون و در طبقات سنگی روح را بوسیله
و طبقات شیمی غذا را لطیف می کند و طبقات صلب است استخوان و آفتاب را در کما نگاه دارد
و عصب بخوبی روح را که در کماست اینها را لطیف می کند تا او نفس می کند و جلد
از رطوبت جلد است در جسم و است ۳۹ در اینکه منفعت رطوبت جلد است
منفعت او در تغذیه از منافع اجزا و در است و در کما را تر از منفعت پانی هم بیشتر
چهارم در دلیل آنکه پناه از رطوبت جلد است و آن است که هر ستم که چون آب
میان این رطوبت و پانی در بدن فرو رود و آیه با اثر از این پند قرصه آفتاب یا بسط با نظره
که بر قرصه پانی پدید می آید و پانی باطل شود از برای آنکه مانع میان رطوبت جلد و میان
محمول است چنانکه آب را قوی کنیم آن مانع را بر در بریم از میان رطوبت جلد و پناه
باز آیه پس درست است که پانی از رطوبت جلد است چنانکه در کما نگاه دارد و پانی
که میان این رطوبت و میان جگر پدید می آید مانع می شود و در جرم پانی پدید

بر این پانی از رطوبت جلد و در است که پدید می آید پانی باطل می ماند از برای آنکه
از درون تا از رطوبت جلد است کشته شد که هر چه از بیرون و هر چه از آنرون همه در
رطوبت جلد پدید می آید و پانی از رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
که هر چه از بیرون و هر چه از آنرون همه در رطوبت جلد پدید می آید و پانی باطل می ماند
فقدار کار پانی در این میان و رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
چه کارش در کما است و هر چه از بیرون و هر چه از آنرون همه در رطوبت جلد پدید می آید
رطوبت جلد پدید می آید و پانی از رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
میرسد و حضرت و پانی از رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
از آن است که پانی از رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
از درون رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
اقتضا پانی که پناه از رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
بر کما و مانع میان رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
که از رطوبت جلد پدید می آید و پانی از رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
پانی باطل می ماند و پانی باطل می ماند که رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
کردن پانی باطل می ماند و پانی باطل می ماند که رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
فادمان از بیرون و از درون ۳۴ در رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
سرد تر است از برای آنکه سنگی سلب می آید و پانی باطل می ماند که رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
که رطوبت جلد پدید می آید و پانی از رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند
و رطوبت جلد پدید می آید و پانی از رطوبت جلد است که پدید می آید و پانی باطل می ماند

نایب رطوبت جلد فی میان رطوبت زجاجی است که فورا بر یک سطح در یک رطوبت بر
 میآید که در آن برای آنکه در آن رطوبت زجاجی آید و در زجاجی منقطع شود رطوبت
 زجاجی در آن رطوبت جلد رطوبت زجاجی غدا بر رطوبت جلد رسد پس همانند زجاجی
 باشد ۴۴ و صفت رطوبت زجاجی صفت آن است که بر یک سبب است نه تحت سبب بلکه آنکه
 باو کئی نماند و تحت او آن نیست که در دوران کئی سبب است چون آئینه که تحت آن یک و در آن
 هیچ قسم که سبب است و در کئی نماند و در آن زجاجی همانند آن است که از رطوبت زجاجی در آن صفت
 رطوبت زجاجی آنست که غدا سید هر رطوبت جلد را و از بر آن نزدیک بر رطوبت جلد
 و سبب نزدیک شدن غذا و او آنست که بر آن ای که است از آنجا که چهاره نیست این را از غذا
 تا خلف شود بر آن که کئی شده باشد از آن جهت که است غریزی از درون و عوارت هوای از بیرون
 و حاجت باشد که بر آن که کئی شده باشد و در آن در آن جو من الا چیز که مانده آنجا که کئی شده باشد
 و استمال آن چیز نیز در آن و کئی شده و در آن یک سطح است از رطوبت جلد رطوبت جلد
 بغذا و صفت رطوبت جلد که کئی سبب است در رطوبت جلد بر مکن شود که غدا او ای از آن است
 بی نظیر بر همانند سبب کئی سبب است در رطوبت جلد بر مکن شود که غدا او ای از آن است
 از برای آن سبب آفریده در رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد
 طبع رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد
 و آنکه کلد در و این رطوبت جلد را از برای آن صفت است نایب در میان رطوبت زجاجی
 چنانکه که نایب است آب شده و بنیاد زجاجی و اگر رطوبت زجاجی بود که غدا بر یک سطح جلد
 که این رطوبت جلد بودی از اجزاء او که فورا بر رطوبت جلد رسد پس همانند زجاجی
 هیچ را از آنست که بر آن رطوبت جلد رسد پس همانند زجاجی هیچ را از آنست که بر آن رطوبت جلد رسد پس همانند زجاجی

رطوبت زجاجی از یک سبب کلد که رطوبت زجاجی سبب است در رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد
 در رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد
 با هر دو آن سخن در این طبقت سبب کئی که در رطوبت زجاجی در آن است و رطوبت زجاجی در آن
 خود که در آن رطوبت جلد از اجزاء در رطوبت زجاجی منقطع شود و پس در آن رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد
 منقطع شود و در آن رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد
 بنویسد و در آن یک غدا رطوبت زجاجی آنکه ام طبقت است و در آن طبقت بودی نزدیک است غدا از
 طبقت سبب است طبقت سبب کئی که در آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد
 او بدین شکل است و این شکل از برای آنست که آنکه است که در آن از آن سبب کئی که در آن است
 است و در رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد
 زجاجی طبقت است طبقت سبب کئی که در آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد
 سبب کئی است و در آن طبقت سبب کئی که در آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد
 یکی از سبب کئی که در آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد
 وی از رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد رطوبت جلد
 در غدا طبقت سبب کئی که در آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد رطوبت جلد
 سبب کئی است و در آن طبقت سبب کئی که در آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد
 رطوبت زجاجی بر سر آن بر آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد رطوبت جلد
 عصب و رطوبت زجاجی بر سر آن بر آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد رطوبت جلد
 نزدیک شود رطوبت زجاجی بر سر آن بر آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد رطوبت جلد
 کند در آن با غدا بر سر آن بر آن است و در آن یک طبقت رطوبت زجاجی طبقت رطوبت جلد رطوبت جلد

در طوبت در جایی بود که در باره هر آنچه که در طوبت جلدی که معرفت بر بیان طبعی
با یکدیگر بود بر هر سال ۵۴ در وصف طبعی که در سال نهان است و در وی طبعی است
سزاوار و بر یک سبب است انکه هر قدر در زمست لغایت به بنام طبعی طبعی
می توان آن را بیشتر از زمست و بیشتر از غداه زمست که بر دماغ پوشیده است که غذا بود
چون بد آنجا رسم بود که در وصف طبعی که در آن منصف است بی طبعی که در
غذا بود و در دماغ که در او در آن غذا و سیوم که در آن اول در وی طبعی که در
که شایسته سبکی بود و طبعی که در هر دو بار سبکی آن غذا در دماغی که در هر دو طبعی که شایسته
در طوبت در جایی بود که در هر دو بار زجاجی آن غذا در دماغی که در هر دو طبعی که شایسته
و یکدیگر در هر دو طبعی که در طبعی که شایسته آن که در دماغی که در هر دو طبعی که شایسته
تر از آن که در بناست بی از غذا و در زمست و در جایی که در دماغ است که در هر دو طبعی که شایسته
۵۸ در غذا طبعی که در او از آن غذا و در زمست که در دماغ است که در هر دو طبعی که شایسته
هم از آن غذا و در دماغی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
و این طبعی که در طبعی که در آن غذا است که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
بناست بی از غذا و در طبعی که در دماغ است که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
در منصف است این طبعی که در آن است که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
از درون جایی که طبعی که در آن است که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
دارد و تا چشم قوی حکم باشد ۵۶ در غذا طبعی که در دماغ است که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
میخواهند غلیظ شوند که در دماغ را از آن غذا که در دماغ است که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
در بناست طبعی که در دماغ است که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته

سال

و حال هر دو آن است انکه طبعی که در جلدی که معرفت بر بیان طبعی
چون طبعی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
طبعی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
یک طبعی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
مقارن از هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
در طوبت طبعی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
فرقی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
بر سال طبعی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
ایستاده چون در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
سخت لغایت تا در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
لغایت و در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
فلسفه لطیف است و این که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
از جلدی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
در آن منصف است بی از آن غذا که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
در طبعی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
از یکدیگر بود که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
طبعی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
سیوم که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته
در طبعی که در هر دو طبعی که در هر دو طبعی که شایسته که در هر دو طبعی که شایسته

و جب کبک بنا بر ملک دوران آن بود که اگر همان راست با ساری هر یک کبک آبی می توانی چشم را
آفت رسیده می آن نور که بر آن چشم بر می خیزد و بی جانی که کند می چندان مغز بر می که بر چشم
که چندان و بر می که کبک و پس غشای از جانی که کند می و جفت شدی بر سطح می عز و جلد برین هر دو می با یکدیگر
آورد و سوراج هر دو یکی که اندازند و باز از هم جدا است بر است بند و در کبک با چو چشم را
اوند و صانع شود و نور سس صانع شود که آن نور که با آن چشم بر رفت که بنا شد باز کرد و در بدنها آید
که هر دو سوراج یکی شده و نور در سوراج در نور که کبک که آفت رسیده بود و به چشم همچنان چند
که هر دو چشم بر یکدیگر می خورند که معلوم می شود که دست بر یک چشم نه چشم بر یکدیگر می خورند و حال هر چند
صدق آن چشم که آن ده است غیر نور سس چشم که آن نور که هر دو چشم بر رفت یکی با آن نور که در
صدق از آن نور است که بر چشم آید و نیز از جانی که کبک که کبک نیز نگاه که در طبیعت با چو چشم
از نور سس چشم بر هم اندازد بر آن چشم که در نیز زنده از آن که چشم بر بر برای که چون هر دو نور
نور بر کرد و در یک شخص است که هر دو می آید و هر یک که است چون هر دو بر هم بر آن شده
بجز است و هر که را چند نیکو چند که اگر در چنین نوری هر دو یکی اصل نه نور است چون آن نور
بودی که یکی که از نور بودی یکی بر تر پس هر دو یکی را در دو بر نه می چون همان بود که اگر کسی است
بر جیبی نوزد نند بر او هر دو چشم باز کند و این هر دو نور جدا جدا هر دو آن نیز صغیر تر است و باز چون است
روشن تر و نور بر سر بر جیب است که بر بعضی این هر دو یکی با یکدیگر با یکدیگر است ۱۲۶ در هیچ چشم
و آن هر دو نور است بر نیزه و باغ بر آن که نبات این صفت و باغ است و باغ سرد تر است ۱۲۵
در غذا و صفت کبک که از نبات است و نه از چشم است چون بر صفت بسیار به هم که در باغ را
غذا میدهد و صفت غذا ۱۲۵ در صفت صفت کبک چشم را میبرد و اینها به هم میمانند میان
نه سخت صفت بر آن نور که بسته که صفت است از برای آن که صفت کبک بر آن است

لا بر نیز که بر نبات است تا جوف نوزاد بود و این دو صفت که حرکت بسته جمیع بسته که در
کواکب آن حرکت همه اند و صفت کبک نور بر سر نه چندان با بر نیز یکی که نور در میان
صدق و بیست و هفت در نبات این دو یکی که از کبک است و یکی که از نبات است
اسم از آن نبات است که نبات صفت کبک نور در غده و باغ و یکی از این صفت کبک نور
صفت کبک نور از این دو یکی صفت کبک نور است و از غده کبک نور است
۱۲۶ با نبات و نور که در غده کبک نور است و در غده کبک نور است چون از غده کبک نور است
حرکت جلوه می دهند و نور در غده کبک نور است و بیشتر چون از غده کبک نور است
ساخته شود که اول باغ نور در صفت کبک نور است و در غده کبک نور است
جوف است و آنها حرکت هر دو یکی که از کبک است و در چشم و غده کبک نور است
در آن غده کبک نور است و حرکت هر دو یکی که از کبک است و در غده کبک نور است
صدق و نور در هر دو یکی که از کبک است و در غده کبک نور است
که صفت کبک نور است و در غده کبک نور است و حرکت کبک نور است
در غده کبک نور است و حرکت کبک نور است و در غده کبک نور است
که غذا و باغ و صفت کبک نور است و در غده کبک نور است
۱۲۷ است که نبات صفت کبک نور است و باغ است و نبات صفت کبک نور است
از این صفت کبک نور است و در غده کبک نور است و در غده کبک نور است
چون مسکو که نبات صفت کبک نور است و در غده کبک نور است
که اول باغ کبک نور است و در غده کبک نور است و در غده کبک نور است
۱۲۸ اگر طبیعت مغز بر نبات است که میبرد از اینها صفت کبک نور است و در غده کبک نور است

با یکدیگر صفت که مخصوص شده بر این است ای فوجی باشد با که بر این صفت در وقت و در هر
 مخصوص است بر آنکه در حضور از بعضی خصوصیت و خاصیت یکی از اعضا و یکی از اعضاء او یکی از
 فرج یعنی از فعل و منفی او یکی از خصوصیت هر یک صفت در هر وقت در طبع و دفع و این که در
 و تر از آن همه اعضا آن است و در هر وقت از فعل او حاجت او چنانکه گویم که در دفع ابتدا حرکت او در
 سبب است یعنی نگاه داشت و این دو در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 فعل دفع بر دو مرتبه است یکی از فعل که در وقت دوم که در وقت اول از فعل خویش است که در وقت اول که در وقت
 بفرق خود است که آن حرکت و در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 آن است و در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 صفت با یکدیگر صفت است و در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 بناست هم از دفع است ای صفت حرکت را در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 گوشت و در باطن و در باطن را بناست از استخوان است ای در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 لطیفتر است ای صفت حرکت را در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 فرج است ای صفت حرکت را در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 و این صفت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 که نور است و در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 او از آن زمان که در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 و در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 و این صفت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 طعم دارد ای صفت حرکت را در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 ای

و در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 او را در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 حاصل از وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 با صفت است از صفت بناست این است که در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 چون صفت است از صفت بناست این است که در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 این صفت است از صفت بناست این است که در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 بر این صفت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 میوه در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 است که در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 یکی در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 که در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 حرکت که در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت اول که در وقت
 بنابر این صفت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت در هر وقت
 پس صفت است از صفت بناست این است که در وقت اول که در وقت دوم که در وقت اول که در وقت اول که در وقت

که بر پوست از دماغ در دهانی که عصب است اری که دماغ است و قوه حس است از دماغ
و از دماغ قوه میرسد تا آنکه عصب است با عصب را قطع اند بریده شود تمام از دماغ
که دماغ است تا آنکه قطع است غیر با برده اند از قطع تا برسد غیر با برده و حرکت باشد از قطع آن تا آنکه
که بر قطع باشد سبب آنکه سفت باشد قوه نتواند رسانیدن و با هیچی است از دماغ با هر دو دماغ
چون هوا بر سینه باشد و بریده نباشد تا آنکه حرکت در بریده و اگر در هوا بریده می آید
که با قطع کند چند که هوا بر سینه است چند و اگر بریده است از پس آن چند شانس اگر کسی است
چون دوی بر او چند که چند از دماغ دست باشد و اگر از بیرون دست باشد نتواند در پس
اینست که از صفت که در ۱۳۰ در این که لفظی که اگر یک چشم چند دماغ با هر دو آن آید و نیز چند
و اگر چند بود از دماغ چشم تا برسد به جوی که در دماغ بود و او نیز که اگر کسی آید در شش که آنست
چون چشم و دماغ و جوی دست با دست که در دماغ است و او از برای آن آید که در دماغ است
نست که چنانی نماید از دماغ ساخت که اگر کسی آید در دماغ است و در دماغ است
پس از هر دو عصب تا فرج و دماغ که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
از دماغ که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
به شرح در دماغ جوانی که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
برون آمدن دماغ و در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
سپس از برای دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
و نیز که نباشد که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
معتدل است میان نیز و کند از عصب است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است

در دماغ

و در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
۱۳۰ در سبب از برای چشم و دیگر از برای چشم تا برسد به جوی که در دماغ بود و او نیز که اگر کسی آید در شش که آنست
اگر او در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
و این سببها صفت است از برای چشم و در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
فرد باشد بیک باشد با سبب چشم خود سبب چشم از برای چشم است که در دماغ است که در دماغ است
و غیرش از دماغ بود و در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
صد و پنجاه و یک در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
طبقه را با دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
چهارم طبقه چشم است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
اول از برای دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
آن صفت است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
چهارم طبقه چشم است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
برای آنکه در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
دومین طبقه چشم است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
کسی سبب است و دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
چنانکه در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
دوم را بعد از دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
و در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است
۱۳۲ در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است که در دماغ است

انگاه پند که سوه نام شود و از این است که بزرگتر شود نشاندن که غایتش آنوقت باشد و در وقت که در تمام
 برسد وقت نزول باشد که نام پند کرده و از وقت بگذرد آنوقت که برایش مهر زد و نشاند
 بیست و چهار بار یکبار در چشم او نشاند و بتواند در روز نه جاست یکی در چپ و در وقت صبح
 سیصد بار در چهارم در معده و پنجاه بار در شکم که در وقت ششم در وقت هفتم در وقت
 هشتم در وقت نهم در میان رطوبت مله در وقت نهم و یکبار در چهارم در وقت آن چهارم
 و این عملها که در وقت آن در چهار موضع گفته شد یکی در معده و در ریه و در ریه و در ریه و در ریه
 باطل جن چهارم در طرف جن ۲۲ در چهار با یکبار در جن اندر عظمت جربست برده
 و تخمه و النفاق و شتره و ارنبه و غیره و شوزاید و شوزمقلب و شوزاب
 و باطن اهدب و قمل و فمقام و فردان و جوع و در پنج و سلاق و عله و جاب
 و غلط و دمل و شتره بان و قورنه و کینه و شتره و مند و معفه و لوایل و اشفاق و ناکه
 و قروح و سلعه و استرف و شنج و موت الدم و حفره و خدر و در نفاش و اشفاق
 در برص ۲۳ در عضلات جن و عدله مراد ۲۴ در باق سینه ۲۵ و در طبقه طبع ۲۶
 ۲۷ در شش عضله که بر روی شش است و عدله ۲۸ و در زده عدله و در طبقه قرفه ۲۹ چهار
 در وقت شتره ۳۰ وقت عدله در رطوبت نظر اندر که بتوان کشم و در مسی ام که عدله و طبقه
 غنی اندر مسی و یکبار در میان طبقه جنی و رطوبت جلیدی و عدله آمد مسی و در بر جربست
 و آن چهار گونه است یکی اصفه خوانند دوم را جا و در سیم را بنی چهارم را فزونه عادت
 صفتی است که چون جن را بر کردانی از درون جن سیم جنی دانند که میسرید بر شش اصف
 و آنکه آب وین و فاضله آنکه در درگاه این نوع از جوب است و جوب شتره نوع دوم
 جاوری چون در باطن جن نگاه کنی از درون جن سیم جنی دور شتی زیاده از ان نوع اول

درین

درین نوع در شش جنی در باطن جنی بر شش کله و بر شش و این نوع دو بین ها شرح نمودند که در
 چشم باشد که نوع حصی و این نوع دو بین که این شش از نوع اول یکبار در بین سیم باشد و
 نوع سیموین که اگر از این خوانند انباشد که چون در مرکز جنی در باطن جن سیم جنی در در بین جنی
 که شفاق و در شش جنی در در جن بر شش انباشد که در در بین جنی در باطن جن سیم جنی در در بین جنی
 از بر در جنی بر پنداره باشد و درین نوع در درگاه آب کین و کوز شش و فاضله آن زیاده
 از نوع دو بین و عالی نماند در در بین جنی که بر معده سیم شسته باشد و این نوع جوب سیم باشد که کینی
 نوع چهارم که در فزونه باشد از ان نوع سیم بر است و در درگاه کینی و کوز شش و در شش و آب کینی
 چشم باشد و جنی بنا بست سیم باشد و چون در درون جن نگاه کنی آن که در وقت شتره
 و در کله بر شش سفال کشته باشد و در پنج لایه بر شش شش غلیظ شده و مورز زیاده و در جنی رسته
 مانند این نوع و کوز شش از ریه است چنانکه بقراط گفته است که سیم و کرد و عدله و غیره در جن
 که کینه بهین و کوز شش از ریه است چهار باطن جنی ۳۳ در سیم جنی و آن
 ماده سومی باشد که با رطوبت بود و اصغر آن سیم باشد و بیشتر از رطوبت که در جوب سیم
 و زیاده و فاضل از کینت و کیفیت غلط باشد و نیز سبب شش از نه بهر باره از جنی در درون
 طعناها و جوب در این بود در آن جنی رود و در جنی از نه بهر باره که طبع کمال آن است
 در معده چون خطا اندر در نه بر عقیده است که در جنی را جوب از جنی ۳۴ در برده و عدله است
 چون در مرکز در باطن جنی در ریه که در شش برده و از بر در جنی در شش است
 که سیم باشد هم رنگش شده و باشد که بر جنی در جنی در باطن جنی مرکز رسته برده سیم که
 زنده برده از سیم است که باطل جنی در طرف است ۳۵ در سیم جنی و آن از رطوبتی
 سیم که در در طرف جنی و مانده جنی در میان عشاء و طرف جنی و آبها بر نه و اگر کینت سیم

شده باشد در چشم نرود و جمله چشم با پوسته سرخ بسیار دروغا زین مکنه در این چشم خودی
سبل رو با نه چشم را بر کش کند و باشد که زینش سپید بر آید ۹ و در سبب غصه آن باز
رطوبتی باشد و با وی کی در اطراف چشم بیاید و از آن رطوبت چشم فرزند و از آن غصه شود
چون غصه غصه و لا یسوی از درون چشم کرد و در وقت زخم سوزانسته بگوید با چشمه در آید
برب آن رگین بنظر کمان باشد و از زود که باشد یکی آنکه نرود بر بود اما چشم سبز نرود و دیگر آنکه
سوی نرود بر درون چشم سبز نرود و سبب باشد و با هر وضعی باشد و نیز باشد که زین کرد و باشد که کرم
که بر آید در درون چشم و نیز آید باشد که با سلطان باشد در چشم و دیگر سبب چشم را
از کرم باشد یکی از رطوبت سبز سوزاننده بر آید در چشم و سبب کند و در سبب چشم را
باشد و سبب چشم را باشد ۵۲ در بانی هر سبب چشم نرود باشد و باشد که یک سوزاننده
یا کرم یا سوزاننده یا چشم نرود ۵۳ در سبب بانی هر سبب غصه باشد یکی از سبب
غصه نرود و سبب چشم را باشد و سبب از کرم نرود باشد از کرم نرود که سبب سوزاننده چشم را
لا یسوی از درون چشم نرود که در است جز کرم نرود و سبب غصه و غصه از کرم نرود که سبب
و از آن رطوبت سبز نرود و سبب چشم نرود ۵۴ در فصل جهان غصه نرود که چون در کرم نرود
غصه نرود و سبب غصه نرود و سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
قد که در جهان غصه نرود و سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
در وقت بیرون آید و نیز باشد که از جانی طبع باشد که با سبب رطوبت سبب غصه نرود
نرود و نرود از وی ای لافز بود به آید و فصل از غصه نرود که در کرم نرود که سبب غصه نرود
نرود و در ۵۵ در غصه نرود که نرود از غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
۵۶ در سبب غصه نرود که در جهان غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود

غلظت

غلظت باشد که غصه نرود از بر نرود ۵۸ در فصل آن که در جهان که نرود از غصه نرود که سبب غصه نرود
دارد باشد که نرود و نرود سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
فردان که در جهان غصه نرود و غصه نرود غصه نرود غصه نرود غصه نرود غصه نرود
۱۱ باشد که نرود از غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
جمع که در جهان غصه نرود که نرود از غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
در درون غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
و از غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
دارد و از غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
در رطوبت بسیار در چشم نرود و سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
و از غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
کشته نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
چشم نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
و نفع دوم غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
نوع غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
از غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
و چون ای غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
ماده باشد و سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود
باشد پس در درون غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود که سبب غصه نرود

که از کوه چو تیر نشسته باشد لکن بر چرخ را بر سر کرده باشد ۹ در سوره وفق میان دو فرسخ بود که
سعه از جنس فرخ است اما میان سعه و فرخ در وقت و آن است که فرخ آسانی باشد که با دور دور
بره جمع شده و فرخ آن سعه غنی نیست و سعه را علف باشد و در آن سعه باشد و در سعه
باشد اما انقی سعه بسیار است یعنی از سعه را در میان کوه نیز باشد سخت و فرخ را نام کوه باشد
علاف خار و در کوه فرخ را در میان کوه نیز باشد و فرخ را سحر خوانند این فرخ را هم علاف
باشد و فرخ دیگر را در میان کوه است و این فرخ را اشهد خوانند و این فرخ را
علاف باشد و نوعی دیگر را در میان علاف چون آرد ناله باشد و این فرخ را عصاب
و نوعی دیگر در میان علاف چون تیر باشد که بسته باشد و باشد که چون کوهها دور باشد
و این فرخ را که در میان علاف چون تیر باشد نامش سرازه خوانند و این در میان سعه نشسته
ماده چون تخم نشسته از آن سحر خوانند اما علامت هر یکی از این سعهها بسته است و هر یکی از آنها است
که بر آن نشان نتوان شناخت که کدام فرخ باشد اما علامت سحر است که در کوه کوه است
سخت چون دست بروی تیر از زبردست برود و جهان باشد و علامت سحر است که چون
بر در آن کوه نشسته از زبردست برود و هر صوفی را یک باشد و هر صوفی را یک باشد و وقت افکار
از دست زدم آید و علامت سعه صایدی آنست که زدم ز باشد که در آن عصبانیت می افتد و در هر
بار یک باشد و علامت سعه شندی آنست که چون دست بروی تیر زدم باشد جهان بنداری کوه است و این است
و چون دست بروی تیر زبردست فرخ باز نود و جهان دست بر ارج نود و باز هم آید و علامت سحر است
آنجا نشسته که نوعی نشسته زنی زدم که در وی شخصی باشد با بر سالی که می باشد و جهان دست بر در تیر زبردست
بجز در جهان کوهی که در آن سعه از آن سعه خوانند آنست که زدم باشد اما نشسته زنی نام باشد که در
سختی باشد و زبردست کند تا بر نوعی سحر در سبب سعهها که در جهان افکار علفها غلط باشد

عص کشنده چون مغز عظیم در حیاتی افشند و با جانم و تکلیف و جانم شود و از آن علفها سعه خوانند
غلیظ یعنی کماهی صافی شود و تکلیف و در آن سعه بر آید که آنرا سعه خوانند و اگر کوه است
سبزه زرد کوهی بروی غالب کرد و از آن سعه را نامی چه بر آید که آنرا سعه خوانند و در آن
پیرازی چه بر آید که از علفها زرد سبزه زرد خوانند باشد از آن سعه که چه بر آید که آنرا سعه خوانند
خندش غنایت باشد از آن سعه که چه بر آید که در آن سعه خوانند علامت آنست که جنس کوه بر
چاکه اگر چه که چشم باز کند جنس از نود و این سعهها از زاید و نقصان باشد و باشد که سترها
پهنا کند که باشد و کوه تیر جان کند که چشم را از کوه نوانه کردن اما نام باز نود و زرد و زرد
شوانه کردن و باشد که در سترها نام باشد و علامت آنست که جنس نام فرود افتاده باشد چاکه
سختی در کوه و در کوه چشم زرد چشم را میخندد از آن سعه خوانند ۹ در سبب سعهها
آن از زرد سبزه باشد که بر جنس علفها که در کوه جانم از آن سعه خوانند سبب که چاکه
چون سبب غنای غنای از آن سعه صافی زرد ۹ در سبب که در کوه جانم از آن سعه خوانند که جنس بر آید که
در کوه فرود نیاید و بر هم نشینند و چنان بر نود که چشم سبزه باشد از نود و وقت خواب باشد و در چشم
فرخ نیز باشد که زاید باشد با نقصان کوه زاید باشد با سبب که جنس چاکه کی از جانم هیچ نشسته
و باشد که از کوه باشد و جهان سبب که بر آن نام آید که بر آن ده جانم و در خواب سبب زاید ۹ در سبب
سبب و آن سبب سترها است و از زرد سبب افشند که غنای سبب بر سترها جنس سبب که جانم
عده کشنده چاکه جانم و باشد که در کوه سبب در کوه جانم از آن سعه خوانند سبب که جانم از جانم
که در کوه جانم کوه کشنده و در آن سعه خوانند و در کوه جانم از آن سعه خوانند
صدی در موت است آن سعه که در کوه جانم در کوه جانم از آن سعه خوانند سبب که جانم از جانم
و اگر کوه جانم صد و یک در سبب است آن سعه که در کوه جانم در کوه جانم از آن سعه خوانند

اورا بکشد و چون در جفن افتد در جفن مانده و میبرد و چون آسمان کرد و مانده و باره که از اینست در او نشسته بیشتر
سوت الهم را و نیز باشد که از او در افتد از مزاج که دارد و در جفن نماند و جفن را بکشد و در جفن نماند و در جفن
از جلا آمدن مقلوب باشد ۱۰۲ در جفن که در جفن افتد از آن باشد که جفن که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
که حضرت سرفراز کشته باشد ۱۰۳ در جفن که در جفن است که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد که بکشد
افتد عکاس آن باشد که در جفن برود و جفن از کلمات بازمانده و چون است جفن از جفن که در جفن است
۱۰۵ در سبب روان از جفن باشد که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
از بر آن محبت باشد برود و در افغان جفن علامت آن باشد که در جفن است که در جفن است که در جفن است
بر هم میزند و چون خاک که بر کس است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
که بر جفن است جفن عکاس و از آن فلا عکس جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
و آن بر بدن جفن نشسته و فرق میان افغان است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
و افغان است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
جفن در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
صد و ده در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
چشم را علامت آن بود که سوی نزهت پیوسته بود و بر نزهت بر طرف جفن نگاه میسازد و نشسته باشد
صد و یازده در سبب بر جفن است که قوه میفرود و در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
جمع شده و آن بطرف جفن باشد و در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
که غذا از آن قوت کند پیوسته بر همان آن بطرف که قوه میفرود آنرا که در جفن است که در جفن است که در جفن است
چشم جفن در بالا در کله که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است

که جفن را بر بالای جفن عصب بر است نزدیک نزهت و یکی عصب بر است نزدیک نزهت و یکی عصب بر است
بر بر بکشد چون این عصب که جفن را بر بالای جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
جفن را بر بکشد که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
و یکی سوی لحاف که یکی باقی است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
فرمانده باشد و باقی که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
در استخوان این عصب است چون این عصب را عصب که بر بالای جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
نشود و اگر این عصب را که جفن بر بکشد از آن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
نشسته و باز میزند و سبب آن عصب است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
است که اگر نشسته از آن عصب را که بر بالای جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
و چون دست بر روی نرسد است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
عصب نرود و از جفن از این عصب نرود بر است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
نرود و در آن که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
بر بکشد از برای آنکه در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
بازمانده و چون عصب بالا جفن را بکشد بیانه باز کند و از جانب ثاق و از جانب لحاف است
چون آن بکشد چون جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
نشسته است که جفن را جفن را هم نهاد و طرف جفن جفن جفن در کشته و دست بر نرود و چون دست
بر عصب است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
عکاس آن باشد که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است
و از جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است که در جفن است

نفس نمانده تا موده را بگرداند اگر از روی چشم آید موده سرخ افکنده تا بدان سوره و در چون آن
گوشت کم شود آن موده که سوی جنبی رود سوی چشم آید سوی آن سبب باشد
و این بیماری از بیماری خاصه است ۱۳ در سبب سبلان در آن از سرخ باشد که از غلط
طبیبان در برین سبلان مانده و غده که زیاد از آنچه باید برین نگاه دارند از آن است که
خوانند با بریده شود و دوم هم از سبب طبیبان که داردی نیز در کشند و در علی سبلان
طغنه و غده و جرب و خیر آن سبلان دارد تا بنز آن گوشت خورده شود و در غده که
برای در بریم کرد و آن بریم نیز باشد پس آن نیز از این گوشت خورده شود و در غده
سبلان بر بر آید ۱۴ در طعم چهارده علت است یکی سرد و گرم طعم طعم طعم طعم
اشفاق پنج قسم است حکم معظم سبلان ششم و دهم و بیله بازدهم نهم ۱۵
لحم زایه ۱۳ اشکال در ۱۴ جمع است صد و بیست و شش در در آن آتشی که در
طبقت ششم افند در سبب فوج باشد اول از سردی یعنی از غلط و فوج دوم باز
مشترک باشد چیز از باوی و چیز از باوی افند و بیستم از غلط باشد که در فوج باشد
علت فوج اول اینهاست که پاره افند و از آن فوج افند تا آن حال مانده بر باشد
زایل شود چون آن حال از روی دور کرد و در مساک کرد فوج دوم مشترک است فوج از
فوج اول جسته و سخت نباشد علامت این فوج هر چند علامت باوی فوج شده باشد بر
بر مایع شده و آنکه سارا که از حال غری در شود اما آن موده که در غشا ملخه که
باشد از در هر مایع باشد و غشا ملخه از آن موده آتشی باشد تا آن در دور
از ملخه آتشی شود در هر مایع باشد چون موده از روی دور کرد در هر مایع است
و آنکه در فوج از رطوبت بر آید اما در فوج اول در کز آید در فوج دوم

و باز فوج سیم رمد که آن از در فوج از موده بی که چیز از سبب باوی باشد
صعبتر و در ماکز باشد از آن در فوج اول علامت آن باشد که در این فوج آتشی
از آن در فوج اول باشد و صفتها هر دو همانند است صفتها که بریم نشیند و بریم
شود اینها و از بسیاری آتشی در این فوج از هر سه علامت خطر به بر آید چون
سخت و آب نکین می بود و اشتقاق دور و وصلات و سر فوج چشم و تمدد و
رگها و بری که با کما و باشد که در این فوج چندان جن آتشی که کف بر کرد و از
چشم بالا رسیده می بود چنانکه البته بسیار می بود بر بنا به سبب که در فوج
طبقه فرزد در رطوبت ششم همانند در این فوج افند و خطر مایع بسیار افند ۱۴ در سبب
که با در است از اسباب فوج افند چون در آن کیم بودن یا دور نیز در چشم ز فوج
عباری بودن یا دور بر فوج سرمانند یا در خاک که در بودن و طبقه ملخه از آن
آتشی که در سبب کرد و سبب فوج اول اینست سبب فوج دوم این چیز از اسباب
باوی و چیز از موده و چیز از موده و چیز از موده که در فوج اسباب باوی
که اسباب باوی است چنانکه در این نیز مایع افند باشد چون فوج و صفا بود
و بیف با آن مایع بود چشم بر بند پس ملخه از آن آتشی که سبب فوج سیم از موده
که در غشا ملخه بر زد که باوی سبب باوی باشد و ملخه آتشی که سبب سبب
سبب باشد یکی ضعیفی آن عضو که قاست از چشم و بسیار در ضوولها از دستند
و معنی و مایع و این ضوولها که از روی سر خیزد چهار است یکی در فوج و یک
و یک ملخه و یک سورا باشد که این فوج رمد از یک فوج افند و بار که از موده
مرکب ۱۴ در رمدی که از فوج فوج و علامت آن باشد که آتشی باشد و فوج

هر چه آید و معاشش آسان باشد که آید سوره که در محله به آید برفی و درین کرد و از آن آب
خارلس به آید چنانکه خداوند عینه بنده را در کلبه طعم را کسی نوبین مسکنه و خارش
در نایک پنهانند و معنی آنکه به در مخرج به آید و باشد که جن نیز سوسن شود و آنچه خارش
در نایک ۱۳۳ در سبب خلط از غده که در برفی باشد که در مخرج و جهان و نایک و کلبه
و از سبب آن غده و غده در مخرج اند و خارش که در مخرج است چنانکه در برفی آن
غده سوسن در نایک کرد و در مخرج به آید و در مخرج به آید و در مخرج به آید
کنند و در مخرج به آید ۱۳۴ در سبب آن استلای که در مخرج است که از کلبه
از نودم در مخرج به آید ۱۳۵ در مخرج به آید و در مخرج به آید و در مخرج به آید
سرخ مخرج به آید ۱۳۶ در مخرج به آید و در مخرج به آید و در مخرج به آید
طبیعت فرود و در مخرج به آید و در مخرج به آید و در مخرج به آید
سرخ کرده و در نایک دی فرط سوسن است پس بر آن سوسن برای آنکه در طبیعت فرود مخرج
هر سکه که فرط مخرج موی مارکت آن که از کلبه سوسن در مخرج مخرج مخرج
و فرود طبیعت مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
و از طبیعت مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
سبب سوسن و فرط سوسن که در مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
و جداول مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
که چون در مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
و خداوند این مخرج را به سوسن و در مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
چند و سوسن و معراج سوسن مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج

خداوند عود و جداول مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
فرط مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
عده به سوسن مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
خداوند این مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
و آنچه از مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
صعب مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
و در مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
فرط مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
معراج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
غلیظ مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
اما آن مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
ز سنان مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
سبب مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
نیاید مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
باشد مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
که چون در مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
چون مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
که مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج
و باشد که مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج مخرج

و چون آنجا بر آید بسیار بر او در خود و در برابرش مگر در میان آنکه در او در سینه و در او
رود که اگر چشم بر او در چشم شود و باشد که چشم سوزانند و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
باشد که در عرض چشم سوزانند و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و در این چشم باشد و از سوزش باشد و از سوزش بود و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
عضلات چشم در هر یک از این عضلات است و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
خف بود و عارضش آنست که در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
میرد و در عارضش آنست که در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
نموده باشد و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
که چشم را جلا نماید و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
عدیه و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
فاسد کند و بسیار بسیار بر او در برابرش مگر در او در سینه و در او
اول از او در برابرش مگر در او در سینه و در او
طبعه آنرا تکمیل کند و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
که از آن که در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و طبعه آنرا تکمیل کند و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
چشم چنانچه بسیار است و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
ترتیب او در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
افند اول بر شش است و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
نفع آنست که بسیار در او در برابرش مگر در او در سینه و در او

بج

این در هر یک از این عضلات است و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و چشم بسیار بسیار بر او در برابرش مگر در او در سینه و در او
چشم بسیار بسیار بر او در برابرش مگر در او در سینه و در او
از خود بسیار بسیار بر او در برابرش مگر در او در سینه و در او
آنکه در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
که بر او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و چشم بسیار بسیار بر او در برابرش مگر در او در سینه و در او
در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و گوش که در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و گوش که در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
ناخنه ای که در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و سبب آنست که در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و از آن قول بود که در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
گوشی است و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
یا نقصان و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
بر همه جای برابر و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
باشد و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و ناخنه و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او
و نیز می باشد و در او در برابرش مگر در او در سینه و در او

زخم مجروح شود پس علاج با پخته سیرک خنک کننده کوشش زیاد بود و پاره ۱۵ در مجرا کبود
عوض افتد و سبب جراحی که برانده امی افتد هیچ فرق نیست اما حال جراحی از هر گونه باشد
باشد که جوی افتد باشد که قطع افتد باشد که سوراخ شود و باشد که پاره از خون کم شود
و باشد که باز او جدا باشد و باشد که جدا ملک تر باشد و جانی فراختر ۱۵۷ و سبب
جراحی که بر طعم افتد از دو گونه باشد یکی از خارج و یکی از درون که از خارج باشد
که زخمی سرد از هر دو گونه از داخل باشد از او نیز بعضی گفته باشد که در زخم برود و دور
برین گفته و فرق افتد ۱۵۸ در تفرق اتصال بر طبقه طعم را افتد قطع باشد که بر طعم را
افتد چنانکه طعم برود و از نظر بود اما سبب تفرق اتصال هم از دو گونه باشد یکی از
یکی از خارج افتد از زخمی باشد که از بیرون بر طبقه طعم یا از او نیز باشد که طعم را
فوق کند ۱۵۹ و در علت سبب و مصلحت طعم افتد یکی نشیج و یکی استغناست صد و پنجاه
نشیج که در مصلحت طعم افتد بر روی کشته که از مصلحت طعمی و مصلحت یکی بر مانی یکی
از زبرد یکی از بلا و دو مصلحت اگر جان باشد که این عضو که بر مصلحت طعم را باشد
بوی صبیح و بوی ثاق و سوار تواند که بوی بی در آن عضو که بر زبرد است نشیج که چشم را
بزرگ کند و در سوراخ بر بالا تواند که بوی و اگر این دو عضو که موجود این نشیج افتد
چشم از گردیدن خون مانده و هیچ سوی نتواند چسبیدن اما سبب نشیج از جواریت و کوشش
باشد که بر مزاج عضلات غلب بود صکت است و دیگر در استغنا که درین عضلات
افتد ضد مصلحت نشیج است اگر جان باشد که این عضو که بوی ثاق است استغناست که
سوی ملاحظ باشد و برابر نتواند که بوی و اگر این عضو که بر ملاحظ است
ادرا استغنا افتد مصلحت بوی ثاق باشد و همچنین در استغنا نتواند که بوی و اگر این

که از مصلحت

که بر بالا است اور استغنا افتد چشم بزرگ افتد و بر بالا نتواند که بوی و این عضو که بر زبرد است
استغنا افتد چشم بزرگ افتد حرکت نتواند کردن و اگر این دو عضو که موجود استغنا
استغنا افتد چشم گسست که در او از یکدیگر اندون بر سوی نازک دانه اما سبب نشیج بود
در علوت باشد که بر زبرد استغناست ۱۶۰ و در آن می چهار دانه که در طبقه کوشش
افتد ۲ بزرگ ۱۲ از ۱۴ پانز ۵ سبب ۶ و بید ۷ سرطان ۸ حضرت ۹ تغییر لون
دهم که انده بازدهم نشیج ۱۲ ۱۳ ۱۴ رطوبه القریه اعراض استغناست ۱۵
در زخم که بر قرص افتد بیشتر باشد و قرص بر صفت کونه است چهار گونه قرص استغناست
قرص افتد و سه گونه قرص در عین قرص افتد اما آن چهار نوع اول و دانی خوانند و علامت
این قرص آنست که چون در ملاحظه هر قرصی چون دودی می کشد بر سطح قرص نشسته و اگر
بسیار گرفته و نفع دیگر این قرص چهار گانه که بر سطح قرص افتد و از اعراض خوانند و علامت
این باشد که این نوع را عین بیشتر از نوع اول باشد و در کوشش سپیده رساله بری
و جالبه اند که در آن نوع سبب استغناست که بر سطح قرص افتد که از زبان
بر مانی از خامون نامند و مصلحت این باشد که در نیک این نوع قرص را کلیل افتد و کلیل
آبجا باشد که طبقه طعم بر طبقه قرص چون در پس استغناست بر سیاهی چشم بید و بینی سپیده
چشم آن نیمه قرص که بر سیاهی است کوشش سپیده شد و آن نیمه که بر سپیده چشم باشد
رنگش سرخ باشد پس برای این سوانی از خامون خوانند اما نفع چهارم از قرص کوشش
قرص افتد آن نوع را عین خوانند و مصلحت آنها باشد پس این نوع قرص نشیج استغناست
و اما این نوع شعبی غایب تر باشد و این چهار گونه قرص در زخم نشیجی و در سطح قرص است
اما آن سه نوع که در عین قرص افتد یعنی زان قرص جاد و سیخ خوانند از برای کوشش

خود بود و با آن در این فرقه باشد و فرایق نه عین باشد و با کشته از دست و لوش
 صافی و خشک بپوشد بسیار باشد و خطرش از دیگران کمتر باشد اما نوع دوم آن
 فرقه که در عین افتادگی اولی خوانند و عینش آب باشد این نوع را که در اکثر باشد از
 نوع اول غایب تر باشد و عینش بیشتر و از برای پیش مولد خوانند که این فرقه با در بسیار
 شقیقه پوسته باشد و خطرش بیشتر از نوع اول باشد اما نوع سوم که از آن گفته اند این
 پیش پدید برتره با نوع بسیار باشد و چون روزی چند برابر همه فرقه های فرقه اولی
 و چون در حالت عینه خوره و چون صفای فرقه بخورد لا چشم بالا برده و طوالت
 پروان آید ۱۴۰۰ در سبب قهاری مظهر که در سطح فرقه اول که در عین خوانند
 از ماده باشد که در وی از آن کی تر باشد که بر سطح فرقه نیز در چون و دوی از این نوع سطح
 فرقه نشیند و فرایق شود و فرقه را پس کند و از فرقه بیشتر این فرقه که در ظاهر باشد
 اما سبب نوع دوم از این فرقه چهار گانه که از آن خوانند هم از مادی تر اما ماده
 که از فرقه خامه نیز در کیفیت نیز تر باشد و طبیعت بسیار تر باشد و تن از نوع اول
 و از برای نسبت غایب تر باشد اما سبب نوع سوم از فرقه که از آن را مومن خوانند هم
 نیز در عین تر کشته و یکی از نری صمدی می در یک این فرقه هم از دو گونه باشد یکی سرخ و یکی
 آن نماله از این فرقه که بر فرقه باشد رنگش سیاه و سیس آن باشد که در فرقه هیچ رنگ نباشد
 و عند الطریق نوسانند و آن فرقه اچون بفرقه آید بر کشته گشته باشد و در یک فرقه
 سپید است بر همچون ماده این فرقه از فرقه باشد سفید یا به فرقه و آن نیز که رنگش سرخ باشد
 سیس آن باشد که بر عین می افتد و در عین رکاهت و در رکاهت است چنان ماده
 فرقه از عین باشد لا بر رنگش سرخ باشد و سبب نوع چهارم از فرقه که سطح فرقه
 از آن

و از آن عین می خوانند هم از ماده تر باشد تا به شده که در فرقه اول در عین
 شده باشد و این نوع فرقه غایب تر باشد از نوعها اول این که در
 فرقه که در عین فرقه افتادگی اول که با در عین خوانند سبب هم از ماده تر باشد
 که در عین شود و در زیر فرقه اول که با کافون کند نیز کرده و از نری می فرقه اول
 خورده بود و سبب نوع دوم که از آن خوانند هم از ماده تر نیز در عین خوانند با کشته
 در زیر فرقه دومین آنجا باشد و نیز خوانند و با در عین خوانند و این فرقه را چون در سبب
 نوع سوم که از فرقه که در عین فرقه کند که از آن خوانند از ماده باشد لغایت
 نیز کشته و عین شده و از این فرقه سوم در عین خوانند و با کشته خوانند و این فرقه
 با از عین خوانند و بخورد و آن یک فرقه نیز در عین خوانند که در عین خوانند و با کشته
 رطوبت چشم پروان ۱۴۰۰ در برتره و آن آید باشد که بر فرقه افتادگی خوانند
 چون نگاه کنی چون در سبب با در عین خوانند و سبب بی بر عین خوانند از آن که در عین خوانند
 ضربت و مختلف است از دو جهت یکی از جهت موصوع که رطوبت را که با کشته خوانند و در
 از جهت اختلاف رطوبت در کیفیت اما اختلاف از جهت موصوع باشد
 آنکه باشد که رطوبت در فرقه اول فرقه باشد و با کشته خوانند و با کشته خوانند
 سومین باشد اما علامه آن نیز که در فرقه اول فرقه افتادگی خوانند که رنگش سیاه و مادی
 و سبب مادی از آن باشد که در ظاهر باشد میان جهانی و میان جهانی طبیعت سبب
 صفای مادی از آن باشد نظیر رطوبت بر فرقه و به چندان مکی فرقه که در بر روی
 صفای مادی نیز که در فرقه اول افتادگی رطوبت جمع شود و فرقه اول در عین خوانند
 و از آن نیز هم تر باشد با کشته خوانند مادی از فرقه افتادگی طبیعت از مادی

این بره که از زهر قشوم خرد انداخته که برنگ سپید باشد و بوی بسیار خوشی داشته که عاود باشد
همراه با زردار و از رسیدن بوی آن بوی که از زهر قشوم خرد بوی که از زهر قشوم خرد است و بوی
سخت با دور و سپید باشد اما آن زهر که از زهر قشوم دوم باشد و متوسط است میان این دو
فنج از قشوم هم برنگ هم بوی هم بوی که از زهر قشوم دوم باشد و متوسط است میان این دو
لوان آن بسیار است از بوی آن که نور بر روی آن زهر قشوم دوم باشد و متوسط است میان این دو
که قشوم چهارم است اما نیز نفوذ کند از برای اکثر طوطی و در قشوم اول و دوم است که در آن
جواب آن که نور او چون نور از اجزای قشوم اول و دوم است که در آن زهر قشوم دوم
صافی نیز از طوطی که پس می باشد همان باشد که همان است میان این قشوم دوم و اول
طبعه غنی پس چون باشد هر چند بره بر وجه رنگ بر دانه و در آن زهر قشوم دوم
سوم است از برای آن سپید است که زرد است نیز از طوطی که در آن است بسیار است پس
رطوبت و زهر که پس است چنان که در قشوم دوم و اول است که در آن زهر قشوم دوم
مهر و در آن نوع را مانع باشد قبول نکند سببی از عاقله به غلبه مسافت و آنکه
در قشوم دوم است و پس سپید است که آنکه در قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
هم بوی هم بوی که از زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
جهت اختلاف و طوطی آن از کیفیت و کیفیت است از آن که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
و باشد که آنکه با آن و آنچه از کیفیت است اختلاف از آن که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
سیوم کیفیت اما آنچه در لوان باشد که سپید است که بوی که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
و آنچه در قشوم دوم است که سپید است و باشد که رنگ باشد و آنچه به کیفیت باشد و باشد
که نیز باشد بوی آن است که در آن و باشد که بوی که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم

پس

بسیار باشد و کیفیت لطیف نیز باشد عاقله آن باشد که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
قرار باشد و آتش عظیم است از برای آنکه امتداد از بسیار می باشد و در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
و باز کیفیت آن می باشد و کیفیت عظیم نیز باشد و اگر باشد از آن می باشد که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
عظیم و کیفیت نیز از بوی عظیم است و با نظر ویژه باشد که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
عاقبت از وی اخصی باشد عظیم که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
اند و از زهر قشوم دوم باشد از برای آنکه چون سخن انداخته بر کرد رطوبت باشد و زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
چون از زهر قشوم دوم باشد که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
حضرش باشد و چون مندرک و در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
باشد چون مندرک و در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
مندرک و سپیدی بر آن و چنانی را باز دارد و بر تن بر آن است که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
که زرد یک صفت از آن و برابر صفت از برای آنکه چون زرد یک صفت از آن و برابر صفت از آن و برابر صفت از آن
تیز باشد جزوی که زرد یک صفت از آن و برابر صفت از برای آنکه چون زرد یک صفت از آن و برابر صفت از آن
سخن آن و این سخنان بود بر باقی هیچ بنا شود و چنانی بر او و دیگر آن از زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
لاجره قشوم دوم است سخن از آن سخن از آن که در زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
پس چون سخن از آن و ساره بر او و کند و باشد که چشم در طوطی چشم عاقله بد چشم
و در قشوم دوم است هر چه از آن که برای مردم کند بوی که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
و اگر باشد از آن می باشد که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
باشد لاجره سخن از آن که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم
و طبعه غنی و آب چنان بسیار و در آن نیز صراح باشد و در آن زهر قشوم دوم است که در آن زهر قشوم دوم

بسیار در باد است و آب و چون در بطن در صدمه و شقیقه باره را که بکشد
بیز باشد با در و عظیم و نظیر باشد و اگر نیز باشد با در و بنامند و عظیم باشد و در
سبب بزرگان از طبعی باشد که چون بود در شتر با قرص و طبعه که شغل بر من کران آن
چون دفع کند بزرگان را باشد که در شتر بود و باشد که تکلیف در ۱۶۰ در قرن میان بزرگان
فصل است که رنگ قرص پدید آید از برای آنکه در فله اذ باشد که فله چاه و بنام قرص باقی
باشد و باز بزرگان را رنگ پدید باشد که انگی میوز از ناز برای آنکه بعضی بنام
و در نشه باشد و بزرگان باقی باشد در ۱۶۰ در ایله قرص اذ پدید آید و در شتر اذ
رنگی سبز باشد بزرگان در شتر اذ از جوت برای آنکه در شتر آورده بسیار است
غذا سید هر قسم باقی سبب از آن ماده چون بزرگان و بزرگان بر ایلی سبب باشد و باز بزرگان
که بر قرص بر ایلی سبب از برای آنکه در قرص هیچ رنگ نباشد پس آن ماده که بزرگان در قرص
از رطوبت چاه و رنگ رطوبت پدید است پس از این سبب پدید باشد قرص ۱۶۰
قرص میان از و بعضی چاه که چون ایله باشد رنگ ثابت باشد بر روزه و بعضی ایله
باشد قوی که بر قرص اذ هر چه بر قرص اذ او را از کوه سینه آنچه در عنق قرص اذ از
بعضی قرص صفتی داد و در سبب بزرگان سبب چاه که از قرص چاه که در شتر
قرص اذ چون سندان شود و آن لیل همان از آنرا از خوانند و باز سبب بعضی از آن قرص
و در آن بزرگان باشد که در شتر دوم و سوم قرص اذ و سندان بود پس سبب طبعه که بر بزرگان
آنرا بعضی خوانند و بعضی و گویند است یکی سبب و یکی رنگ آنکه از قرص با بزرگان که در شتر تکلیفی
و دوم آن رنگت باشد و آنچه در شتر سبب اذ سبب بزرگان ۱۷۱ در سبب که در سبب اذ
بزرگان ایله بر شود که عظیم که رنگ طبعه قرص پدید است و بسیاری فعل می کند از طبعه در طبعه

ما دام تا بحال محنت و زحمت رنگ عسبی فعل میکند و سببها تا بچون سببها
بر ایله پدید آمدن شود و لطافت و وقت از وی بود و سبب که چون سندان بود
غلیظ شود و چون غلیظ شود قبول سیاهی از سببها پدید آید که پس رنگ قرص با بزرگان
رنگ می سپیدت و این سپید که بر بزرگان این سبب باشد و باز چون ما
کلیف سبب نامک شود چون سنگ شده سبب از وی باشد رنگ عسبی فعل که در سببها
و آن سیاهی کمی نبود سببها ۱۷۲ در سبب و آن باشد که روی سببها بزرگان در سببها
نمود و عتس آن باشد که چون در بزرگان قرص عسبی قرص اذ پدید آید و در سببها
قرص اذ اما آن رنگ قرص میان پس در میان سببها سببها از وی که در سببها
قرص سببها در سببها در قرص اذ قرص اذ پدید آید و در سببها و آب و در سببها
میراثه ۱۷۳ در سبب سبب که بر قرص اذ از سببها سببها می باشد که از بزرگان
در ایله چون زخمی که بر قرص اذ روی قرص اذ سببها و بزرگان از سببها از سببها
چاه که روی قرص اذ بزرگان از بزرگان می باشد که از سببها قرص اذ از سببها
۱۷۴ در سببها بر سببها اذ عتس آن باشد که چون در سببها سببها از سببها
طبقات چشم چاه بر روی سببها و این سببها می باشد که چون گوی سببها در سببها
از جن بر روی آرد و جن طبقات چاه سببها باشد و در سببها سببها در سببها
صد و هفتاد سببها در سببها سببها که بر قرص اذ از سببها سببها که در سببها
در قرص اذ قرص اذ چاه بزرگان در سببها سببها سببها سببها سببها سببها
تبا که در هر که در قرص اذ سببها سببها سببها سببها سببها سببها سببها
تبا شود ۱۷۵ در سببها که بر قرص اذ عتس آن باشد که چون در سببها سببها

قرینه بی زجای بر خاسته و بدون آن سه سوزن در هر یک با سیم زرد که در هر یک در یک سینه
طفاقت بدون مزایه و آب سیمی که چون زرد آید که با سیم زرد که در هر یک در یک سینه
هر که کند آن سوزن طفاقت نزارد و بهر حال که آن زرد آید سیم تیار کند و در هر یک در یک سینه
باشد و بهر حال که سوزن طفاقت نزارد و بهر حال که آن زرد آید سیم تیار کند و در هر یک در یک سینه
میخوردند که بر بعضی هزار باشد و البته از وی صدمه و بخت مفاقت کند و شش و شش و شش
از وی نبود و هیچ چیز از خود دارد و نیز در یک سینه که در وقت بخار کرد و در وقت
زیاده شود و صدمه زیاده شود و هیچ کس که در وی آنکه تیار تر باشد در چشم می توان
رسد که در وقت بخار شود و این عده تیار باشد و با فیلد که بکلیان درد
فرد مگذارد و باشد که از او در بسیار شش افتد و بی عقل شود و عده سرطان است که تیار
شدن تیار است از برای آنکه هیچ دارو نیست که قوه آن دارد از سرطان تیار باشد و تیار
که چهار جلاک شود ۱۷۷ در سبب عده سرطان که بر قرص افتد از صطلی باشد سوداوی
سوزن و بنا شده و نیز گفته که در صفا قوا قرص افتد و در کجا بنا و تیار کرد و در کجا کند
مردی است که بر عصبونی افتد از اعضا کردانه و تیار کند پس چون در قرص افتد
عده سرطان از این ماده سوداوی باشد و چه چشم را تیار کند و سوسن ۱۷۸ در قرص که
در قرص افتد آنگاه که چون کوی مفاقت که در طفاقت قرص افتد چنانکه هر که در کفر
چنان بنماید که در قرص سوزن فرو رسد است ۱۷۹ در سبب عده سرطان که بر قرص افتد از قرص
و از سبب باشد که چون قرص و نیز بکلیان و سه از وی بدون آنکه تیار در کجا کند و در کجا
بوده باشد خورده کرده باشد چون بیم بدون آنکه تیار در کجا کند و در کجا
بهر آید در روی قرص و نیز چون سبب افتد از قرص را و باره از روی قرص کند و تیار
نود

شود آن مفاقت را خورده اند و چون آن مفاقت را مفاقت کنند مندر شود اگر چه در سینه
باشد چنانکه در اثر پیر آید و اگر خورش و در لوده باشد چون مندر شود و باقی پیر
صد و چشتاد و نه تغییر لون قرنی آنگاه که سوزن کرد و باشد که زرد کرد و باشد
که بکلیان دیگر شود و طفاقت قرنی بهر رنگ که شود عفاقت آنگاه که هر چه چند همه
چیز را بر ایدان چند مسائل اگر کسی را طرفه افتد همه چیز با سوزن چند و اگر کسی را بر ایدان
افتد همه چیز را از زرد چند و همه لوکها بچین چند صد و چشتاد و یکم در سبب
رنگ که در این قرص از کیموس است که بقوه ریزد و قرص بر آن رنگ که آن رنگ
بر آن رنگ شود و نیز قرص در یک سینه مغز شود و این از دو چیز باشد یکی
از کیموس کیموس و دیگر از کیموس کیموس سالن اگر چنان باشد که این کیموس کیموس
بود بسیار که در قرص منعی شود بر بعضی هر چه چند پندار که در میان دو دو می تار یک
سینه و اگر بسیار باشد مگذار که هر چه چند در میان حساب سینه مگذار که
چند نه تار یک و این از کیموس خلطی است اما از کیموس کیموس رنگی است که
هر چیزی بر آن رنگ چند چنانکه یاد کردیم که کسی را که طرفه افتد همه چیز با سوزن
چند و اگر بر ایدان افتد زرد چند ۱۸۳ در سبب عده سرطان که بر قرص از زطلوی است
غلیظ که در کجا بنا، قرص ریزد و با کیموس شود و کجا بنا، قرص را زردانه ۱۸۴
در کجا بنا، کجا بنا، قرص آنگاه که چون در رنگی قرص را چینی که کش کرده باشد
و سبب مفاقت است که در کجا بنا، قرص را چینی که کش کرده باشد
و عفاقت آنگاه که در بین نوع هر قدر ملک شود و این سبب است که افتد بر بر آن افتد
در آن عفاقت و نوع دوم از کیموس آنگاه که در کجا بنا، قرص را چینی که کش کرده باشد

که صدق ملک شود چشم پر نور و نور و فرق میان هر دو نوع است ۱۸۵ در سبب شکر
 حجابها فرق و آن از کوزه باشد اما در جمیع ازا این باشد که رطوبت بعضی نوری است
 عنین نماید و این سبب می خورد از رنده و فرق است که در و نیز باشد که در است
 طبع غیر غالب است و در رطوبت طبع غیر از رطوبت است که در است
 رسانند پس چون سبب فی خشک شود و نیز باشد که در است خارج شود و در رطوبت
 خشک باشد مگر در رطوبت غیر از رسانند پس با آب سرد که بغایت گرم و خشک شدن
 نرمی را رسانند پس سبب حجابها فرق خشک و نیز باشد که در است بر آن در رطوبت
 غالب است و در همین عرض بر آید ۱۸۶ در کوزه الیه و آن است که در است
 فرقی شود و در این کوزه الیه در نوع باشد که در است که در است که در است
 بسیار است اما در کوزه الیه که در است که در است که در است که در است
 از فرق که در است در و در از فرق که در است که در است که در است که در است
 جالبه بسیار از فرق که در است که در است که در است که در است که در است
 و در این آن سپیدی را که آن سپیدی است که در است که در است که در است که در است
 ۱۸۷ در سبب کوزه الیه و آن از کوزه باشد که در است که در است که در است که در است
 شود پس و آنجا باشد سبب کوزه الیه از بیرون و در آنجا باشد که در است که در است
 و در آنکه از در و در سبب کوزه الیه از در و در است که در است که در است که در است
 ضد و در آنجا می خورد و در آنجا باشد که در است که در است که در است که در است
 صد و در آنجا می خورد و در آنجا باشد که در است که در است که در است که در است
 با چند کوزه می خورد و در آنجا باشد که در است که در است که در است که در است

زنده و از آن سبب جزوی از فرق شود که در است که در است که در است که در است
 شود و نیز که در است که در است که در است که در است که در است که در است
 شکل خود باشد و هم فرق که آن فرق است پس فرق میان خود و نیز است که در است
 سخت سخت شده چون بر روی نوری خود باشد و سخت باشد و دیگر ما نیز در سبب است و
 ضربان در رنگ بره سپید شد که در است که در است که در است که در است که در است
 لوس سپید که در است که در است که در است که در است که در است که در است
 جراحت خود جانکه از چهاره او در چهاره بنا شده ۱۹۳ در سبب کوزه الیه و آن از کوزه الیه
 یا از سبب شکر است که سبب آن برین از موی نیز باشد و باشد پس از آن که در است
 دو سبب از سبب می باشد چون جسمی که در است که در است که در است که در است
 که در سبب کوزه الیه است که در است که در است که در است که در است که در است
 ۱۹۴ در است که در است که در است که در است که در است که در است که در است
 و این است که در است که در است که در است که در است که در است که در است
 باشد که در است که در است که در است که در است که در است که در است
 و شش بزرگ است از برای کوزه الیه که در است که در است که در است که در است
 طبعه غیر از آن مرصبت است و علامت این است که نقصان کند جویم غلظت و در آنجا
 لقب غیر و در سبب این است که در است که در است که در است که در است که در است
 مرضی مرضی که در است که در است که در است که در است که در است که در است
 صدقه را که در است که در است که در است که در است که در است که در است
 علامت این است که در است که در است که در است که در است که در است که در است

سرخ باشد و این هر دو نوع که از آن سوس و ماغ و آن سوس عین است از شقیقه
غالی باشد و سبب چهارم که انصاف صدقه افتد از بسیاری و نری
رطوبت بعضی افتد که زیاد شده باشد و از آن نری طبعه عین را انصاف
طبعه عینی کند و صدقه ازین سبب فراخ شود و سبب پنجم از خمر افتد که در چشم
بازرس آید و از آن زخم افتد و منبع همه انواع انصاف چنانست که باشد
که چون انصاف صدقه افتد و شمار نوزادها که چون نوزاد متولد شد با این افتد ۱۹۷
مضیق صدقه و آن سنگ شدن صدقه باشد و آن از دو نوع باشد یکی طبعه عین و دیگری
عین و آن نوع که طبعه عین است سست است از برای آنکه نوزاد را جمع دارد و آن نوع عینی
باشد بر باشد از برای آنکه راه که نوزاد را در هر جزا را تمام نتواند در پیشه که بسیار
سنگ شود و منفذ نوزاد بسته شود و سبب پنجم ۱۹۷ در سبب مضیق صدقه که عین است
شش سبب باشد یکی آنکه رطوبتی بر مزاج طبعه غالب شود و چشم را سنگین و
صدقه از آن سنگ شود و علامت این نوع آن است که پیدا رود در بعضی کوز یا زردی
همی که در دو دم سبب آن باشد که از انقباض رطوبت بعضی افتد که تر نتواند در
و علامت این نوع آن باشد که هم چشم را چینی انقباض کرده و صدقه را بگردد و دیگر علامت
این است که در بعضی هیچ نتواند و بهر آنکه از آن می چند چنان چند چون طبعه عین است و سبب
سبب آنکه از کیموس از هر صلب منعقد شود و در نفس صدقه و سده افتد
و علامت این نوع آنکه در کمری البته نتوان دانست که صدقه که با بود و چهارم سبب
آنکه بعضی از هوا و مویز که غالب شود و در نفس طبعه عین و نقیب را سنگ کند و این
نوع بعضی بر تمام افتد و در آن کسی که کم که در ماغ را افتد و پنجم سبب آنکه از هر طرف

بر

عین بهر آب و عین را ضعیف کند و علامت این نوع آن باشد که با بود و ششم سبب
این سبب است که بر مزاج طبعه عین غالب شده باشد و علامت آن باشد که این
مهر بر آن را افتد که خشکی بر مزاج طبعه عینی غالب شده باشد و صدقه سنگ شود
باشد و هر چه بزرگتر از آن چند که باشد از جهت انقباض بسیار ۱۹۷ در
فرد صدقه در پهن صدقه باشد و آن بهر وجه باشد یکی آنکه صدقه انگی هر دو
و نافه نماند ز زبان نماند پس اگر کند انگی کند و چنانی بر جوار باشد و نوزاد
کند و در آن صدقه بسیار برود و نافه باشد آفتش بزرگ باشد و بسیار باشد
یکی آنکه از رطوبت بعضی بیرون رود و نافه را ساه پس از آن چهار آفت
عین چیزی نزدیک شود و رطوبت جلیدی پس نشکند تری رطوبت جلیدی
رود و با هر وقت شود و در هر وقت شود نتواند بود و سبب آنکه صدقه بهر چه از هر طرف
ماند و سوم آنکه جلید را است تر نتواند کرد از نوزاد بیرون عین و ششامی آنخاب
پس رطوبت جلید نزدیک کرد و نوزاد آنخاب و تها کرد و چهارم آنکه رطوبت
جلید سنگ شود از آنکه سنگ شدن رطوبت یعنی که رطوبت پس چون از نوزاد
بیرون رود رطوبت جلید تر نتواند دانست ۱۹۹ در سبب آنکه نوزاد نشت
و آن از سبب سبب یکی از ضعیفی تر نشسته که بگردد صدقه را بجز در و طرفی نکند
و دوم از کیموس سبب که نند و نوزاد انقباض چند از آن نند و سبب از نوزاد
که بر صدقه آید و صدقه را بر رانند و تها شود و در سبب در زوال صدقه و آن که
صدقه باشد از جای نند که جای صدقه در میان قرینت چون بینی که صدقه در میان
باشد و دیگر آنکه از نوزاد باشد یا بزرگتر یا راست تر بهر آنکه آن زوال صدقه است و پنجم

در آب که زود آید ۳۰۸ در سبب کنار چون جمع شود که در زمان آب انزال
 جمع شود هر دو در زمان دو در حین نزول که از آبها خوانند اما کنار از صدها نیز در حین
 در صدها نیز می باشد و عوارض جگر صدها را که در آنند و کنار از صدها بسیار برود و مریخ
 و اندر دماغ نزول کند چشم و در چشم بنا به این موضع که میان رطوبت بیدست
 و طبعه عینی ۳۰۹ در شناختن کنار میان چشم و عین علامت هر چه چند چنان دانند
 که در میان دو می چند و نرا بنامند که بر سینه چند باشد که در قرآن دو در زیاد
 باشد و باشد که کم باشد و کنار هر دو چشم باشد برابر و کنار در حد اکثر قویتر باشد که از آب
 بر جز دو از کنار اینها چنانچه بر سطح هر یکی از آنها چشم است که کنار خیال
 چند و گاهی نیز چند و چون چند در هر دو چشم برابر چند و یکی زیاد باشد و
 در یکی نقصان و در وقت بعد از آن چنان ملک باز چند در هر دو چشم یکی
 بیشتر و یکی کمتر باشد و در حین و در سبب کنار آن باشد که در طبعه
 در صدها ظاهر شود و در بعضی چشمه طعنا محای کم غوره باشد و تر یا از آن
 کمی در می کنار بر بر آید و از صدها بر دماغ برود و کنار و کنار از خود بخار
 میخیزد که بر سینه کنار دارد و در حین و باز در هر دو آب که چشم آید و سبب
 قوی است کمی پای از دماغ رطوبت میان طبعه عین و میان رطوبت
 بقلدی و کنار به استند و جاسر شود و مانع بود این رطوبت مرفوز روح را
 و در آن شکر بهر راد و حین و در از صدها در الوان آب و آن بسیار است
 و مختلف اما آنچه معروف است میان مردمان یازده گونه است یکی مانند کون
 هواست و دیگری بلون آینه و سیم سپید گونه است مانند کمر که در چهارم بلون
 ۱۵۱

آسمان است و چشم گوش سبز است و چشم گوش زرد است و مریخ
 گوش سرخ است و سبز چشم گوش از زشت و چشم گوش سبز است
 در حد چشم سبب حرکت کند و این نوع بر سینه چشم سبب و می از زود
 و حین و سبب در حد اول در علامت آب فرو و آمل اول خیال
 باشد که بر بر آید چشم چون بر سبب و سبب و سبب در چون ریسما نهاد
 چون خود چشم اما رنگ این خیال مختلف باشد و باشد که سپید چند
 و باشد که سرخ چند که بسیاری زنده با چند که بزودی زنده و نیز باشد که بر یک
 قوی ناپدید و هر یکی مانده و نیز باشد که در جوارح و ابرو چند و لول این و ابرو
 مختلف باشد بر یکی باشد که سرخ چند و که سبز چند و چون خیالها و علامت
 آب باشد که سرخ چند و که سبز چند و هر دو که بر بر بر ضعف باشد تا ناچهار
 کرده اما آب اول چون در حد چشم بر بر آید چون بر سبب بر بر آید سپید در او
 زیاد و نوزد با چون ابروی جمع شود و بر بر آید در حد چشم و همه حد را که بر
 و حد از وی بر شود چشم مانع شود و باشد که آب بر بر آید در حد چشم
 باشد و در یکی دیگر باشد از آن رنگها که یا در کرم پس از این در الوان کنار
 آب اما خیالها نیز باشد که در خیال آب باشد که خیال باشد که از کنار صدها باشد
 و باشد که از زود باشد که از دماغ ناپدید و باشد که از زود عاف ناپدید
 با سبب رسیم بلور که آن خیالها از آب است که چشم توان و بر در حین و چهار
 در سبب آب فرو و آمل هر سبب چشم که از هر گونه اما قوی را از سبب
 است که سبب آب فرو و آمل از آن باشد که در حد چشم ضعیف باشد

فضولات را در مجرای آن فرغ باشد در کجا بگوید می فصل بود فرغ باشد در آن
 بخار را فاسد که بپسند از آن سر برود فاسد که در آن ضعیف کند و زود فرغ
 آنچه از فضول در آن می رسد در آن جمع میشود و آنچه جمع می شود سوی چشم
 می رسد و انقباضی است که در آن است جز از فضول در آن چشم ضعیف باشد
 لا بد از آن فضول را که از سر برود در آن جمع می شود و در آن جمع می شود
 نقیب بر سپل و شش با به پاره تا آنجا جمع شود برود کار تا جان شود که زود باشد
 که شش در چشم را تا یک کند و اسباب بخور بر سر رود با از حرارت می رسد
 نه بر از خوردن باشد یا از آن سدیدن با از ریاضت دو کات پس اگر
 چنان باشد که بیشتر از حرارت می رسد باشد آنجا که داده و در آن جمع
 شده باشد چون که بر روی رسد لا بد از وی بخاری بریزد و بر بالای آن شود
 و در آنجا جمع میشود از فضول و کار از بهی ریاضت اندو کات بر کله که
 حرکت بسیار کند سوخت و ریاضت بسیار کند لا بد آن کات و ریاضت بسیار کند
 و چون آن کات لا بد که بریزد بخاری بسیار در سر رود و از آن کات فضول
 سر جلد شود و چون در فضول جمله در آن فضول با چشم فرستد و مثال آن که
 نه چینی که چون که را به را آن در زیر کشند قاب در که با به با به چون حوار است
 رسد که از آنجا بریزد و چون برخواست آنک با کند و آن لطیف است که در آن
 غلیظت آنجا با نه و نفوذ نماند که در آن قطر و قطر بر کشند که در آن با زود جلد
 گیرد و در حد بر آن هم برین مسأله است که چون که از زمین بریزد بر بالا شود
 چون بر هوا شده حرارت از وی غایب شود با زود آید و حال و باغ و معدوم چشم
 می رسد

همچنین است و نیز چون سر که باشد آن گرمی جذب رطوبات کند و پس از
 فضول بر کرد و چون سوز فضول بر شد انقباض چشم کند و آنچه از
 ضعیفی چشم باشد نفس استیش آن باشد که در اصل آن ضعیف بوده باشد
 نیز سبب صعی چشم در نگرستن آن در خطها، بار یک و با را با بار یک فاسد باشد
 سبب می شد آب فرو آمدن را و جاست بسیار بر فضا یا بناگوش و از چون
 بسیار بر کفین سبب آن فضا، بسیار بر زود بسیار با بسیار از برای آنچه در آن
 خون کم شود حرارت کم شود و در آن جوانی نقصان کرد و چون سوز فضول می باشد
 از رطوبات پس چون بر کله افراط دیگر حرکت کند و چون چشم ضعیف باشد
 هم با باشد در فضول که چون افراط حرکت کند رطوبت سوی چشم آید
 چشم پذیرد و باشد که فضول در عصب محجوف بر زود رسد افکند و
 بناه کند محجوب عصب را و روح با صره را که از نه بر و این علت است
 عصب باشد و چون این عده افتاد چشم تا بینا شود و آنکه طبع غنی
 و رطوبت جلد بر می رسد و باشد و باشد که این فضول در طبقات
 رطوبات را بناه کند چشم را بناه و تا بینا کند پس چشم هم با بناه بر زود
 لا بد از خود فرغ کند و آن فضول بعضی است روی بر زود از آن لغو بر زود پس
 اگر بسوی خوات پشت بر زود از وی فایده چه آید و از خون بر دشت با و اط
 افتخا میزد اگر به یاد کنیم این کتاب در از کرد و نیز سبب باشد آب
 فرو آمدن و بناه از زخمی که بر سر آید یا چشم و نیز باشد که سر را سرد و در
 و آب فرو آید و نیز باشد که از ضعف روح با صره آب فرو آید و از بار

آنکه عوارض غریزی از زبان کم شود و ضعیف شده باشد پس تخلیل
سنگار مانوا نکرده و فضول بسیار در سر کرده آید و چشم آید پس از آن آب
خرد آید و نیز از ذرا که جاری دراز کشیده باشند و فضولها در سر زبان
مانده باشد از قیمت بیماری از آن فضول آب خرد آید و کفی نیز در طعام
خوردن باشند بر بالای بلبه که در آن طعام را بفرغ نام بنشیند و فوج مانده و بعضی
شود پس از آن عفت کجا بر بر فرود بر سر شود از آن سبب آب خرد آید و در بعضی
طعامها غلیظ همین معنی باشد آب خرد آید و نیز از سر صید آید و آید از این
نوع کجا از صید نیز خواسته باشد و در باغ منته باشد از فضولها پس از آب خرد آید
قوی و دیگر از نهیب سنگ که از کجا آید و می آید بلکه آب غلیظ است که قوی از وی
غلیظ شود و همه غلیظ افند از کیفیت کرده افند بلکه از افند که رطوبت آب شود بر سر
و قوی میگویند که رطوبت بر سر مکنه شود و بهما که آنها مده و افند و چون که بر آید
رطوبت معنی کرده بر آید آب آن کم است که پس از غلیظ با بسته و در آن آب خرد آید
که میگویند که ما و بریم که زخم بر چشم آمد و در وقت آب خرد آید از کجا آید و در کجا آید
تا بر سر رفتی و آنچه شده می باز چشم می چون از زخم یک معنی آید و آید که آن آب
زخمی پاره است از زخم که می باشد یا از زخم و بر سر صفت با بسته و فضولها
با و کردیم و بست و با فوج هم در این که فوران نهیب که آب میان
عنبی و جلد را بسته که میان عنب و قرط بسته و موضع آب میان عنب و قرط است
حجتی تر آنکه که چون رطوبت بر بعضی بود که در از عنب آید و از سرخ با بسته
چون آنچه مانده مکنه شود و آب است و باز آن یک نهیب زبان آنست که

جای آب میان رطوبت جلدی و عنبیت حجتی تر آنکه که اگر جان
بودی که از پس قرط آبناوی لایه طبقه قرط سپید است که چون
رطوبت بر قرط با بسته وی قرط از رطوبت رنگ پذیرنی در کله طوبه
سپید باشد و چون رطوبت میان عنبی و قرنی با بسته وی جاذب بودی
میان قرط و عنبی پس قرط از عنبی رنگ سبایی قبول نموانی که پس
ما می پسندیم که جز در وقت سپید پذیرنی آید پس معلوم شد که آب میان
جلد و عنبیت و دیگران حجتی تر آنکه از ک بنگه بگویند که آب
در میان قرط و عنبی است که ما می پسندیم بعضی از چشمها که آب
خرد و آید که آن آب را فراخی می پسندیم چنانکه عنبی اندکی بر سر
باشد پس اگر آب در میان جلد و عنبی بودی تمام و بهره بودی و اگر
آن آب که می پسندیم میان فراخی از پس صدف بودی پس عنبی اندکی بخورد
چندانکه صدف است چون بزرگی ناپه و از پس صدف باشد لایه صدف
فراخ شده باشد و لایه لوز منقش بودی و چون قمع کرد نه رسوخ بر بند
پس درست شد که آب بیرون عنبیت و باز آنقوم بگویند که آن آب
که میان جلد و عنبیت چون قمع کنیم نه در محل عنبی می آوریم چون
آب بیرون عنبی است چون در محل عنبی توان آورد و حجت و باز حجت
مر آنکه که تا آب را در محل نیاوریم که آن چون قمع کنیم آنها که گفته
الده را بسته کجا را نیم تا کجا فرود شود و این سخن محالست و در دیگر حجت
مر آنکه که اگر آب پس عنبی بودی چون عنبی صدف شدی در وقت

رطوبت صفتی بیرون و دیگری سینه که آب که است پس برود و چنانکه
فراخ سینه پس آب میان جلدی و سینه باشد میان جلد و سینه است
و آب که است که آب که موضع رطوبت است پس آن فراخ میان طبقة
عینه و ریه است و دیگر از برای آن است که سوسوی که در آنکه طبقة عینه از بیرون
است و بر آن طالت رطوبت است چون لوی سیدی از بجزندی
پس بر سوجا او را نگاه دارد تا در جای خالی شود و اگر چنین نمودی که است
که در آن می آید از ریه پس چون نگاه کنی هر طبقة عینه سوراخ می شود
بجز طبقة عینه را بنات از طبقة سینه است دور آنوقت که عینه سوراخ شود
درست شده که آب در میان ریه و سینه و دیگر می بیند که آب میان ریه
می آید و دیگر می بیند با چون قطع کند است عمل در میان این دو طبقة نگاه
شده لایه طبقة عینه است بجز این را پس از آن فرس فرس بر آب چنانکه در
رحم را بوضف زادن بفرس برود تا آن که کودک از رحم از برای آنکه باطن
سست چون کودک برود آید باز همچنان شود که بود و این هم عمل است
و دیگر می بیند که آب غلظت رطوبت صفتی است و رطوبت بجز رطوبت است ملک
از و بیرون نیست یا از رطوبت صفتی که غلیظ ماعلمه غلیظ شود و لایه
غلظت وی از بغیر مزاج سرد باشد که رطوبت بجز را سرد کند و نمایی که در آن
پس ملک شود که از است زایل توان کرد اگر چنین بود و علاجش جز
بر آوردن استی که در آنکه در میان آن افند و رطوبت ملک کردی پس
درست شده که آب بطریق نزول مراد فرس و کرد است در علاج این

مثل جالبیوس با ذکر دست در چهارم از علل و اعراض که رطوبت
بعضی غلیظ شود و لا به فضلها در دو مع جمع شده باشد از آن حصول
از دو مع جگم آید و آب آن باشد و این کفته است که آب غلظت
رطوبت صفتی است و نزد یکس آنست که هم از این معنی گفته باشد که
جالبیوس آنرا دیگر طبایع گفته اند که آب غلظت رطوبت صفتی است و این
طریقه است که آب نزول فضول است از دو مع که کشته می آید و مرا معلوم است
بجزیه که وقتیه که کان مرد را آب بجای دم و آب از خون نام و
چشم روشن و در وقت صفائی شده هر هنوز است بیرون کرده بودم که غلظت
از بالا فرود آمدن گرفت و از کسب لطف عینه با استاد تا لقب برکت
و از لقب عینه از آن غلظت بیرون آمد و لطف فرس با استاد و در یک طبقة
قرص چند آنکه آن غلظت با استاد بود پس برکت بر ملک که در میان آن ملک
شده است بیرون آوردیم چشم بر سینه چنانکه باید و دیگر در یک نام و دریم
که چشم روشن شده بود و دیداری روشن مرد در پس او درست شده که آب
فضول است که از بالا می آید و جالبیوس میان طبقة عینه و رطوبت ملک است که اگر
جالبیوس میان عینه و فرس بود و در آنجا که دریم که این غلظت بیرون آمد از لقب
همه قرص سپید است چون آب آنجا استادی لایه همه قرص سپید بودی آن
سپید را نامزدی پس در کسب جایی میان عینه و فرس نیست که آن رطوبت
از آنجا که نشی و با چون قرص کردی دیدی است که چون در سطح ملک
سریل بر در میان لطف بر آید استی است بر رسی بر طبقة عینه بودی پس

په برآمده خاوند یک چشم زیاد است و در یکی نقصان باور یکی چشم دور یکی باور یکی
بیشتر مختلف است در لون و قوام و زبان و نیز در یک چشم حالت و در یکی بین
دلیل است که فرود آید دوم باید که در یکی در حدقه عرض اگر یک چشم فرود بود هر قدر
کدر باشد عده آب است اگر کدر است در هر دو چشم صافی باشد و کالی کدر است
نزد و کالی بی چشم آن کما معده است سوم پرسش از شمار که خالی بود اگر در چشم سه ماه است
یا چهار ماه و در چشم هیچ ابروی چون بر کسی بر بنامه است چشم بر حال خود
صاف باشد یا نه است الم معده است اگر چنان است که در ظاهر می دراز بر بنامه است
هم پرسش از عرض که این و نیز زیاد بود و قوی نقصان بود است بر حالت اگر کالی
زیاد است کما نقصان الم معده است اگر زیاد بود نقصان شود و بعد از آن است
فرود در کعبه چهارم پرسش از عرض و چشم که طعم زرد باشد یا خالی زیاد و نیز باشد و در وقت
طعام چشم شادمانه باشد و معده نه باشد این خالی کمتر باشد پس اگر چنان است الم معده در اگر
چنان باشد که در حال خود باشد و از خالی شدن معده زیاد شود در استلا معده لا بد است
آب چشم سر از بر بیض در آن وقت که خالی است بر هیچ چیز و معده این است اگر است پس
لا بد است از بنامه غلطی نیز باشد که در معده باشد که در معده است پس از هر چه از معده باشد
چنان بود که عده است آسانند و نیز بر این وقت نشسته بود کند بی با با غرض از حال
معده باشد و اگر کدر شود پس در کالی است و نیز چنانچه در کالی است و در کالی است
قوه معده است چنانکه طعمی بود که در کالی است و کالی است و قوی نماید
و آن چنانکه از نام و نام دیگر کالی است که در کالی است و کالی است و کالی است
در معده نام باشد از جهت کالی است و در کالی است و کالی است و کالی است

پس از آنکه بر جزو کالی که مانند بخار زینت چنانکه زینت در آن است و کالی است
چون این کما معده است از عوارض است که در معده است و در کالی است و در کالی است
کدر بود و چشم آید بر بیان رطوبت که از دماغ کوی چشم آید و علامت این خیال انباشت کدر است
کمزاج است چشم آید بر بیان رطوبت که از دماغ کوی چشم آید و علامت این خیال انباشت کدر است
ضعف با صره و بیان این کما معده است که در کالی است و در کالی است و در کالی است
لا هر چه در معده است چنانکه از این کما معده است که در کالی است و در کالی است و در کالی است
در روج با صره است علامت چنانکه از این است که از دور چندانکه از نزدیک چندانکه از دور
چندانکه از دور چندانکه از دور چندانکه از دور چندانکه از دور چندانکه از دور چندانکه از دور
بر چندانکه از دور چندانکه از دور چندانکه از دور چندانکه از دور چندانکه از دور چندانکه از دور
چهارم و هفتم و هشتم و نهم علامت کالی است و در کالی است و در کالی است و در کالی است
دوم چشم قطع چشم رنگ چشم فرخ نیم فرق دوم سواد المزاج با نوزدهم و حساب
صلب چشم را حرکت میدهد بر چهار علامت است که چشم کوی دوم است سواد المزاج
چهارم سواد المزاج مشا نوزدهم در حدقه است که در کالی است و در کالی است و در کالی است
سوم سواد المزاج هفتم در طبقه صلب چشم علامت کالی است غلط دوم است سواد المزاج
دوم چهارم ضعف چشم انکلال فرود چشم سواد المزاج هفتم در طبقه صلب چشم
اشد کالی غلط دوم است سواد المزاج چهارم ضعف چشم انکلال فرود چشم سواد المزاج
نوزدهم در طبقه صلب چشم علامت کالی است یعنی از مشکانه چون کوی و سردی نری
چون کوی و سردی و کوی و سردی و کوی و سردی و کوی و سردی و کوی و سردی و کوی و سردی
زجاجی مازده علامت کالی است بر این کالی است و در کالی است و در کالی است و در کالی است

شش هفت هم سرز که چشم خود بر او غلط باز و غلط است و بکسر در طریقت
 جلیدی سازنده غلطه فندی کرد ایندک بر است دوم کرد ایندک بکسر بر تر کلمه
 بر بالا تر شدن چشم کرد ایندک رنگ سپاسی چشم کرد ایندک رنگ سپاسی چشم کرد ایندک
 چشم کرد ایندک رنگ سپاسی چشم کرد ایندک رنگ سپاسی چشم کرد ایندک رنگ سپاسی چشم کرد ایندک
 خود دور تر شدن و دور دور هم خود تر شدن بر دور تر شدن چهارم چشم شدن باز هم
 تر شدن سازنده هم تفرق اتصال افشاد بیت و دوم در لکون طبعه عکس و دو عده شد
 یکی لکون اتصال دوم لکون بیت و سوم در لکون طبعه عکس و دو عده شد
 و در چشمی سیم زوی از لکون طبعه عکس چشم تر شدن چهارم چشم تر شدن چشم تر شدن
 غلط بیت و چهارم در لکون طبعه عکس که در روح با بهره افتد است
 عده است و شش برین مثال باشد
 پنجم در لکون از دور یک چند و از نزدیک نه چند بسبب این است که روح با بهره
 باشد اما غلط باشد و سبب بسیاری روح از قوت و بسیاری روح باشد
 و سبب غلط روح از لکون است غلط با کجاری غلط با روح با بهره و نیز باشد
 که بنده اش غلط باشد سبب که محال کرده باشد در روح لکون غلط با کجاری
 و چون روح نفسانی را نفوذی افند در آن منفذ تا که ساخته شده است که روح در آن
 ساخته از بسیاری نماید این تر غلط با روح آنچه شده باشد تمام و صافی شود
 پس چون چشم آید هنوز نور صافی گشته باشد در دم از دور خواهد که چشم رسیده چشم آن
 کند از دور صاف روح بطریق خود رنگ کرد و بهیچ ای از برای آن سبب بود که
 شود و نیز که از نزدیک سبب از نزدیک شده و بهیچ چون نزدیک از صافی
 ادراک

ادراک شود و بهیچ شش سبب ای که از نزدیک میند و از دور نیک است و بهیچ
 باهره اندکی باشد و صافی باشد از نزدیک نیک چند و از دور تر شود و بهیچ سبب
 صافی باشد هر چند اندک باشد چیزی که نزدیک و لا به نیک چند قبول کند و این صافی
 که از نزدیک تواند و بهیچ از دور تر شود و بهیچ سبب سبب هر چند نیک چند
 چیزی که از نزدیک تواند و بهیچ بر این سبب است که لکون نزدیک چند و از دور نه چند
 سبب آنست که روح اندک و صافی شود و لا به نیک چند قبول کند و این سبب
 نیک است که از نزدیک تر شود و بهیچ از دور تر شود و بهیچ قبول کند و این سبب
 ضیق تا کرد ام پس برین سبب در اینک چند و بر زکرا شود و بهیچ سبب
 همین خیال را از پیش روح با بهره و نیز بسیار از بسیاری تر که طلبت چند
 خود را نیک تواند و بهیچ از دور تر شود و بهیچ از برای آن باشد که سر کند روح را که
 عصب هر چه تا ضعیف شود و بهیچ سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 روح و هر چه چند فرود ضعیف چند سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 شود و بهیچ سبب این ضد سبب است که با در نه چهل روح بسیار باشد و غلط باشد
 غلط چیزی خود بر زکرا که در آنجا چیزی که بسیار قبول کند و بهیچ سبب
 که چون تر باشد چهل حال چند و اگر طلبت همه فرود تر باشد و اندک تر بهیچ حال چند از برای
 آنکه روح هر دو آید از غیر حواس طبیعت و نفس سبب نیک هم از دور و بهیچ
 نیک چند روح با بهره لطف شده و بسیار شده هم از دور هم از نزدیک سبب چهل
 بسیار باشد هر چه بر سر دور از دور هر چند چهل صافی شده از نزدیک میند
 معنی سبب ای که از دور و نه از نزدیک ای که بهیچ سبب روح اندک

از دور و نزدیک و سخوار تر و نازک و پدید آمدن که بر روز و نازک رسیده است و در چند
سبب غلیظ چون غلیظ باشد از نزدیک خوانند و پدید آمدن برای شیخ از دور و چند روز در
اما آفت روح با هر از دور سبب شدگی از کیفیت و در یک است آنچه از یک است هر از دور
باشد بلی اما بیشتر باشد و در آنکه کمتر باشد از سببها افتد که از دور که از کمتر باشد هر از دور
و اگر بیشتر باشد هر از دور که از کیفیت افتد آنجا باشد که لطیف باشد و آن باشد که غلیظ باشد
پس حالش در آن باشد که از دور که آنچه لطیف باشد زود و در آنکه در آنچه غلیظ باشد در آن
شوند که در آفت روح جمله نیست که در دور که مسیح یکبار سبب بود که آن یک است و آن از دور
یکی آنکه رطوبت چیزی از غلیظ شود و آن پاره از زیر باشد چون زیر نگاه کند باغ باشد
این پاره که غلیظ شده باشد هر از دور که در زیر باشد توان بود از دور که در آن پاره
تواند و در سبب دوم آن باشد که از تر از زیر هر قدر افتاده باشد پس در آن پاره
مسحوق و در آنکه از بالا یک چند از زیر یک چند ضد آن شد که از بالا یک چند
و آن از آن باشد که پاره رطوبت غلیظ شده باشد و آن از آن افتاده باشد بر پاره
چون بر نگاه کند باغ باشد آن پاره که غلیظ شده باشد هر از دور که در آن پاره
قبول شوند و از زیر یک تواند و در سبب دوم آن باشد که از تر از بالا هر قدر افتاده و آن
که افتاده باشد بر بالا باشد پس از آن بر بالا چند مسیح و سبب دوم در عله چیزی که سبب کور
باشد از چند سبب شدگی از تر شدن رطوبت هر دو غلیظ شدن روح لغتانی هر از دور
شدن رطوبت و چهارم از تر شدن رطوبت هر دو سبب سبب سبب کور
از دور بود و در آفت این سبب روحی باشد و این از برای آنجا که چون روز باشد
لطیف بود آن رطوبت سبب شده سبب کور هر از دور چون آن رطوبت غلیظ لطیف بود

بر روز رنگ چند و چون شبی اید بازگشت شود از آن خصوصاً سبب روحی بواسطه
ترتیب پس شب نه چند و آنکه سبب سبب بودن در آفت این پاره باشد که از تر است
ضعیف کند روح نورانی او و این از برای آن باشد که هر چه لطیف باشد تکلیف و باقی آنچه
غلیظ باشد با آن چون شبی اید روح سبب تر و در روح سبب پس نه چند و سبب
سبب کور باشد از دور که هر چه در آن که از سبب باشد و میان آنکه از روح باشد و سببها
دیگر آنست که آنچه از روح باشد و سببها دیگر یک است مانند که کمتر کند و در آنچه از کور سبب
باشد که آن ندهد و کما فی فصل کلاه باشد و کلاه باشد و علامت دست که از سببها باشد
چون سبب خالی باشد و باقی باشد که هر چه در آن سببها و باقی باشد زیادت شود و سببها
عنه در چشم بزرگ سببها افتد سبب مزاج چشم سببها چون مزاج چشم تر باشد غلیظ باشد
مزاج چشم و سبب سببها در مزاج چشم سببها است باشد و چون کور سببها سببها
گفتند پس از این سبب سببها بزرگتر از آنکه سببها سببها در سببها و در آن
رو در رنگ بر این عله را هر چه افتد معنی روز کور و سببها سببها سببها و این از
سببها سببها یکی آنکه روح نورانی عبات حلقه باشد یا روح نورانی آنکه سببها سببها
از او اطراف قلب شدن باشد که بر آن سببها سببها سببها سببها سببها سببها سببها
فک که در دور و روز نه چند و چون شبی اید هوا از دور و در آنکه از دور که از تر است
پس عله سببها سببها از دور و در چشم سببها و از برای آنکه از دور که از تر است
و در آفت یک چند و دیگر که همان نه چند مسیح و سببها در آن که در سببها سببها
فراخ شود و سببها سببها سببها سببها سببها سببها سببها سببها سببها
و نوزدهم سببها سببها در اجزا و در چشم چشمها باشد از سببها سببها سببها سببها

اشد علی از فراخ شدن در عصب مجوف سوم از فوق اتصال طبقة شکی و قرن بیان اشار که
بشد از فراخ شدن لقب عصبی باشد و از فراخ شدن هم عصب مجوف و بیان
تفرق اتصال طبقة شکی آن است که از جهت فراخ شدن
لقب عصبی باشد علانش آن است که چون عصبه ایته در وی از نور نباشد و در سبکه ماند
چون که در بندار که آب است که فرو دآمد است از برای آنکه نور بر استقامت می آید که عصب
در وقت ملک افخ میزد و در وقت صبح جانان از لافز در وقت و نیز آنکه یکجا میزند و معانی است که
فراخ شدن عصب مجوف آنست که بر باره پارسی افتد و به یکبار میزند نور را کند و کند و به باره
و نیز چشم در وقت در وقت ملک افخ هم عصب مجوف بتواند در وقت صبحی فراخ شود اما وقت فراخ
شد از برای آنکه نور از هم عصب مجوف منقش شود پس ملک شدن از جهت آن نور را باره در وی که از برای
طبقة شکی انداخته است که از آن اشار یکبار افتد و یکجا چشم ناپسند و اما نور را از جهت آنکه
نور از لقب عصبی است که اشار نور از فراخ شدن و هم عصب مجوف افتد و مجبور آنکه نور از هم
عصب مجوف بدون آنکه در هم عصب مجوف سرگشته شود و بطریق منور بر سر آن چون آنکه در وقت صبح که نور
فصل ایشان اندر این سخن علی است علی عصب مجوف علی لقب عصبی و پیش از این نیست
خلاف در میان طبایا وقت و علماء که گفته است شیخ در رساله اش که هم عصب مجوف در وقت صبح
یکی از سبب غلطی که در آنجا افتد و از آن غلطی که در وقت صبح میزند و در وقت صبح میزند
و دیگر سبب تری که غایب در وقت صبح است که سر سر نور و چون سر سر غرض غصبات هم عصب است
شود از وقت و کجا میزند و وقت پس از آن سبب هم عصب مجوف فراخ شود و از آن که در وقت صبح
چشم ناپسند و مسی عصب مجوف در وقت صبح و در وقت صبح که از خرد خود از باره در وقت صبح
و علی در وقت صبح که ناپسند و کجا میزند که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح

در وقت صبح

در وقت صبح شدن عصب مجوف بر علی که در عصب مجوف هم بر آب عصبه است که
چون مرض بسبب و مرضی حاصل است که چون در وقت صبح و در وقت صبح
فصل و در وقت صبح نماند و در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
لا بد عصب مجوف ضعیف شود که نبات مجوف از مقدار دفع است عمل اصل وقت
فراخ ضعیف شود و مسی در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
شود و چشمه از آنکه در وی علی پیدا آید ناپسند و معانی است که چون خواجگه یکبار
سده است با چیز دیگر است با یکبار در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
و یکبار چشم باز کند و در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
نه شک تر شود و در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
مجوف از ضعیفی است که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
تا در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
پس می نماند و در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
عصب را در هم افتد و در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
ضعیف کند و مانند باره در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
انکه که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
نقل باشد چهل و دو در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
ر بر وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
طبقة ضعیف عمل از آنکه در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح
صلب افتد است که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح که در وقت صبح

که چشم کران کرد و چون در طبقه قری که کف از خفان بندار کرد از جای برآمده است از برای
 آنکه چون طبقه صلب می شود در خواسته نود و از او استکی و بی طبقه قری آنکه کبر خیزد از آنکه
 بنات فرغ از صلب است هفتاد و دو و در سبب انما طبقه صلب آن از ما در غلظت
 یا بسیار بلایه صلب و طبقه صلب شدن کند از جهت غذا و آن زیاد آن شد که غذا کند
 پس متعین شود هفتاد و دو و در طبقه صلب است آن باشد که کراتی و در دو و در میان در
 چشم بر آید و طبقه قری شیخ شود و چشم باشد که کما درت سرخ شود هفتاد و دو و در سبب
 و در طبقه صلب است از آن اسباب باشد که درم انرا هماد و دیگر از درم و در غلظت و در غلظت
 علیه سرخ هفتاد و دو و در سبب صلب شدن طبقه صلب است آن باشد که چشم ضعیف شود
 و چون در چشم کزینداری می فروشد است و ضعیف است هفتاد و دو و در سبب صلب شدن
 طبقه صلب آن از دو گونه باشد یکی از آنکه بسیار از چشم سر آن ضعیف شود و دیگر آنکه غذا
 چنانکه مایه بوی زرد هفتاد و دو و در کف از و طبقه صلب آن چنان شد که چشم سرد
 و بنای بناد کرد و در باشد که چشم فرو شود و بنامرود هفتاد و دو و در سبب انما
 طبقه صلب آن بر دو گونه باشد یکی از خارج چمن زهر که بروی رسد و دیگر از ما در غلظت
 که در آنش از در هفتاد و دو و در سبب صلب شدن از آنکه طبقه صلب است آن باشد که طبقه صلب است آن
 و بهار کندش ضعیف کرد و از آن پس از آن بود المراد ضعیف در همه اجزا چشم را به هفتاد و دو
 در سبب المراد طبقه صلب آن از سوخته بر باشد هفتاد و دو و دیگر در غلظت طبقه صلبی و او
 که از آن غلظت طبقه صلبی سبز شود و عین آن باشد که چون در چشم کما کما می در هر قدر می توانی
 دانش که طبقه صلبی غلظت است لقب سبز سبز نماید از برای آنکه بنات سبز از شمر است
 چون طبقه صلبی غلظت شود غلظت در چشم بر آید و این صفت است که کبرش توان کار آوردن
 در این

در سبب غلظت و در طبقه صلب آن از سوخته بر باشد هفتاد و دو و دیگر در غلظت طبقه صلبی و او
 که از آن غلظت طبقه صلبی سبز شود و عین آن باشد که چون در چشم کما کما می در هر قدر می توانی
 دانش که طبقه صلبی غلظت است لقب سبز سبز نماید از برای آنکه بنات سبز از شمر است
 چون طبقه صلبی غلظت شود غلظت در چشم بر آید و این صفت است که کبرش توان کار آوردن
 در این

آن باشد که چشم بغایت ضعیفی شود و در هرگز که بنده ندارد که در سیاه میگرد و سیاه چینه چشم
چشم چنانکه بنده دارد که چشم چشم دوی دوی سیاه است و ده صد و ده و از چشم سیاه
سیاه شدن رطوبت زجاجی از آن باشد که سردی در غایتش بود و با دوی در نزد رطوبت
زجاجی بریزد و از آن سیاهی رطوبت رنگه که صد و پنجاه در سپید شدن رطوبت زجاجی چشم
آنهاست که هرگز برین بنده دارد که از میان بر سپید میزند چشم و روشنی ضعیف شود و چشم
در سیاه شدن رطوبت زجاجی از سردی رطوبت زجاجی باشد و از این فایده که با در بارند و رطوبت
برگ اهل سپید است که آنکه با او کمی از زنده چون چشم بریزد آن رنگه رطوبت زجاجی در سپید شدن
پس از آن روشنی ضعیف شود و صد و پنجاه در رطوبت زجاجی بریزد و از آن رطوبت زجاجی
و عارضی در زکتن رطوبت زجاجی که صد و پنجاه در رطوبت زجاجی بریزد و از آن رطوبت
تر باشد که بریزد چشم غایتش صد و پنجاه در رطوبت زجاجی و رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی
از او رطوبت زجاجی در غایتش آن بود که علامت زکتن رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی
در رطوبت زجاجی رطوبت زجاجی از آن باشد که پوست بر تن رطوبت زجاجی بر رطوبت زجاجی
و از خود زجاجی که رنگ باشد و حرکت سوزان در هوا که در وقت زجاجی در رطوبت زجاجی
در زکتن رطوبت زجاجی علامت است که در او که زجاجی رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی
در چشم دوی چشم چنانکه بنده دارد و ضعیف شد بر قدر زیاد و نقصان بزرگی صد و پنجاه در رطوبت زجاجی
رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی
و از آن بزرگترین آب سپید بر آید فایده که باز دارد و در او از رسیدن رطوبت زجاجی
صحت یکدیگر در رطوبت زجاجی رطوبت زجاجی علامت است که سیاه ضعیف شد و از آن که زجاجی
شود رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی

الطوبت

در سبب غلظت طبعه شیمی و سبب آن با و غلظت شود هشتاد و سیم در سبب غلظت
علائش آن باشد که چون در طبعه غلظت کلیم که در غلظت زجاجی چشم است و
غذا از چشم باشد که در طبعه شیمی است و غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
آنست که در طبعه شیمی است و غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
و آن از خود زجاجی چهار که سبز شود باشد که در آن او را در طبعه شیمی در رطوبت زجاجی
کند و از آنکه چون او را در غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
تعلق در دوی چشم چشم بر آید زنده آنکه در جای که درم باشد زنده و از آنکه در دوی چشم
هشتاد و سیم در سبب غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
پوی آید از دوی هشتاد و سیم در سبب غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
سبب که در چشم رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی
رسانند چشم چشم ضعیف شد و غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
در دوی آن چشم که در غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
لا طبعه شیمی رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی
ضعیف شد و هشتاد و سیم در رطوبت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
پیر بر آید چشم چنانکه بنده دارد و غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی
و آنکه زنده چشم چنانکه بنده دارد و غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
پار و روی بر آید چشم چنانکه بنده دارد و غلظت زجاجی چشم است و غلظت زجاجی چشم است
از او است بر باشد و رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی در رطوبت زجاجی

باشد مرد و چشم اول نو ۱۳۳۵ در سبب قصب که درین رطوبت جلد سبب است
۱۳۳۵ در بالا بودن رطوبت جلد رخسار که هر چه برین منتهی و جنبه از بران که در
نوز خلقت ۱۳۳۵ در سبب بر بالاشدن رطوبت جلد رخسار از او منتهی بود از غلظت
باشد ۱۳۳۷ بز بر آمدن رطوبت جلد رخسار و جنبه از جهت غلظت نو باشد ۱۳۳۸ در سبب
آمدن رطوبت جلد رخسار خلقتی باشد ۱۳۳۹ در رنگت باه شدن رطوبت جلد رخسار
انکه باشد بسیار آنچه جنبه بسیار منتهی و اگر بسیار باشد منتهی و در سبب
جلد رخسار از آن بسیار باشد که سبب آمدن رطوبت جلد رخسار از آن بسیار
از آن باه باشد و در سبب جلد رخسار در سبب جلد رخسار
که هر چه جنبه بسیار منتهی و پندارد که در میان جنبه بسیار منتهی پندارد که در سبب
وی بر سبب بسیار ۱۳۴۰ در سبب جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت
در رطوبت جلد رخسار در سبب جلد رخسار از آن لطافت از در سبب
بر سبب جلد رخسار در سبب جلد رخسار از آن لطافت از در سبب
که هر چه جنبه بسیار منتهی و پندارد که در میان جنبه بسیار منتهی پندارد که در سبب
۱۳۴۱ در سبب جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
و آن خوراک خود منتهی از آن پندارد که در میان جنبه بسیار منتهی پندارد که در سبب
در از جهت غذا و رطوبت جلد رخسار از آن غذا که در سبب جلد رخسار
رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
نکاه که در سبب جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار

چون از رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
و بعضا در رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
شود و چون در چشم نگاه کنی از درون هر قدر که رسیده و چون به آب رسیده
۱۳۴۱ در سبب جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
در در و نرسیدن رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
بیشتر در جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
و آن از خلقت باشد و از خلقت رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
آمدن رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
مرا به و آن از سبب باشد که خلقتی و در سبب جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
در بزرگ شدن رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
هر چه جنبه بسیار منتهی و پندارد که در میان جنبه بسیار منتهی پندارد که در سبب
مرا به و آن از سبب باشد که خلقتی و در سبب جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
نما به ۱۳۴۵ در سبب بزرگ شدن رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
و از آن به که در سبب جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
مرض جنبه بسیار منتهی و پندارد که در میان جنبه بسیار منتهی پندارد که در سبب
آید و بسیار از رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار
رطوبت جلد رخسار از آن منتهی از آن رطوبت جلد رخسار

شود علامت آن باشد که چشم بیکرا از رنق شود و ناپدید شود ۱۵۸ در سبب
 خشک شدن رطوبت جلیدی علامت آن که شدن آوده و از کم شدن رطوبت
 زجاجی و نیز باشد که چون رطوبت بعضی کم شود چشم خشک شود از برای آنکه چون
 رطوبت چشم کم باشد حرارت خارج جذب کند رطوبت را و از آنست که خشک شود
 صد و پنجاه و نهم در نشدن رطوبت جلیدی علامت آنکه رطوبت جلیدی
 نرزد و آن باشد که چشم بینی که تر نشد باشد بغایت هر چیزی را که بیند پندارد که در
 میان بخاری می بیند صد و شصت و ششم در سبب تر شدن رطوبت جلیدی از آن باشد
 که تری بر تر چشم در مزاج زجاجی غالب شود چون تری مزاج زجاجی غالب شود
 جلیدی تر شود صد و شصت و یکم در تفرق اتصال رطوبت جلیدی و رطوبت زجاجی که
 در وی بغایت در همه چشم بر آید و بیکرا چشم ناپدید شود و چون این علامت
 بر وی بی بر آنکه تفرق اتصال است ۱۶۲ در سبب تفرق اتصال رطوبت جلیدی
 چون ترسی باشد که بوی رسد و تفرق اتصال بشود یا غلیظ تر از چیزی در وی برزد
 تفرق اتصال آنکه با غلیظی بسیار تر در وی برزد هم تفرق اتصال است ۱۶۳
 در سوء المزاج رطوبت جلیدی علامت آنست که چون سوء مزاج افکار رطوبت را
 همه سارها در وی بر آید و از آن سارها نماند و ۱۶۴ در سبب سوء مزاج
 رطوبت جلیدی از سوء مزاج بر باشد که چون خمر کرده شود سوء مزاج است ۱۶۵ در
 تفرق اتصال طبقه عکلیه بر آنکه از غلیظی رطوبت جلیدی را اخذ این طبقه را هم اخذ
 از برای آنکه نبات طبقه عکلیه از رطوبت جلیدی است و تفرق اتصال که پیشتر
 طبقه عکلیه را علامت آنست که چشم ناپدید شود و از برای آنکه رطوبت جلیدی و جلیدی

می نشوند و در رسم آمیزند که این هر دو رطوبت را و بطور خاص طبقه عکلیه
 صد و شصت و شصت و ششم در سبب تفرق اتصال طبقه عکلیه و آن از غلیظی
 که بر تر شود و در سبب طبقه عکلیه بر ترزد و طبقه عکلیه را بخورد و تفرق اتصال از این
 سبب باشد با آنکه بوسی غلیظی که نمد و کند هم باشد ۱۶۷ اگر پرسند که چون
 نبات طبقه عکلیه از رطوبت جلیدی باشد و ما در از جلیدی عکلیه است پس چون
 این آوده نیز باشد اول جلیدی را نماند که پس طبقه عکلیه را جواب چنین است که اول
 ما در نیز آید و بگذرد رسید اول جلیدی را نماند که پس طبقه عکلیه بر تر آید و هر دو علامت
 نبوغ نماند باشد چنانکه مسج در میان باشد ۱۶۸ در سوء مزاج طبقه عکلیه
 ضعف چون رطوبت جلیدی را بر و نباتی ضعیف شود به آنکه سوء مزاج عکلیه افکار
 ۱۶۹ در سبب سوء مزاج طبقه عکلیه و آن از سوء مزاج است صد و هفتاد و
 در آفت رطوبت جلیدی از آنست که در کمش جلیدی شود آفت آن با از کیفیت یا
 از کمیت باشد آنچه از کیفیت باشد برود ضرب باشد یا در لون باشد یا در
 قوام و آنچه در قوام باشد با غلیظی باشد یا بر ضیق و آنچه از کمیت باشد یا زباده
 باشد یا نقصان همه سار که این رطوبت را اخذ از پنجه اخذ اما علامت آنکه
 رنگ بگردانند آنست که هر گوی که رطوبت جلیدی رنگ کرده اند باشد همه چیز را
 بدان رنگ بپند و رطوبت چون رنگ بگردانند بگردد رنگ گرداند یکی آنکه همه
 رطوبت بیکرا جمله رنگ بگردانند دوم آنکه بگردانند و در صبح رنگ بگردانند سوم
 آنکه بگردانند مستغرق هر جای بر آنکه رنگ بگردانند اما آنکه همه رنگ بگردانند رنگ بگردانند
 شود همه نیز را اولی چند و پندارد که در میان دو در سبب نباتی و اگر رطوبت

رنگ سبز شود هر چه چندی که سبز چندی و اگر طوبت از او نشود هم جزا را از او چندی بران رنگ که گشته
 همه در جهان رنگ چندی و اگر چنان باشد که پاره از طوبت بجز رنگ برده اند همه بران شکل
 و بران رنگشال پس چشم خود چندی و اگر چنان باشد که پاره بر او چندی بران رنگ بود اما چنان
 بدان رنگ بران شکل چندی چشم خود چندی کسی را عاقبت بهیچ حال چندی که همه چیز را از او چندی
 و چون بر فغان اخذ نیز همه چیز را از او چندی و آن چنانکه از زهنت آید چندی هم بران رنگ چندی که رنگ طوبت
 و نیز چون کاری از سوره بر او چندی و طوبت آید هم بران رنگ که کار باشد چنان بران رنگ چندی
 و این حال نگاه چندی که روح با هر صافی باشد همه را رنگ سبز صد و هفتاد و یکم بران رنگ
 که اندک طبع است چنانکه از طوبت باشد هر یکی که برین طوبت آید و آنچه شود و این طوبت بگفته اند
 ۱۷۲ در غلیظ شدن طوبت بجز در آن برود که نه باشد و باشد که آن کی غلیظ شود و باشد که بر او
 غلیظ شود آنچه انگی غلیظ شود عکس آید که ضار و نه عکس از او در نه چندی و از آن رنگ سبز در آن
 و اگر با هر غلیظ شود بجز آن که طوبت آن باشد که بر او چندی چشم چندی مسج و آب که درود
 آید بقول قمر از اهلها نیست که طوبت بجز غلیظ شود چون آنکه غلیظ شود از طوبت بجز
 از دو هر دو نباشد با این غلیظ در اجزا متصل اند یا در اجزا متفرق چون در اجزا متصل
 هم از دو هر دو نباشد یا در میان اند یا در کناره اگر در میان اند عکس آن بود که هر جز
 چندی پیدا کرد که در میان کور است یا درون از بر او رنگ آنکه در میان این طوبت غلیظ شده باشد
 از آنکه روح با هر لغو شود تا آنکه درون و اگر طوبت که غلیظ شده باشد با این طوبت غلیظ شده باشد
 شش سی و پس از آنکه در میان چندی چنان دانند که آنکه در او است پس اگر در او غلیظ شود عکس
 آید باشد که هیچ چیز پس از آنکه در میان از خودی خود بر او رنگ هر چه که چندی جدا است تا در میان
 و اگر چنان باشد که اجزا متفرق غلیظ شود و از طوبت غلیظ شده باشد بر آنکه باشد بر این چندی چندی

نکته

نماید بر اشکال آن را طوبت که غلیظ گشته باشد اگر دراز باشد چون
 ریمان و موسی چندی و اگر چون بر کسی باشد همچون بر کسی چشم نماید و اگر
 چندی کسی با پیشه غلیظ باشد چنان پیدا کرد که کسی چشم چندی بر او اگر این
 بار را کرد بر کرد و غلیظ شده باشد پس که ماه و چراغ و باره چندی و اگر در میان آن
 غلیظ شده باشد پس چندی چندی چندی چندی ۱۷۳ است طوبت بعضی از طوبت
 که در خارج طوبت بجز غلبت شود و طوبت با جامه کند تا غلیظ شود ۱۷۴ و در خشک
 شدن طوبت بجز حکم آن و حکم غلیظ هر دو برابر است و عکس حکمت خیال
 است حکمت اما اگر در طوبت بعضی خشک شود همه چشم خشک کرد و در عکس آید
 خرد کرد و چون در طوبت بعضی نگاه کنی پیدا کنی که سبز است ۱۷۵ در خشک شدن
 و آن از دو گونه باشد یکی از این می از خارج است که از اندک باشد باشد چندی
 و اگر در پوستی از دو گونه این طوبت است شود و بر طوبت که از این چندی از طوبت
 فزونی شده از حواصت نفس طوبت کند و طوبت بعضی ما خشک که از این ۱۷۶ و باره طوبت
 بعضی که خشک شود چگونه باشد چون از طوبت بعضی باره خشک بود هم بران شکل که
 با کرم اگر چنانست که خشک شود با باره که بود هر چه که چندی پیدا کرد که در آنکه چندی است
 و اگر در خشک شده باشد هر چه چندی پیدا کرد که در روز نه است اما فرق میان طوبت بجز
 و این چندی طوبت بجز خشک هر چون که طوبت غلیظ شود چشم خود زرد شود و اگر طوبت بجز
 خشک شود و در او چندی که در او و طوبت بجز در او چندی چندی ۱۷۷ و در طوبت
 و چندی خشک شدن طوبت بعضی آن از حواصت و پوست آید که بسیار باشد از حواصت
 آنکه باشد که خشک کند و چندی چندی حواصت است چندی کند ۱۷۸ در طوبت بعضی که از او

از آنکه است چشم و از دست که در آن بران تری در چشم کف جانور هر که چند
بماند ۱۷۹ و در سبب زشتی آن از آن که در بطنی که در چشم است که در آن تری
نیز زود ۱۸۰ و زود آن در بطنی که در چشم است که در آن تری
باوند و در آن ۱۸۱ و در بطنی که در چشم است که در آن تری
و در بطنی که در چشم است که در آن تری
علائق آن است که چشم نیز در آن و در چشم و اگر فکلیش اندک باشد چشم را که در آن تری
در بطنی که در چشم است که در آن تری
بماند ۱۸۳ و در بطنی که در چشم است که در آن تری
که از آن تری آن است که در چشم و در بطنی که در چشم است که در آن تری
و این در بطنی که در چشم است که در آن تری
قوه آن است که در چشم است که در آن تری
سبب بطنی که در چشم است که در آن تری
خود آید از دو جایی خود آید یکی از دو قوا که در بطنی که در چشم است که در آن تری
رگها که در بطنی که در چشم است که در آن تری
دارد و آن است که در بطنی که در چشم است که در آن تری
بماند روزگار سیلان و در بطنی که در چشم است که در آن تری
که از آن تری آن است که در چشم و در بطنی که در چشم است که در آن تری
در چشم و سیلان است که از آن تری آن است که در چشم و در بطنی که در چشم است که در آن تری
از فکلی بود ۱۸۵ و در بطنی که در چشم است که در آن تری

که چشم باشد از آن رگها که سیلان آید فسران باشد و معنی باشد و هر دو آن که در بطنی که در چشم است
جما چشم است که در بطنی که در چشم است که در آن تری
که از بطنی که در چشم است که در آن تری
که دست بر بطنی که در چشم است که در آن تری
که در دست باشد و چشم را نیز حرکت باشد ۱۸۶ و در سیلان که از سر در باشد
علامت آن ضد علامت سیلان که م باشد و آنچنان باشد که رگها که سیلان
سنگ باشد و خشک کند باشد و آنکه که سر فرزند باشد برین نوع که رگها هیچ چه بار
نیاید چشم کند حرکت باشد و جمیع سپید باشد و در خار که در بطنی که در چشم است
سپید و سرد باشد و آنکه از بطنی که در چشم است که در آن تری
آن باشد که چشم بغایت تر باشد و در بطنی که در چشم است که در آن تری
باشد و آنکه در بطنی که در چشم است که در آن تری
در سرد و گرانی باشد و نیز گرانی چند ۱۸۸ و در سیلان که از خشکی افتد
علامت آن بود که سیلان چشم خشک باشد و چشم تر باشد و در بطنی که در چشم است که در آن تری
این چشم است که در بطنی که در چشم است که در آن تری
در چشم که در بطنی که در چشم است که در آن تری
و بماند در بطنی که در چشم است که در آن تری
که در آن تری آن است که در چشم و در بطنی که در چشم است که در آن تری
و آنان که در بطنی که در چشم است که در آن تری
سه است یکی آنکه صبح بود و در بطنی که در چشم است که در آن تری

در وقت در طوبت و هوس و عوارت و طوبت و هوس و عوارت
در وقت در هوس و هوس و عوارت و طوبت و هوس و عوارت
چون خلق است فسخ و فسخ و فسخ و فسخ و فسخ و فسخ
در وقت در هوس و هوس و عوارت و طوبت و هوس و عوارت
چون بزرگ شود و چند روح است که بر روی آن که در وقت طلوع و غروب
آفتاب است و چند روح را بزرگ چند روح است که بر روی آن که در وقت
طلوع و غروب که روح بر ضعف باشد پس از آنکه ضعف روح جز بزرگ شود و خود را بزرگ
چند که روح بسیار باشد و جسم است ۳۰ در آنکه در وقت طلوع و غروب
روح با روح را وقت رسد و روح با روح را در وقت طلوع و غروب
و عوارت هر یکی است که روح با روح را در وقت طلوع و غروب
و بقدر آفت زبانه و نقصان چشم را وقت رسد و بسیار است هر دو چشم تا چنان شود و اگر
اینکه باشد هر دو چشم را عوارت و ضعف و بیچاره و اگر روح با روح را در وقت طلوع و غروب
و یکی از چشم را که در وقت طلوع رسد هر دو چشم را عوارت و بیچاره و اگر روح با روح را
بیشتر و در وقت طلوع و غروب را در وقت طلوع و غروب را در وقت طلوع و غروب
و این عوارت را است و فسخ و فسخ و فسخ و فسخ و فسخ و فسخ
لا غرور و جهان دانند که فرو شده است و در وقت طلوع و غروب
چشم خود کرد و در وقت طلوع و غروب را در وقت طلوع و غروب
مستولی بود و چشم را بزرگ از آن در وقت طلوع و غروب را در وقت طلوع و غروب
و آنکه علم با عوارت بر سر است معانی که در وقت طلوع و غروب را در وقت طلوع و غروب

مقاله

مقاله چنان است که در وقت طلوع و غروب
از عوارت یکی از آنکه چشم توان دید و یک چشم و عوارت توان سناخت که عوارت بزرگ
که هر چهار را علاج چون با بر کرد تا بزرگ و در وقت طلوع و غروب
و جمله سواد این مقاله صد و هفتاد است اول در وقت طلوع و غروب
بر چهار گونه است نفع اول که از نفعی خود نهند بعضی نفعی اگر ممکن باشد بجز وقت طلوع
و زمان که از نفعی که در وقت طلوع و غروب است نفعی بجز در وقت طلوع و غروب
که بر آن در وقت طلوع و غروب است اول در وقت طلوع و غروب
و با هر یکی که در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
مکمل است نفعی که در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
خواب هر یک که در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
تا جایی که در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
چون در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
چون در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
شود چون در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
و در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
و چنان باشد که در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
تا پارچه و غنچه و در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب
و در وقت طلوع و غروب است و اگر نفعی باشد نفعی که در وقت طلوع و غروب

صالح نیز نیت الهی است و با کراهت در اول روز زاری و توبه کند از آن که او را در
توقیر کرده است و طبعی است و در وقت نماز و در سجده و در رکعت اول و در رکعت دوم و در رکعت سوم
در وقت نماز و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
اولین سجده را در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
تکبیر اولی است و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
و طول آن که در آن تکبیر اولی است و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
الکرازی است و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
پنجین علی است و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
و اگر از نماز با نیت نیک و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
حضور داشته باشد و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
با نیت و با نیت نیک و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
سجده اولی است و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
لکن خداوند سبحان است و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
صبر کرده بر این است و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
که کسی در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
و اگر کسی در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
علی شایسته است و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
هشتم در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
و اگر کسی در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم

و اولی

و بر جای که سوزانند و بگویند و بگویند و بگویند و بگویند و بگویند و بگویند و بگویند و بگویند و بگویند و بگویند
تفسیر در علاج آفت از هر سبب اول استخوان و در هر سبب با یک کلمه است و در هر سبب با یک کلمه است و در هر سبب با یک کلمه است
جز در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
شما که با نیت نیک و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
برین نیت نیک و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
با نیت نیک و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
و اگر کسی در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
خود با نیت نیک و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
و اگر کسی در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
یا به سبب بزرگی و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
بیشتر جز در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
و اگر کسی در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
برین نیت نیک و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
و اگر کسی در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
تا سیه شود و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
که مسفت شود و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم
بسیار بزرگ است و در وقت سجده اول و در وقت سجده دوم و در وقت سجده سوم و در وقت سجده چهارم

علاج کند برادر جوزه و فندانا لطیف بر زرد ساهه بر وزن دوام از این کتاب بخورده زردی
در خون اگر بر این صفت سبز از غنوت لطیف بر همه ما بیکه گوشت را نه و علاج فرود می زردی است
جوزه ۱۱۰ الک غنوت بسیار دارد و دردی نیز بر بند و اگر نماند با بیه سر هم زنگار بکفایت باشد
چون غنوت بر خواست علاج کند بر همه ما بیکه گوشت برادر تابه ۲۸ در علاج بر خواست
کار بر بر زنده اما سرخ می گویم که اگر بر این باشد علاج توان کرد که چون بر این غنوت که با بیه سر هم
و کمال این چوبی بر زنده و این غنوت بر سر زنده است با شرف اقبال که در این غنوت بر زنده بود
با سوزن بر زنده با پارچه بر زنده بود و پارچه از زنده که نماند با زنده و در علاج بر زنده
بهمه سرخی که در دو جانب صفت بیه سر هم بود و در علاج بر زنده بود و در علاج بر زنده بود
که در میان کسب غنوت چوبی غنوت شالی در وزن غنوت چوبی غنوت چهارم از چوبی غنوت شماره ۱۱
کم شود البته زردی که در این غنوت با بیه سر هم علاج شود و علاج بر زنده با بیه سر هم
که اگر در زنده باشد که در زنده بر آن زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
علاج کند و گوشت برادر و از چوبی زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
و بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
از زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
و در زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
چوبی غنوت و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
بهر هم بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
تا خنک دانه و اگر با خواست بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
و آب سبب است از زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده

خورد بکشد و آب انار و آغز و آب سموم است که در علاج بر زنده و در علاج بر زنده
و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
با بیه سر هم که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
که در زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
کس که از زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
اول بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
و زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
غذای لطیف و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
به بیکم در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
اگر در زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
پا بیه سر هم که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
مستور زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده
سنگ غنوت و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده که در زنده و در علاج بر زنده را بر زنده که در زنده

و این بار در آن سینه و قریح و پهلوی و کتف و کمر و برآمدگی در پشت و زانو را حشمت آنست که
سینه است که زایل گزیند و زایل گزیند و کتف را کتف کتف کند و چون بر آن کتف کتف کند
بگذرد و چشم را بکار آید و در هر وقت که چشم بسته باشد و در هر وقت که در میان اغماض است
آمین تر و کوشش ندهد و در زمانه چشم را بکار آید و در هر وقت که در میان اغماض است
نفع کند و غده ای که در کتف است و در هر وقت که در میان اغماض است
فقط کتف است و در هر وقت که در میان اغماض است
چون اول در آن سینه و قریح و پهلوی و کتف و کمر و برآمدگی در پشت و زانو را حشمت آنست که
سینه است که زایل گزیند و زایل گزیند و کتف را کتف کند و چون بر آن کتف کتف کند
بگذرد و چشم را بکار آید و در هر وقت که چشم بسته باشد و در هر وقت که در میان اغماض است
آمین تر و کوشش ندهد و در زمانه چشم را بکار آید و در هر وقت که در میان اغماض است
نفع کند و غده ای که در کتف است و در هر وقت که در میان اغماض است
فقط کتف است و در هر وقت که در میان اغماض است

در وقت که در کتف است و در هر وقت که در میان اغماض است
نفع کند و غده ای که در کتف است و در هر وقت که در میان اغماض است
فقط کتف است و در هر وقت که در میان اغماض است
چون اول در آن سینه و قریح و پهلوی و کتف و کمر و برآمدگی در پشت و زانو را حشمت آنست که
سینه است که زایل گزیند و زایل گزیند و کتف را کتف کند و چون بر آن کتف کتف کند
بگذرد و چشم را بکار آید و در هر وقت که چشم بسته باشد و در هر وقت که در میان اغماض است
آمین تر و کوشش ندهد و در زمانه چشم را بکار آید و در هر وقت که در میان اغماض است
نفع کند و غده ای که در کتف است و در هر وقت که در میان اغماض است
فقط کتف است و در هر وقت که در میان اغماض است

که سببش باد چنان رسمی است که از سنکته است چو آب لعل فضل از جانب کف سینه بر
بانه چسبیده باشد بفرودند و چشم را بوی بر وی چنانکه در معول کند و همانکه در معول
صنکله مقصود باشد و در روز را به آب و کلابی بر وضو و از بوی که بود که در وقت
خفا کند چشم کرد با قند زرد که در کوزه گرم و مانع باشد از این بر بوی چشم نهد و اگر از دم
طبیقه چای ده باشد هم رو باشد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
عسلها با بکر و چنانکه بکشد و کبابی که در کوزه و بوی چشم نهد و بوی چشم نهد و بوی چشم نهد
و نایه در روز یک سرکه و نیک کرده باشد بوی که این است نیک که عسل که در این است و اگر
کند چنان که در جویطه عسل و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
غذای برین دلوت برین و کبابی که در کوزه و بوی چشم نهد و بوی چشم نهد و بوی چشم نهد
فقط عسل که در کوزه و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
آن کند اگر بوی چشم نهد و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
سفر کرده به آن دلوت انقباض که در کوزه و بوی چشم نهد و بوی چشم نهد و بوی چشم نهد
تا آنکه در روز افرا و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
عسل که در کوزه و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
نفعی دلوت بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
رغبت و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
سرگردن و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
با آن عسل بر اینست که در کوزه و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
از معول بر نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه

خند سببش که افاده باشد و هرگز نهد از جز آنکه سبب بیماری این باشد و در وقت
پیش از آنکه کباب کف فرنی سبب شود و نیکو بر نهد که در مثال کمی و سخت فرودند
که اگر بینه می سبب فرنی سبب شود و نیکو بر نهد که در مثال کمی و سخت فرودند
با چشم نهد و نیکو بر نهد که در مثال کمی و سخت فرودند
با یک نهد و نیکو بر نهد که در مثال کمی و سخت فرودند
و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
یا از زرد عسل که در کوزه و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
سرایین عسل و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
قرص باشد زردت باشد با آن که در کوزه و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
یا در روز و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
برورد و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
عسل بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
چون در رسیده و در بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
آرد و قویا بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
عسل بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
تا باری که در کوزه و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه
و اگر نهد که در کوزه و بوی چشم نهد و اگر از قند عسل آرد به عسل خوردن قویا با جویطه

در اینجا است که سیرت و غذا از آب خزه و آب رو که در زنگ مزه زده بود در معده با دم
خورد ۸۳ در علاج آب فرو آمدن و آن بر چند کوزه است اول سنج کردن تا فرو بردن و در آن کوزه
نصف موزان م شود سوم الک آب سرد نام شده فرغ با بر کردن ۸۴ در علاج جناب در چشم با بزرگ
عدس است که چشم توان بر علاج جناب که از ارمعه باشد اول شسته عدس را از عطسه با بزرگ با بزرگ
حب باره و حب بنه با و حب بر الک را از لیبوس سوداوی باشد علاج چشم است نمون
سجوان و کافور چون مانده الک را از بنام صفا سوداوی باشد علاج چشم زرد و کل و غیره
مندی در چشم که سوداوی باشد در پوسته اطراف کس لب کوز و از عطسه با بزرگ
دود او با بر پز کند و باید که غذا اسپید با او کشت بره که در سوداوی است باشد چشم زرد
کوشه در سر بر بان و زرد کلم و الک جناب مانعی باشد علاج کند و باغ را بهای که در چشم است
سوداوی در چشم مانعی چشم زرد مانع کوبیدن چشم که در چشم است در کوزه و
ششم کوشه الک را از زرد است و از عطسه و از جناب که از زرد است و از عطسه و از چشم
شسته مرض کون شده و غذا نامی لطیف و او را بر مابند صندل کاخ و در علاج ۸۵ در علاج کوز
دور نیک پخته و از زرد یک پخته و بر زرد یک پخته و در آن پخته و در آن پخته و در آن پخته
این که اول شسته من کند با سوزن و بعد شسته با سوزن با و حب بر الک را از لیبوس سوداوی
باش تمام شسته که در کوشه کوشه زرد کوشه الک را از زرد است و از عطسه و از چشم
غایت باشد بر بان موز او است بر زرد کوشه از عطسه و از چشم کوشه و از چشم کوشه
علاج از کوشه بر خانه و بر زرد کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
لطیف کوشه چشم زرد کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
روح با هر راضی کوشه و الک کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه

کسیکه از دور نیک پخته و از زرد یک پخته و در آن پخته و در آن پخته و در آن پخته
نیمه علاج چنان باید که روح با هر راضی کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
دارد و در معده با بزرگ تقویت با بزرگ سوزن با و حب بر الک را از لیبوس سوداوی
سوزن بر بان و نور با بزرگ پخته بره و با لود از زرد کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
۸۶ در این که هم از دور هم از زرد یک پخته و در معده با بزرگ کوشه کوشه کوشه کوشه
غلیظ باشد خورد و از عطسه با بزرگ کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
عمل و با الک را از زرد غایت نیک باشد کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
روح با هر راضی کوشه و تقویت کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
فصل اول در علاج کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
الک را از زرد کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
افکنده و صافی که اند چون سف بر با و کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
از آن سبب کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
۸۷ در علاج کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
غلیظ و اسفنج کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
و سداب در روی کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
فاصله که کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
و کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه
در کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه کوشه

بر سنگ سپید بنند که کوفته باشد و کوزه و نانغ باشد و در هر صوم که چشم کند غایت نیک
طعام نور با بلکوت بره و زغالند و هندی نانغ بود و فوعد در علاج جگر و در کور باشد
باید که بر طبیب مشول شود و طعام لطیف لذیذ خورد و علاج کند سر را بجز نایکه
تر که اندک در علاج را چون سوط پز و خزان در وضعی نشسته و پوسته بکریا بر رفق و آب
خوشن سس کینین و پز نایه از نظاهای شور و نیز در از همه زنیجا و پز نایه غایض اگر
پز و ترکیب کوزه نانغ بود و پز از پز ز سرخ و در چشم کشیدن سپید چشم مرغ و روغن کند
نانغ بود و فوعد و یکس در علاج خزان کشیدن و اول غلط ما بشقیه دور کند و طعام
اگر خورده و پوسته طبع عجیب باشد و پز نایه قافی فر چشم کشیدن پز نایه پز و اگر
ببره و شقیه باشد علاج شقیه کند و طعام گوشت بریان کرده و بکشد باشد و زرد که چشم
دهند و اگر شقیه بر یکد و اگر تقویه باید بکند و اگر مزاج و مانع گرم شود باشد طعام مزه مزه
ساده دهند از سماق و آب سرخه ۹۳ در علاج چشم را اگر سبب شقیه باشد او شکر
عاشق آن باشد که اول شقیه غلط فاسد کند از سر سبب غصه و در چشم کشیدن شقیه غلط فاسد
زهره و در جلد بزودی سل شکر با کشته و اگر کشته نام شود و علاج شکر شود از بکشد شکر
چنان باید کرد که ابتدا آب سرد آرد و اگر در چشم کشیدن با شقیه بزرگ نیک باشد
۹۳ در ضعف چشم و آن از ضعف مانع باشد علاج آن باشد که مانع را
نوی کرده اند و اگر آفتی رسیده باشد از غلط دور کند و مانع را خور کند و شکر
هیچ چون مرغ فریب بریان کرده باشد بعد آن گوشت بره پز است و بزغالند و پز نایه
عزیز غایت باشد و مندل قاهره و پز نایه نیک باشد ۹۴ در علاج سد صعب
مخوف اول استخوانی کشنده کبابه و فوفا یا و صعب و بعد از آن شقیه غصه کردن
در کلون

و بر افکنند علق بر بنا کوشن مزه مزه کردن یا در فوفا و صوم که مانع را پاک کند و در آن
پار و ساقه سر برین مالند و بر بندن چون سنگه و مانع پاک کند مشول شود و شقیه
اگر کشیدن موی کردن در چشم کشیدن سه هم که در ابتدا آب سرد و اگر چینی در علاج
غایت شقیه کشیدن ز خزان رهره کشیدن که چشم جلد در هم آمیزند که از آنکه آنچه کشیدن
بسیار که پز و پز نایه منقش کند و در کشته صعب و پز چشم اول مانع که در کور بود و فوعد
دارد و او کلها در کشیدن و باید که چشم را در کور مانع که پز و شقیه باشد یکس پز و اگر در چشم
از آن آب سرد در جگر چانه شود و در در جگر صعب علاج است و علاج و شکر پز و در علاج
صعب شقیه علاج همچنان مانع که چشم جلد در کور آب سرد و شقیه مانع و چون در کور
در کشیدن و بکریا بر رفق و چشم نیک و اگر شقیه مانع آب سرد چشم فاسد مانع باشد
۹۴ در علاج ورم صعب مخوف اول شقیه غصه و بکریا اسهال و فوعد مانع که کشیدن
در کور مانع بود و در ۹۴ در کور مانع صعب شقیه نگاه کشیدن در صوم مزاج نیک
اگر عده شقه کشیدن نگاه کشیدن از کور غلط فاسد است و غلط را دور کنند به شقیه
کردن آن غلط و بکریا شقیه مانع مشول شود ۹۸ در علاج شقیه صعب اول مانع شکر
از پستان مردانه و سوط کشیدن از روغن بنفشه و زرد خزان و اگر در چشم افکنند با پز
شکر مرغ و پز نایه بکریا پز نایه مانع که در کور مانع که در کور مانع که در کور مانع که در کور
کرم بر سر بر زرد چشم را بکریا پز و در کور مانع که در کور مانع که در کور مانع که در کور
و کل کل و غصه مانع لطیف تر بر چون کشیدن و فوعد مانع و پز آب سرد سرخ و پز
چشم نیک و از غصه مانع که کشیدن و پز نایه پز و پز نایه پز و پز نایه پز و پز نایه پز
دینوز و کل کل مانع فوعد ۹۹ در علاج کور مانع صعب مانع آن ضد علاج شقیه است

نیست آب سبز و کهنک ما سبز و چشم کشنده و اگر با شیر و نمک نمزانی در نگاه و فلفل سیاه و کهنک
روغن شمشاد که در دار فلفل و کهنک هر یک برابر بیزد و برشته و با آب شکر در چشم کشنده است
سرخسفر بصر را و اگر از آنجا که شیر است در فلفل کشنده در چشم کشنده با آب شکر آب که در چشم کشنده
با نیچی آب بصر که در چشم کشنده از آن که کهنک است در چشم کشنده و در این چشم کشنده در چشم کشنده
با نه کشنده و کشنده و کشنده با نه کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
کی این که با بصر در چشم کشنده و کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
عقل کشنده در چشم کشنده که در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
در چشم کشنده و با بصر در چشم کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
قورق در چشم کشنده که در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
شود چون در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
ضعف در چشم کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
چون در چشم کشنده آن را در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
و آن چشم کشنده با بصر در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
فرزند آوردن او را در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
خسته و در چشم کشنده و با بصر در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
طلک کشنده در چشم کشنده و با بصر در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
زنگنه با بصر در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
قبض است و چون طلک کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
سود کرده و سود کرده و سود کرده و سود کرده و سود کرده و سود کرده و سود کرده و سود کرده

خدا و کوهی در چشم کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
زرد و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
چشم کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
روغن کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
با نه کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
ساق و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
با نه کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
هر آنکه در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
صداع و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
فرزند آوردن او را در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
و از آنجا که در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
این کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
با بصر در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
در چشم کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
چون کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
شقیقه کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
که کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
چون کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده
و کشنده و کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده در چشم کشنده

غزایه

از جویان است و شش علت که در جنس افتد علاج نهند بر سهوا و صدم و عود است و در
افتد و علاج نماند که در آن علت که در طبقه مختص افتد که از اسهال علاج نباشد
یکی پس است که در آنرا علاج نباشد و غرق اتصال علاج نیست با نوزدهم
دو علت است در آن که از آنرا علاج نتوان کرد چون غلبه اسهال است و اسهال از
سبب و بنا کرده علاج نباشد و سبب آن که کوهه المون خورده شود و صبح نماند
البته علاج نهند بر مشا نوزدهم هم با علت است و طبقه فرد که علاج نهند بر
یکی پس بر که بر صدفه افتد و در ششم سوم فرقه افتاد باشد و آن نوع رسا
خوانند که اسهال نباشد علاج نهند بر و سرطان که بر فرقه آب علاج نباشد
که بر فرقه بر آب علاج نهند بر و خون که بر فرقه آب علاج نباشد خاصه که بر آب
هفتاد هم با علت است که در طبقه عصبی افتد و آنرا علاج نباشد اسهال
مدقه چون نام شد آنرا علاج نباشد و چون نفیض حرق افتاد و عصبی نباشد و جنس
مدقه را چون اسهال است و تمام شد علاج نباشد و چون طبقه عصبی را اصلاح افتد
و از چهار برود علاج نباشد هفتاد هم علتی که در طبقه عصبی است که از آنرا علاج نتوان کرد
یکی از چهار هم که در طبقه عصبی است که تمام کرد و علاج نباشد هفتاد هم
در چهار هم که سبب عصبی است و از آنجا که بر آب است و سبب آن که در اسهال است
و از آنجا که اسهال است و بنا نه شود از آنرا علاج نتوان کرد و بیست و نه از چهار هم که در طبقه عصبی است
از چهار هم که اسهال است که علاج نهند بر و از آنرا علاج نتوان کرد آب اسهال و آب
صحن و آب اضطر و آب زرد و آب صحن و آب زرد و آب صحن و آب زرد و آب صحن و آب زرد
این نوزدهم است که تمام است و در طبقه عصبی است که از آنرا علاج نتوان کرد

معاذ الله

هفتاد ششم از آنکه اسهال است و در آنجا که بر آب است و سبب آن که در اسهال است
علاج نباشد که علاج نهند بر و آن علتی که در آنجا که بر آب است و سبب آن که در اسهال است
از آنجا که بر آب است و سبب آن که در اسهال است و از آنجا که بر آب است و سبب آن که در اسهال است
در جویان است و شش علت که در جنس افتد علاج نهند بر سهوا و صدم و عود است و در
افتد و علاج نماند که در آن علت که در طبقه مختص افتد که از اسهال علاج نباشد
یکی پس است که در آنرا علاج نباشد و غرق اتصال علاج نیست با نوزدهم
دو علت است در آن که از آنرا علاج نتوان کرد چون غلبه اسهال است و اسهال از
سبب و بنا کرده علاج نباشد و سبب آن که کوهه المون خورده شود و صبح نماند
البته علاج نهند بر مشا نوزدهم هم با علت است و طبقه فرد که علاج نهند بر
یکی پس بر که بر صدفه افتد و در ششم سوم فرقه افتاد باشد و آن نوع رسا
خوانند که اسهال نباشد علاج نهند بر و سرطان که بر فرقه آب علاج نباشد
که بر فرقه بر آب علاج نهند بر و خون که بر فرقه آب علاج نباشد خاصه که بر آب
هفتاد هم با علت است که در طبقه عصبی افتد و آنرا علاج نباشد اسهال
مدقه چون نام شد آنرا علاج نباشد و چون نفیض حرق افتاد و عصبی نباشد و جنس
مدقه را چون اسهال است و تمام شد علاج نباشد و چون طبقه عصبی را اصلاح افتد
و از چهار برود علاج نباشد هفتاد هم علتی که در طبقه عصبی است که از آنرا علاج نتوان کرد
یکی از چهار هم که در طبقه عصبی است که تمام کرد و علاج نباشد هفتاد هم
در چهار هم که سبب عصبی است و از آنجا که بر آب است و سبب آن که در اسهال است
و از آنجا که اسهال است و بنا نه شود از آنرا علاج نتوان کرد و بیست و نه از چهار هم که در طبقه عصبی است
از چهار هم که اسهال است که علاج نهند بر و از آنرا علاج نتوان کرد آب اسهال و آب
صحن و آب اضطر و آب زرد و آب صحن و آب زرد و آب صحن و آب زرد و آب صحن و آب زرد
این نوزدهم است که تمام است و در طبقه عصبی است که از آنرا علاج نتوان کرد

معاذ الله

هستم در اینک شکر را بر وجه بنامه و اگر یکی بود و ایند باشد باشد یا بود اولی و هفتم
کند و در وجه بنامه و در این شکر بود و باقی بقول بود و شانی چشم کند که مریز بر بنامه و اگر اولی
پس از شکر باشد باز کرد و بر بنامه چشم در اینک شکر منقلب شود و اگر اندکی شکر باشد تمام اولی شکر
غالب کند و چنانچه بنامه بنامه و بعضی هفت طلا کند بر وجه و بعضی اولی چشم کند و بر بنامه
اولی منقلب شود و چشم کند سوی اثره بر زود نماید و در اول شکر و از زود نماید و نور بنامه چشم کند
و نیک منبر بنامه چشم و اگر با دره از سنگ زود و دود کند بر او کند و چشم کند
منقلب و اگر سوی برین آغاز کرده باشد پیش از ده هم بر او کند شکر و اولی چشم کند
و جز که توید علم کند خورد و بر زود و شکر و بعضی با دره و صابون و قویا خورد و در بنامه
قویا بنامه زود کرد و در این شکر و بعضی خورد و اگر بنامه شکر کند شکر بنامه یا در هم در چشم
تمام چشم منقلب در وجه صابون با دره از طلا همایا که توید علم کند بر وجه چشم و اگر
در و شکر بنامه باشد و در چشم در وجه و در این شکر و در این شکر و در این شکر و در این شکر
بیشتر کند زود و اگر از زود و بنامه اطعمه شکر کند و در این شکر و اگر از زود
باشد شکر از زود و اگر از زود و بنامه چشم در چشم کند و در این شکر
و طلا بنامه کرده و چشم کند و شکر و منقول است و اگر اندکی چشم با زود از زود و اگر چشم
کود که شکر با دره و طلا بنامه چشم در وجه و در این شکر از زود و بنامه و زود و بنامه و زود و بنامه
و چشم و طلا بنامه و در بنامه و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه
و از زود و بنامه و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه
در وجه و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه
و در چشم سر و در شکر و در چشم کند و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه

اولی

در وجه و در شکر و در چشم کند و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه
معمول سر و در شکر و در چشم کند و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه
شکر و شکر و در شکر و در چشم کند و در شکر و طلا بنامه و در شکر و طلا بنامه
بهر بر آید صابون طلا بنامه با زود و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
کند و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
باز کرد و طلا بنامه و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
باز کرد و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
و اگر اندکی چشم با زود و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
نفع بسیار کند و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
باز کرد و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
اولی صابون و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
تا سفید بنامه و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
۲۵ در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
خورد و اگر شکر کند شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
و از شکر که شکر کند شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
و ضعف اجناس خورد و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر
معنی شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر و در شکر

زود فضا کند و بدتر از او تا بر شود و ای که کند در بر کند از غیر تا بر شود و او در دست کند
تبر بر اطراف و در طلب من و در مع کند حضور از طلب کند و فرار نماید و بر جمل کند و چون
بر دست کرد از سلطان و بنیاد و اگر انگی با بر باشد باز در ۵۷ نه بر کرد در نزد من بنشیند و فرار
در وقتیکه فرود با بر بدید آید که نماند و در وضع چشمه و در یکجا بنشیند و در راه مکن که فرود کند و چون
پاک دارد فرود نه بر آن کند تا فرود پاک کند و مکن که در یکجا بنشیند و در راه مکن که فرود کند و چون
دارد ای بنشیند و در ۵۵ در تبر بر یک فرود یکجا بنشیند و اگر در اینده باشد باز کرد و با بر من پاک دارد
از این سو سواد و در اطراف کسب کرد و در راه از آن سو و در مع یک پاک دارد ای بنشیند و فرود نماند و اگر
انکه کرد و مکن که بر یک است و در نه بر و مکن که با مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
چون ای غایب کرد و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
واله بر کرد و باشد باز کرد و در این راه پاک سازد تا از راه بسته که غایب و بر نام فرود و از راه پاک
و بر مکن که از راه پاک از آن ترخیص و در یکجا بنشیند و در راه مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
واله انگی بر بر آید و باشد بر کرد و تبر بر مکن که از راه بسته که غایب و بر نام فرود و از راه پاک
و نیز کرد و در مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
بنویسد تا مکن که بنشیند و باز کرد و بنشیند و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
تبر کند و در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
تا در فرود نماند و در راه پاک از آن ترخیص و در یکجا بنشیند و در راه مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
۵۰ در تبر بر یک فرود و فرود نشیند اگر انگی که اعداد پاک باز کرد و با بر که در آن از مکن که در نه بر
و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
چشمه و از این سو کند ۵۰ در تبر بر یک فرود و فرود نشیند و فرود نشیند و فرود نشیند و فرود نشیند

فرود نشیند و در فرود نشیند که آن نشیند از بدی نشیند چون فرود نشیند و در نه بر و مکن که در نه بر
از راه ترخیص نشیند باید کرد و اول تبر آن کند که مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
فرود نشیند و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
ای فرود نشیند و در اول تبر بر کرد و در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
چون فرود نشیند و در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
بیشتر مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
تا بر مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
انکه انگاه و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
غلیظ باشد و میان هر دو تبر بر آن کند تا انگی نشیند و در نه بر و مکن که در نه بر
پس از آنکه به زایل شود و در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
فرود باشد و چون فرود را نگاه و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
تا باز کرد و در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
اگر فرود از نماند و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
۵۰ در تبر بر یک فرود و فرود نشیند و در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
زود ای فرود نشیند و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
پاک از نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر
بیشتر مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر و مکن که در نه بر

وزیر یک بکست چند در مزاج خود با یکدیگر کند چون در کسوف منافع از او به شرف و تقویت
مشغول شود و از طهارت هماره بریزد و طهارت منافع از او که می جوهر در دست است کند
تا در طبع میغزده و اگر آنکه افق در باره باز کرد ۸۳ کیلو با یک پسته و زبر زین پسته با بعل
اصفاط یا به کرده در علاج اکثر در زبر افاده باشد تا پسته قوی تر شود و اگر با افاده باشد
بر شیره زرد بپزد و افاده هر ارد تا غلیظ شود چون استیلا کرده میغزده و اگر آنکه
افاده باشد تا نام شود ۸۴ تا در کسوف منافع و اگر آنکه کی است با پسته باز کرد چون پسته
پسته در زرد میغزده کنند و طهارت منافع از او به پسته پسته پسته پسته پسته پسته پسته
کند و قوی کرده و جل زبر این کند تا سنگ بپزد و این عمل کسوف منافع و اگر آنکه افاده باز کرد
۸۵ در روز کسوف منافع هر روز در کسوف منافع پسته پسته پسته پسته پسته پسته پسته
سودا و فلفل کوزه و طعم لطیف من و پسته کوبا به رود و در روز در افاده
تا که میغزده و بپزد و بپزد و اگر آنکه افاده باز کرد ۸۶ در باره
عصصه فلفل شود و اگر آنکه پسته باز کرد و پسته عینت کند پس پسته
تا قوی باشد و کسوف منافع چون این قوی باشد عصب فلفل شود و اگر آنکه پسته
زود و ریاضت کسوف منافع و کسوف منافع کرده و باز کرد ۸۷ تا استار و میغزده
اگر آنکه افاده باشد باز کرد و یا به کسوف منافع که میغزده و افاده و چون افاده پسته
کسوف منافع عینت کند تا عصب فلفل منغزده و کسوف منافع میغزده و طبقه سنگی افون
چون این نگاه در شرف افاده و اگر آنکه کی افاده باشد کی باقیون و روشنی
تا باز کرد ۸۸ در باره کسوف منافع و اگر آنکه افاده باشد باز کرد و پسته
و باغ را قوی به دانست کسوف منافع و اگر آنکه افاده و باغ قوی باشد عصب فلفل

و اگر آنکه کی پسته زود و تقویت و باغ کی تا باز کرد ۸۹ در باره کسوف منافع و کسوف منافع
و اگر آنکه کی افاده باشد باز کرد و پسته عینت کند تا در باغ فلفل میغزده و باغ
و میغزده و تقویت و باغ کند کسوف منافع تا باز کرد و چون استیلا کند افاده است زود میغزده
و باغ کند کسوف منافع و عسوف و عسوف که فلفل از باغ باورد و در پسته پسته
را زبانه و کل باقیون و پسته فلفل و طعم غلیظ البته کسوف منافع منافی کسوف منافع
نمود و در پسته مقدم در باره کسوف منافع پسته عصب فلفل و اگر آنکه پسته
تدریجاً کند کسوف منافع و اگر آنکه در افاده و در روز با باز کرد افی و تر پسته
و اگر از فلفل فراه افاده و کسوف منافع تا میغزده و کسوف منافع و کسوف منافع
اگر آنکه افاده باشد باز کرد و پسته عینت کند و کسوف منافع و باغ فلفل
چون و باغ فلفل و قوی باشد البته عصب فلفل تا ۹۲ در باره کسوف منافع
همان تر بر اول با باز کرد پسته عینت کند و کسوف منافع را تا بر کسوف منافع
چنانچه چون مزاج من است کند مزاج و باغ است باشد و چون مزاج و باغ بر عالی
مزاج عصب است بود و کسوف منافع عصب فلفل تا ۹۳ عصب فلفل تا میغزده و اگر آنکه
افاده باشد باز کرد و یا به کسوف منافع فلفل شود و باغ را قوی و پاک سیدانه و باغ
که مزاج پسته و باغ پسته و چون و باغ را پسته پسته و کسوف منافع البته عصب فلفل
فلفل پسته ۹۴ در باره کسوف منافع کسوف منافع پسته پسته و باغ را پاک افاده و باغ
بپزد و پسته پسته کند تا چون بود فلفل فلفل و از باغ عصب فلفل سیدانه پسته
این عصب البته ۹۵ در باره کسوف منافع کسوف منافع کسوف منافع و باغ کسوف منافع
عصب فلفل پسته و در پسته کسوف منافع و باغ را کسوف منافع ۹۶ در باره کسوف منافع

باید که آن بسلاطین که سینه بیخ چون خورده چشم نه مجید با در زکده تا که از آن چشم اظهار کند
در کتبه هر پس از سر سینه با سوراخ ناصور زکده و چنانکه سبیل بوی میزنند بر بالا باشد باقی
در چشم چنان که اگر آب کبود از چشم بیرون بیاید چشم زده و جاک شود پس آن را
بر اسفون مرغوبه و سید زنده راوی اسفون مرغوبه و آن چشم که بنا شده باشد همه بریزد چون
برخاست اظهار با سینه شود و پس بر همه علاج کند تا بهر شود اگر رسد که خوب است چون
سوی منی جو و چون کشند چون خواهر که خوب است بقیه بر نه سوی منی باید که پلک
آن است که شقیق زنده و آن میلی باشد سینه سر پس بر سوراخ منی سینه باید که آن است با
بر اسفون جزیره و سینه در یک سینه با منی اسفون منی را سوراخ کنی و علامت آن است که خون
از منی بیرون آید چون خون بیرون آید چشم که سوراخ شده پس آن است که در وقت
که از آن جزو اسفون کشند و آن میلی باشد که از زده چون سوراخ چون زده که در کتبه انام
فراخ شود چون استی که تا چشم اظهار میل بر منی که در وسیل با یک پلک و پنبه بر آن چهره
و اظهار زدن و بر آن سوراخ زدن با روغن کاه یا چینه کاس نهادا که خوب است که در چشم سینه
چون سوراخ در بر منی که تا چشم اظهار سوراخ شود و پاک شود و هر روز یکبار سوراخ فراخ
بپوشد بطرف مفاصن وی مگر روزی که اسفون بنام بر منی که چون بر استی که بنا بر من
سوراخ چون بر استی که خوب است با آن سوراخ که تا سوراخ و این عمل چون در بنا نه نام سوراخ
و این عمل که در کتبه بنا و در یکبار در وسیل منی که در آن و یکبار در وسیل منی که در آن
ناید شود و اگر کرد و یا آن که بقیه با منی تا که زنده و در کتبه بر آن سوراخ سینه
و اگر چنان باشد که در آن وقت که در وقت که در وقت که در وقت که در وقت که در وقت
تا که در وقت که در وقت که در وقت که در وقت که در وقت که در وقت که در وقت که در وقت

منی

و پیش سوراخ منی باشد سینه و خون از دوس بر منی جمع باید بر روی با کشند که با
بختیفت کند خورده منی زکده سوره با آنکه سوره چون عبار و هر که در چشم است هم کشند
و بر کشند اگر رسد که زده و چون بردارند چون در کتبه و منی که بر کشند
باید که پلک را بصناره و چند آنکه زبانه باشد از منی طبع بر منی و البته زبانه سینه که سوراخ
دو نوبه بر شود و چون بر بر آید زده و کتبه و کتبه و زده و کتبه و کتبه و کتبه و کتبه و کتبه
که چشم را خوب کشند اگر رسد که سبیل چون بردارند و پلک کشند تا بهر شود چنانکه
برو که در بردارند یکی بر و باره و یکی یک باره از این ظاهر که سبیل بردارند اول از بار
تا خنده کشند و سینه بر منی پاک کند با سمال اظهار اظهار سینه علت را تا بختیفت اظهار
بگوید سینه اظهار از منی و مختار سوراخ بر منی تا بختیفت اظهار که در اما باشد در بار کتبه
بفر تا چشم با یکبار و آن چنان باشد که پلک در وقت که بر و در وقت که در چنان در کتبه
بندادی که چنان که در چنان که بر از زده و کتبه است و بر کتبه سینه چنان که چشم بر منی
و عام طبعه چشم بر منی شود و باید که یکبار اظهار چنانکه را کتبه که چنان بر کرد و در وقت
چون سینه بر منی شود و آن سبب سینه باشد و اگر سینه بنا شده پس چنان که در اظهار است
که قطع چاره را بر دست که سینه یک سینه که چنان که در چنان که در کتبه که سینه در دست
تا که در چنان که سینه را در وقت که چنان که سبیل منی سوراخ است با وقت که چنان که سینه
و باید که اول سوره بر عاقبت آن از ناله در آید و سبیل بر منی را بپوشد زنده سوره و زنده
نیز چون یکی سوره در آن سینه بر منی که کتبه زنده سینه بر منی را زنده و سوره و سوره
و چنان که سبیل سوره اظهار اظهار که در سوره بر کتبه منی چنان که سینه و در کتبه
کلاف در کتبه بر منی که از ناله زنده بر منی چنان که سینه سوره را تا طبع اظهار

چون لا بر کوشی الکاف صا را که درین نموده است در او بزم نهماض پس گفته که یاد کردم
و بنمیزد برین را برادر و همچنان محقق الکاف هر تا بریده شود چون برده است الکاف را
و بگویند یا که بنمیزد چون بنمیزد با یک ذک چشم را چنانکه اول از کرده باشد و بر سرش افکند
مانند باشد بجان فرزند برادر چنانکه کساره فرغ تمام پاک شود و الکاف هر تا فرزند فرزند
پس کبر سلی نرم دور روی چشم جمال کرد و جامل او زد پس بفرستد آن بجهت برادر است
شود که چشم از سبب پاک شود و همچنان کساره فرزند الکاف هر تا بریده شود که از آن زمان سبب باشد
چون تمام شد پس آب زرد و رنگ بریزد و بار تا سار تا سست شود و زرد و کرم درون کله برین
و پس از آن که ملبساره بر کبر چون صافه بر آید تمام در او چشم همان صافه را از زرد و آویز
تا تمام چشم در او بگذرد و الکاف آنجا که کساره سبب بر لفظ صبر و صفاست بر تمام صبر شود
پس صبر در آن کوه را که در سبب را بکشد و معراضی نه از لحاظ در که تا بقوه در و در کساره
بکشد و معراضی بر آن زمان کساره فرزند کساره بفرستد الکاف را از کساره فرزند برادر بفرستد
را از کساره فرزند برادر بفرستد آن کساره فرزند الکاف را با تمام کساره فرزند برادر بفرستد
و این کوه است که سبب ملبساره بر خیزد و چون حلقه بکشد برین چون کوه است آن همه صبر با الکاف
آورد که یاد کردم آن قواسم حفظ کردن و پس آب زرد و رنگ در بریزد و در دو سه روز بعد
آن در کجای روشن کله و بنمیزد چشم پاک کرد آن تا یک به چشم برسد و زرد و کرم
در روشن کله و چشم بر بندد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد
تا زرد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد
کلی سبب و پس سبب هر چه کساره فرزند بر خیزد که در او است و بگوید دانسته که الکاف هر
کوه بنمیزد بر برین حال میزدند تا سه روز بعد از سه روز زرد و رنگ در کساره فرزند برادر

سبب که بر لفظ باشد برادر و از بعد آن در کساره فرزند بر خیزد و بنمیزد و بنمیزد
تا عضو را فرود کرده است پس در کساره فرزند بر خیزد و زلف را در کساره فرزند بر خیزد
این علاج کسینه یا چهل روز براید و سبب پاک شود و چشم همه صبر بر بندد که از آن چنان
که چشم را فرود کرده است مشغول شوند و بنمیزد و کساره اول فرمودم در اول بعد از سبب
شود تا بر شود برادر است پس را درست برده صافه و آن چنانست که یک صافه
در او بزنند و سبب بر لفظ و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد
بریزد و اما این نوع سبب بر دستش در کساره فرزند بر خیزد اگر بر سبب که ناخن زرد
بردارند و لفظ آن صبر کسینه یا بنمیزد چون خواهد که کساره برادر اول صبر کسینه
اگر کسینه یا بنمیزد بر کساره فرزند بر خیزد که دانسته است که در بر دستش سبب پاک کرد
باز کساره فرزند بر خیزد و در او بزنند و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد
سبب پاک کرد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد
بگوید کسینه و کساره فرزند بر خیزد که کسینه یا بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد
و از آن کساره فرزند بر خیزد که کساره فرزند بر خیزد که کسینه یا بنمیزد و بنمیزد
تا کسینه فرزند بر خیزد که کساره فرزند بر خیزد که کسینه یا بنمیزد و بنمیزد
از زرد و سبب بر تمام و همچنان که در سبب کسینه یا بنمیزد و بنمیزد و بنمیزد
بتوان دانست که ناخن کساره است و کساره یا کساره که کسینه یا بنمیزد و بنمیزد
باشد که کسینه یا بنمیزد و کساره یا کساره که کسینه یا بنمیزد و بنمیزد
در کساره فرزند بر خیزد و کساره یا کساره که کسینه یا بنمیزد و بنمیزد
میرا لافخانه که بر خاسته باشد که چون بفرستد بر از آن مفعول آرد ده نمود و درین آرد

از آن لحظه که زرد شود و ریش کرده از آن لحظه تا به آب و اگر کله آن بر پاره شود
از آن لحظه که موی بر آید چنانکه از آن هیچ موی بر نماند و بعد آن کن تا از آن لحظه تا
که اگر آنکه با نماند باز بکوبد به یکبار آن که اصل بوده باشد و چون آب بر آن
بگذرد و بر دشتی زیره بماند و نماند بر آن اعلی در در کور کنی و هفت روز چشم بکوبد
در وقتی که در حجاب زرد و کور و در وقتی که در بند چنانکه سبیل را کف و سرد و
همچنین که چون روزیم شود یک روز و بعد از آن چنانکه یاد کردیم پیش از آن
تا به شود اگر ریش که چون چاه بر آید بر آید بر آن چاه
بر خواهر است اول صد روز و پس سه روز در آن روز و بعد از آن بر آب زرد و
در روز هفتم علاج چنانکه ما خنک ریش کن تا شود و بعد از آن یک روز در آن
کنند چنانکه زرد شود و به شود اگر ریش که چون نشسته بر آب چاه
بردارند و از پس آن در چاه نشسته تا به شود و بعد از آن یک روز در آن
بچرخاند با به اعلی نشسته و سه روز در آن نشسته با آن که در فی تمام
که این موی ریش با سه که معاد است بسیار و بگناه خداوند عفت بخشد چنانکه
در ریش خنک و بگناه بفرایند تا پس از آن که در آن شماره را بر فرود آورند و بر نشسته
که یکسره که آن کوشش باشد مستحبت در زرد آن که در کوشش باشد و نشسته و بماند
و بر نه همچنان که ما خنک را دهد آن که نشسته با آن که معاد است که در آن نشسته
باشد آن بخت با بردارد چنانکه نشسته با آن که در آن نشسته و نشسته و نشسته
تا و نشسته در آن که زرد و کور و در وقتی که در ریش چشم نشسته تا روزی که
میرد و روزی که به علاج چنانکه ما خنک را نشسته با آن که در آن نشسته
اگر ریش که نشسته

چون

چون بر در آن اول آن که نشسته تا به شود با به اول نشسته نشسته بفرست
چنانکه پاک کند و بگناه بکوشد تا از آن عفت بخشد ریش و روی بر آن نشسته
باز نشسته تا نشسته بر آن آب که بگناه بکوشد و آن کار را ساخته باشد و آن کوشش
نه است که خم دارد بر آن مکان پس از ریش نرم با و یکسره تا نشسته در آن نشسته و
آن که آن کوشش فرود بر نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
کوشش سر آن ریش در نشسته و بگناه یکی ریش سوی چاه نشسته و نشسته و نشسته
به نشسته استوار تا به نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
و با زرد که نشسته چنانکه نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
که در وقت نشسته نشسته تا سیاه نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
تا سیاه نشسته و بگناه که نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
تا که نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
تا سکن نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
بر نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
از بر آن نشسته تا نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
و بر نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
علاج آن نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته
علاج نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته و نشسته

اگر رسیده علاج کشته الیه که بر سرش باشد بر یکدیگر کشند
علاج کشته الیه که بر سرش باشد بر یکدیگر کشند که یک بند هم بر آن کشند که در وقت
بیشتر و آن بیشتر باشد سر است چون هر که در وقت بر سرش کشند که در وقت
شود نیز خطا بر یکدیگر از جای خود که در حال است نام آن مرد و پلوس و آن مرد که کشند
کفت وی با هم و یکی بر سر و دیگری بر سر و چشم و چشم نگاه کن آن مرد و
که در وقت بر سرش کشند و چشم کشند وی اما که در وقت آب اگر رسیده آب
چون کشند چند که کشند و یکدیگر کشند بر او که آب کشند که کشند که کشند
و یکی تمام نسبت به آن است جوف آب کشند بر سرش از آن کشند و آب کشند و تمام
نسبت به آن کشند و آب کشند و نسبت جوف و میان کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
و بر کوبن و آن کشند که اول نشسته بر طرفه و شمال کشند که در وقت هر سرش از آن کشند
که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند که در وقت هر سرش از آن کشند
پس تا سر هر یک را با بر کشند بر طرفه لطیف نرم و در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
بند بر سرش از آن کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
بغایت این کار را در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
بر او که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
مخفی چه کرده باشد که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
آن چشم کشند که چشم دیگر که آب کشند که در وقت هر سرش از آن کشند
که آب کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
مخفی چنانکه از آن کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند

است

است از آن سرش از آن کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
بسیار آن سرش از آن کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
چون سرش از آن کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
هر چه آب کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
آب بر او که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
و یکدیگر در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
و آنکه در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
و نیز با هر سرش از آن کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
تا در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
اینست و بر سرش از آن کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
کشند که اول سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
بر آب کشند و آنکه در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
آنکه در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
کشند و اگر نام هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
می بر با هر سرش از آن کشند که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
رسد تا کشند و در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند
که در وقت هر سرش از آن کشند و در وقت هر سرش از آن کشند

و خود بر کسی مرغ بر نشینی و پاره را به ستاری با بعضی کفی تارک مابین بر فرزند
و آنچه بیشتر خنده را است و چون که بگوید خون سرداری و تا خواهی که خون بی اختیار است
بناید که در چون خواهی که خون بناید خنده باز گشت خون در وقت باز آید و اگر گشت
خون آید و باشد پاره و جنبه بزرگ بر خنده یک است بر این خنده پاره خون
و ک صاحب عین خواهی که بگشاید چشم بر کسی بر این خنده تارک و اگر بفرماید
تارک بر فرزند و اگر در میان دو ابروی را از بینی که بگوید که بر این خنده پاره
فرز بر پاره و بفرزند و اگر در میان بینی بر بینی از بینی فرزند در زبان نماند و خنده
خون که در خون خنده بگردد تا نرسد و ک جبهه عین خواهی که در وقت که خنده
در میان عین خواهی که در میان عین خواهی که در وقت که خنده در میان عین خواهی
آدمان بزرگ را در ک جبهه و کشت بر نماند و خنده که خنده که خنده که خنده
و چون خواهی که بایست خنده در وقت خون نرسد و ک این خنده ظاهر
که بگشاید با بزرگ کفی و آن که بر بماند که در میان خنده و سر جبهه عین خواهی
باید که پیش بگشاید در میان سر جبهه عین خواهی که در میان سر جبهه
و خون روان شد و خنده که با بزرگ در در خنده عین خواهی که خنده و ک عین خواهی
چون خواهی که بگشاید با بزرگ کفی و آن که بر بماند که در میان خنده و سر جبهه
بر و در خنده عین خواهی که خنده که بایست که بایست که بایست که بایست که بایست
مفاسد مفاسد از کتب نور العیون تصنیف ابی یوسف محمد بن منصور را بر عین خواهی
بن منصور که در عین خواهی که در عین خواهی که در عین خواهی که در عین خواهی
که با بزرگ کفی و آن که بر بماند که در میان خنده و سر جبهه عین خواهی

بدانکه زرقان بهر طرفی که در دستکاری ایطبار بر اینان زرق
ساخته و آن زرق کجاست و هر دو که نماند جان زرق اینان که در وقت که خنده
و جمل این بسیار است و هر چه در کفی که در دستکاری تا کرده نام او را این است
یا و کفی که در چشم زرق و جمل است از برای این که بگشاید چشم و این از برای
آن با دردم نامردم بگر و جمل است از برای این که بگشاید چشم و این از برای
سؤال اصل از خنده چشم اگر پرسند که زرق که در وقت که خنده بگشاید
بدانکه زرقان بایست که کسی که بگشاید که خنده که در چشم نور کشت
پاره را و بخواهد چشم پاره آن مثال که کجاست خنده زرقه نماند و پاره آن خنده
در میان کفی و کجاست و کاف و زور در میان کفی زرقان چشم را پاره نماند و خنده
و پس از آن بر نماند تا عین بر جبهه که در آید و کجاست آن که در وقت که خنده
خنده خنده بگشاید و بزرگ کفی و آن که در وقت که خنده در میان عین خواهی
بر دارنده که در میان در اینجهان کرده باشند و کجاست در اینجهان که بگشاید آن
بجون که در میان سر و در اینجهان نماند که بگشاید بر اینجهان که خنده در میان
نماند که خنده بگشاید و کجاست بر دم نماند که بگشاید آن که در چشم بود و پاره آن
که در کجاست بر دست بگشاید و پاره و بگشاید که بگشاید که بگشاید که بگشاید
و عدت همچنان بر جبهه نماند و از آن هیچ وضع نماند اگر پرسند که از اول چه باشد
و کجاست در آن زرق چه باشد از اول آن باشد که زرقان کفی زرقه که خنده
کفی که خنده نماند و کجاست سر و در اینجهان که بگشاید که خنده در میان
کفی و بگشاید تا عین بر اینجهان بر دست بگشاید و پاره از آن زرقه در میان

دخون آلودگند بر بعضی مریضین که در خون آلوده و کوبند که این خضاب است که بر دستم
 و مردمان افکار کنند اگر بر سینه که آرد از غلظت جلوه کنند بر مثل سیل بر دستم
 چون کسی هستند که در روز چشم بر مانده باشند که بر سینه است و مردمان بپایند
 و هم از این روده که سینه که برید چون غلظت اکثرین است با کبر در در چشم های چیده آید
 و چشم در سینه آن پاره روده و چشم که کجا نه آفتون بر پاره و خون بود آفتون آن پاره روده
 آلوده کرده از چشم آن پاره روده که کوبند سینه است که بر آفتون و چشم آید ز پاره و کوبند
 و زرده که بر سینه و مردمان که کوبند از چشم می بردند و در خون کوبند که سینه بر سینه
 اگر بر سینه که زرافان جز خون در قی از چشم بر آن مر آن بر آرد و کوبند که آن بر دست
 جلوه کنند بر آنکه زرافان دارد در چشم چینی و در این و در کبک چشم که کوبند که این
 دارد سینه است که از چشم آرد که خفا و در آرد و بی بر چون بجا که در چشم کوبند و آن آرد
 مردمان چشم از آن دارد که در چشم پس کوبند بر سینه از آن روده ننگ بر سینه باشند
 و سینه چشم کوبند که خفا و مردمان آرد بر همان روده از آب چشم ز نود بر سینه مردمان
 آرد و کوبند که خفا و بر آرد و چشم بر آن آرد و در خون کوبند و از آن آرد و در سینه
 و حضرت یزدان کوبند بر سینه و زرافان اگر بر سینه که زرافان بر آرد و در ساعت سینه بر آرد
 از چشم آن جلوه کنند بر آنکه زرافان این را جوید با بعضی امور خوانند و چون مردمان
 که در چشم می سپرد کوبند که در وی از دندان آرد و هم که سینه را در وقت از چشم بر سینه
 و آن کوبند که سینه باشند که سینه را سینه کوبند و آن سینه بود چیزی مانده و آنکه سینه کوبند و باز
 همچنان که بود با سینه از اول آرد و سینه کوبند که سینه از سینه است که کوبند که سینه
 و در سینه از زرافان برای باز کوبند تا چیزی بر سینه کوبند و کوبند که سینه کوبند

از هر دو چشم و چشم باز نماید و در خون کوبند اگر بر سینه که این زرافان که کوبند
 خوانند چه سینه و جلوه کنند که زرافان چون سینه که کوبند را در چشم در چشم
 کوبند که در آنجا بر سینه که در دیگر کوبند باشند زرده چشم فرغ و آنکه کوبند در روده
 و چشم زرافان زرده و کوبند که در آن چشم را چون همانا که در سینه کرده و همانا که
 سینه با سینه و وقت آنکه زرافان خوانند که کوبند از آن کرده در در سینه که کوبند و کوبند
 و آنکه کوبند بر سینه که چشم کوبند که در سینه از آنجا که کوبند که کوبند که کوبند
 و آنکه کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند
 بقوام بر کوبند که در سینه از آنجا که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند
 بر سینه و در سینه که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند
 اگر بر سینه که این زرافان که از آنجا خوانند جلوه کنند بر آنکه زرافان
 چنان کوبند که چشم تاریک کوبند که این سینه است پس کوبند این سینه را در این سینه
 که جاب شقیقه است که کوبند که سینه و هم این سینه را نهند و در سینه کوبند که سینه
 و در میان کوبند که سینه از آن میان کوبند که سینه و آن خوشه چو سینه کوبند
 باشد و سینه کوبند که سینه کوبند که سینه با آن بسیار جوید آن آب سیاه از این
 در آن سینه بر سینه کوبند که این سینه است که بر سینه آرد و در چشم آرد و در چشم
 که آن آب سیاه نباشد و قوی از زرافان کوبند که سینه و با سینه کوبند که سینه
 از در سینه بر سینه کوبند که سینه کوبند که سینه کوبند که سینه کوبند که سینه
 آن سینه کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند که کوبند
 کوبند که کوبند که سینه است و در خون کوبند اگر بر سینه که همان سینه کوبند

مسی که می خورد کم است تا که در طوبت غربت و بر او در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
تجفیف کند یعنی نافع است بر موی سر را و در کینه موی سر را و بر او در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
چشم را و نیک نظر را و در چشم را مسی در وقت که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
کم است طوبت بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
جود و جلوه در او را مسی که بر کینه است به است بر او در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
سبب که می خورد کم است و در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
جلاست جلاست و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
مسی و می بخند سرد است و خشک است و سرد است و در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
قالب نافع است مرآت همین را که در او در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
در او را در مژه که در کینه بر او مسی در وقت که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
مرضا نیز را و مسی را مشک سبب کم است بلکه معتدل است و نافع است بر آنه
سبب و از آنرا مشک العود نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
منحجم غلظت کم است در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
کم است و نیز است بر او در مژه که در کینه بر او مسی در وقت که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
سرد است و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
قالب نافع است کم است در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
بزرگ کند و جلاست تا طبیعت که در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت

زیر سیم جوهر نازد و در هر جوهر نازد است جوهر نازد بر کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
جلاست و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
جود و جلوه در او را مسی که بر کینه است به است بر او در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
کم است طوبت بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
جود و جلوه در او را مسی که بر کینه است به است بر او در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
سبب که می خورد کم است و در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
جلاست جلاست و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
مسی و می بخند سرد است و خشک است و سرد است و در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
قالب نافع است مرآت همین را که در او در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
در او را در مژه که در کینه بر او مسی در وقت که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
مرضا نیز را و مسی را مشک سبب کم است بلکه معتدل است و نافع است بر آنه
سبب و از آنرا مشک العود نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
منحجم غلظت کم است در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
کم است و نیز است بر او در مژه که در کینه بر او مسی در وقت که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
سرد است و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
قالب نافع است کم است در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه و نفعش تا یک است مستقیم است بر آنه
در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت
بزرگ کند و جلاست تا طبیعت که در موی در کینه که در مژه که در کینه بر او مسی در وقت

تلبیح و آن چنانی و سوا المزاج سره از سر و می گویند که آنچه در چشم در
خدا باشد و این چنانی و خشکی و غمی خواندند که از پیش رو شود و اما چشم
پران نری نباشد و بعد از آن در و زرد چشم و کان بعد از آن در و زرد چشم
که چشمه در موضع کزانی بسیار در هر روز از دست و مفاصل چهارم و زرد
و امراض میگویند که بسیار کان باشد که در آن آب که در آنجا کشنده با چنان که
بسیار چشمه چشمه که کمتر از آن باشد که در این ضعیف که در وضعی عظیم و بزرگ
که چون کسی اما چنانی از دماغ افتاده باشد پس از او سها می گویند که چشم
که از صلب چشم افتاده باشد از غول می گویند که چنانی از دست و سها می گویند که بسیار
بروشنا و اگر از آن چشم باشد پس اگر در فرغ شود و در آن سها می گویند که چشم
و اگر دست بر چشم نمی کشد پس از آن چشم و بزرگی پس از آن در فرغ شود و در آن
و اگر از آن شود و در آن چشم باشد پس از آن چشم و بزرگی پس از آن در فرغ شود و در آن
طبیعت فرغ و از آن صلب است فرغ و این پران را از آن چشمه اما چنانی از آن چشمه
و بزرگی سها می گویند که چنانی که چنانی که ضعف بعد از آن چشمه افتاده باشد از آن چشمه
فرغ از آن چشمه که در آن سها می گویند که چنانی که چنانی که ضعف بعد از آن چشمه
سها می گویند که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
بار چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
با هر که با هر که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
تا چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
این ترکیب کرده اند این دارو با چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
بار

با کشنده و دیگر میگویند که دارو که با زرد دارد را از آن چشمه که با زرد دارد و در آن
که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
آنکه با زرد از سها می گویند که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
از چشمه این حال توینا و سر و سها می گویند که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
پس بعد از آن چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
با آب پوست ناری کشنده این دارو چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
در پاره و زرد و چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
کردان و سها می گویند که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
بار و با چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
با زرد و سها می گویند که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
برابر چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
در سها می گویند که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
احتیاجات کشنده میگویند که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
بزرگی توینا و سها می گویند که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
و در چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که
که در چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که چنانی که

فراوانه عقلت اگر در حد فخری جویی چون ابری با چند مردار بدی چنانکه آب است که چشم
خزده و آبرو پس اگر بی چشم سیاه و مدقه سیاه پس بدانکه آن سده است و در حقیقت
علاقمه که در چند جا گفته ام و اگر چنان بود که چنانی رفت از پس ضرب باقی سخت
در آن وقت چشم از جایی بیرون آمد و نور و شست پس چرا که عصب را عصبان
باشد همو که در جوی جویی که کسی ز دور چیده از نزدیک چیده و چهره زرد چیده و
نه چیده چنانکه علقه بر آن که روز پسند و شب پسند به آنکه آن از غلط روح عصبان
و بسیار بی بروی است و اگر چنان باشد که از نزدیک چیده و از دور چیده پس از آنکه
ضعیف گشت است که از آن سر آید که از آن سر آید خوانند با یکدیگر و در آن از یک
ماتین و در او چه بر بنا گوش نند و گفت که سفت گشت تا یکی او سده را که در چشم
حفظت و کانس حقیق و زلفا و بیس و کبیل و سنبل بر ورده و با یکدیگر و این
اگر اندکی کافور در نرسد کند و باغچه را که نگاه دارد چشم را و مکره را که در آن چشم
سرمه باقیبیا و صبر زبایا و از زردت و زعفران و کونیزه و کما که به چشم کار دارد
چند در دای نیر که سر معنی بود و او را چندی بود که در آن چشم و در آن چشم
بیشتر و در آن و در آن و چندی که تا در آن چشم از کما که به چشم کار دارد
چشم و سر کردن چشم از قبول و در آن است که در آن چشم و در آن چشم که
زبان دارد و چنانی را استی و این و جمیع آنرا است که در آن چشم و در آن چشم
بیشتر که در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن و در آن
که در آن چشم را سر و قویا قلیما سر و در آن چشم و در آن چشم و در آن چشم
و بگویند در آن چشم و در آن چشم و در آن چشم و در آن چشم و در آن چشم

که سده عصبان آن باشد که ناطق فرخ شود و نه ناطق و در وقت تقصیر
کردن و ناطق و در آن یکی در دوستانی بلکه بر کمال آن نه باشد بر کمال آن
مشا و در وقت سده که در چشم نگاه دارد و نور که از دور و در آن سده را باز دارد از سده
بگذرد سر بر ورده بآب آن سر قیاس قویا سر و اقلیما سر و از آن سده که در آن
سایه می آید که سر سده قیاس و قویا سر و در آن سده را آن با آب چشم سر و در آن
و در بار سینه دوست با نیر از آن ناطق می شود و در آن سده که در آن
و با نیر ناطق نری با سر و در آن نگاه و در آن سده که در آن سده که در آن
قرنطیل خاد و از آن سده باشد و در آن سده که در آن سده که در آن
نظول بگذرد و در آن سده که در آن سده که در آن سده که در آن
من در آن سده که در آن سده که در آن سده که در آن سده که در آن
برابر آن سده که در آن سده که در آن سده که در آن سده که در آن
و عمل نگاه بر نیر و در آن سده که در آن سده که در آن سده که در آن
من جمیع العلل و الا مراض گفت طبقه قرطه از زرد و در آن سده که در آن
در آن سده که در آن سده که در آن سده که در آن سده که در آن
پس تحقیق کند این علل اولین عسوه و مو اوت و عمامه آنکه زرد و قرطه باشد
که هر چه چیده بنیاد که در ضیاع باشد و در آن سده که در آن سده که در آن
الارض و علاج آن ترطیب است عصاره کموق و صحره و سنا و نیر از آن
در طوبت بیرون آرد عصاره پیمان نیز که در آن سده که در آن سده که در آن
رطوبت غلیظه عصاره قواسم و در آن سده که در آن سده که در آن سده که در آن

پس سفید نشاند و رنگ کافور از هر یکی از این میگویند و به سزند و با کار بر بهر چه صحت
 نفعی بجز که بعد از غذا عسل برشته و در سبب نفعی نماند از عسل را چون
 سود کردن روغن بلور و غذای آن و زرد کباب و لؤلؤ که بجز برای زردی و زردی
 نیز در زمان و سپیده هم مرغ ساسون که به نفعیت کتب غیر آب برای چشم از آن
 صغیر افاده باشد و از این چهار صغیر در کتاب الحیج کتبند که در سبب
 زبان کار نیز چشم درست و چشم بیمار از غذا نماند باید که نماند باشد و در کتب
 روشن و خواندن خطهای باریک و افراط کردن در جمیع و بهر سبب نیز تا شود خوردن
 و پوسته در آفتاب بودن و خواب کردن از این استقامت و امتداد و این از
 طعام و از هر کسند باشد که سر شود از بخار و رو باشد که در چشم حکم علی است
 که بکشند از پس آن که بهر خورد و بود در ساعت صبح و کعبه که هر که بر سر
 برود و نیز سبب زان باشد و باید که او ام شمع خورد و خام یا پنجه در سبب زان
 فزاید ما بر کرد و هر باری که این نکتست هر دو ششانی را چون و بهر که چشم
 خود باشد و چنانی شود بلکه که افاده باشد و آن است که بکند در وقت و از آن
 بر روشانی آو و روز و ششانی ببار یکی دست و یکی از یکی با انگشت
 اگر صدمه نماند زود با فزاد پس سه دست یکی اگر رنگت آن سه است و
 نزدیک با اینوسی آفتاب صحت باشد و نیز دیگر جمله اطباء و نفع چشم که افراط
 و افراطی مطلق شده باشد و اگر مایوسی غلط روح روح با صدمه فزاند نزدیک
 علی بن علی است و اما بکس قرص ذکر در سبب هر از افراط چشم و کم شدن
 یعنی و این هزار افراط و فزاد و نه آن چهار چهار که و با این خورد که چشم باشد

علاجی

علاج چشم افراط است هر وقت که برود و با سکه در زبان بر حفظ صحت
 چشم را نماند است و در زمان سکه وسطی که برید که نفعیت کتب صغیر
 چشم بر از آن سکه کردن هر روز و طبع فیشی سش از غذا بکشد و نفع
 و عطسه و غوغه در کشید که قرص در مرکز یک چون چینی که برآمده شده باشد
 و چنانی نقصان گرفته آن از خستگی باشد و این عسر
 علاج است تم الکاب که در کتب و کتب نفعیت
 فی بوم بجمعه غده از هر کس حکم است
 نفع و سبب و مایوسی کبد
 الالف ص الحیج
 البیوتیه

107

107

108

بسم الله الرحمن الرحيم
 بنفوس شکر صحرایم دست افتادیم عرفی رگش شکست غمی صیبت ناز او
 چنین گفته لطفا ز روزالت شکر و سپاس سید جلاله تقویم نه و غیرش و حکم سید
 سرایه ایمن و در اول راه غایب را یقین است عقلی الله ز هر جوی که روز رسد بر سر
 ز هر جوی و صفائی که باشد منزله بوده است هم بر آن بنویسند که هر چه در راه و تقویم حکم نشد
 ز هر لطف عامت دارم امید که با شتم رستگار از هر دو دنیا رضی فضل و کبریا و هر چه باشد جز
 امر و ز فردا و لطف الله در وقت که باشد باز بر زهر با و فوین سخن که چون
 آفتاب جمال تاب از غنی جان طهر کند و علم را با جماعت او از پیش چون روز عالم افروز
 روشن کرد از حد فاضلت به اولان بگشود بر صف اسنان از او نشسته است است و مسافت
 در هر که اندک در کشته قدرت او و دانایی که جلالت کفر و قدرت روی زمین با لغزان کنی سخن
 با لوح بر این و مویض صانع محلی معجز کرد و آید و از جوی و آید و جوان زار را بر آید و در چشم خضاک
 لغزش انسان غم و غم و غم و حال او نشود و در جبهه علی و نقد کرامت آدم رسانید و مجیب
 ملک الرضی صفت بعضی صفت روانی صفت بر او نشیبت صاحب کرامت است بر کرامت
 طهارت و لاک لخلقت الافکار مظهر است از خسته و اولاد و طبع و عزت علی برین اولاد خرم است
 جدیت و آفتاب ملک است و است از مصلحتی رساخته معضای آیه که به با اهل بیت
 الطهارة و الطهارة الرسول او لولا الله لم یکنی الله و یومئذ یأتی الله الصیرا جنتین کبر
 انور و اولاد لطف الله از هر که چون خیر از برادران و بنده و برسان معنی از این صفت
 التماس تقویم همه را میبویزند که ما سب شریک بر سر الله علیه اله با و بر صحرای
 قاسمیت آن ترا شتم که از چنین خبر را با تمام تو نام رسانید اما بنابر التماس ایشان مرتبه

بود که با طره شتم که از روی عاقبتی که در دست از انچه معصومین صلوات الله علیه باب
 رشتیاریات ایام هر ما تقویم را که یکس چون شسته بخرد سرگردان و شکر بودم که اوقات است از
 شکر حرف از نام و پیمان تمام سازم او را قدی جنبه محض کشت هر طرف نشسته باز کشند
 و در هر که سفید بودم بودم که هر که عوالم این افواج هموم و در وسطه مرکز عکالی با امرای عموم دیگر
 از اساس کار می افکند که روش او که راه بر روی سوارین خسته بود اما که نشستی که طاعت است
 و در دست من سخن رسیده چنانکه او بنده طلسم بود هم سکت است که سینه کانی این تقویم
 که در کوزه طلسم را در میان رسانیدند سعی در او برین سب این خبر شکر تمام کردیم
 با تمام رسانم معانی الله تعالی و سایر نام الهی و اولاد صلوات الله علیه
 علم خدایان در کتب است بهر طرف طلسمی از بنم بدان ای عزیز که الله تعالی الکرامین بنا بر تقویم
 بر دو قسم است اول شعی و دوم حکم و نام خدا و شریک است این تقویم تقویم ظهور است شکست بر خفته
 و در وفاد و خاندان مخته در میان آن تقویم چتر و آید و در کوزه است که آن و جا بجا ایشان بود
 تقویم در وقت عیب راست و ایشان در وقت کردن است و در هر صفت که در سینه کانی است از اول
 حق بر توانی معنی و تقویم چرخه بر که بر کوزه است ستم را با نظر از اولاد است اینان در یک عالم
 چه حکم آن سال را نویسد و بنشیند تا که کواکب بسیار غنشد چنانکه گفته اند قرصت ظهور روز هر
 شمس شریک بنشیند و در هر یکی از این کواکب بسیار در فکلی از چنانکه در وقت است
 از طرف که ارض و آرزای هر چه خوانند و خطا در وقت است و آرزای هر چه خوانند و در هر
 سیم است و آرزای هر چه خوانند و در هر یک از این است و آرزای هر چه خوانند و در هر
 چشم است آرزای هر چه خوانند و در هر یک از این است و آرزای هر چه خوانند و در هر
 از کبیران که بنده و بالایی فکلت مل شکستیم است که حاصل ستم را می باشد و بر هیچ است

در کلام قدسی که در شرح است و به لای این کلمات است از آنکه اقل از آنکه باشد تا آنکه
 در این کلمات سه سناره نیافته اند و به لای این کلمات هم نیست و این کلمات از آنکه
 در این کلمات است که از آنکه اقل از آنکه اقل از آنکه اقل از آنکه اقل از آنکه اقل از آنکه
 از جانب شرق است جنوب و آن حرکت با خلاف فانی گویند و این کلمات است که در
 ستار باراد در شبانه روزی جنوب بر که زمین مکرر اند و هر یک که ستار با می باشد و بسیار
 حرکتی خاص است که از جنوب به شرق و در این راه حرکت بر لای خوانند و کواکب است
 که در کلمات است و در می در است و پنج هزار و دوست سال تمام کند و حرکت در هر سال
 دوری تمام کند و بیشتر دور هر دو از دو سال و در پنج و در زب و در سال و در سال بسیار دور
 بر کند و در هر دو در کمال و در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک و در هر یک
 یکبار که در زمین برابر و دیگر که زحل و مشتری و زهره و عطارد در این کلمات خوانند
 بجهت که این در یک دور خود چند وقت معین کرده یعنی در نظر خدای غایب که چند روز است
 و حرکت میکند بعد از آن چند روز از این راه که آنرا با یکدیگر در یکدیگر است
 و بعد از آن که در زمین بر فوالمی بر وجه حرکت کنند پس آن سبب است که در این کلمات
 که در کلمات است و در هر یک را برین خوانند و زحل و مشتری و زهره و عطارد و در هر یک
 سفید خوانند و چون برین ابعالی و سفید است که در کلمات است و در هر یک را با یکدیگر
 هر یکی را مرکز و در قطب است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است
 نقطه محیط کلمات است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است
 که حرکت کلمات است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است
 الکلی که در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است

گویند پس نقطه کلمات است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است
 و مرکز این دو قطب مرکز زمین است و از آن مرکز عالم گویند و در قطب کلمات است
 و در قطب عالم هم گویند و چون روی در شرق آنرا که در طرف است جنوب
 قطب شمالی خوانند و از آنکه در طرف است از آنکه در قطب جنوبی گویند و نیز با هر دو است
 منطقه البروج معتدل النهار و در نقطه بهم رسیده اند و بعد که از قطع کرده اند و یکی از آن نقطه
 اول حمل گویند و یکی دیگر را اول میزان پس منطقه البروج معتدل النهار را سید و نخست
 قسم و قسمت کرده اند و هر قسم را در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو
 دانند و هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو
 برشت را بعد و در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو
 بعد از دو قسمت کرده اند و هر قسم را بر یکی خوانند پس تمام منطقه البروج دو از ده برج باشد
 و اساسی بر دو دوازده گانه است اول حمل و دوم قوس و سوم جوزا و چهارم سرطان و پنجم
 اسد ششم سنبله هفتم میزان هشتم عقرب نهم قوس و دهم جدی یازدهم
 حلو و دوازدهم حوت و دیگر باید دانست که هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو در هر دو
 آفتاب این برجهایست و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است
 خوانند از جهت که هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است
 قوس و برجهای فرعی و جدی و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است
 برجهای حرکت کنند یعنی که هر چند مرتبه در برابر برجهای باشد از بروج و دوازده گانه چون
 از برابر آن برج که در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است
 گویند که در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است و در هر یک را مرکز است

سپان و به است میان ظاهر و پدید آسمان را به اندک و چون گوید در این بره بر یک یونید
که طویح کرد و چون گنبد را گویند که خوب کرد و یک باجه و گنبد که نصف النهار و این است
که نصف النهار آسمان را به نصف کند و آن نصف پدید را هم بر نصف کند چنانکه یک نصف
بجانب مشرق و نصف دیگر بکنان مشرق و چون آفتاب هر روز حرکت نکند پس
از مشرق طلوع کند هر لحظه ارتفاع او زیاد شود و از ارتفاع مشرقی که پدید آید بر این نصف النهار
رسد و این غایت ارتفاع آفتاب شد بعد از آن باقی مغرب می کند و ارتفاع آفتاب در این
غنی شده و آنکه ارتفاع او کم کرده تا غروب کند اما مقاله اول در بیان تاریخ
دو فصل در داخل ماهها و این فصل است بر چند فصل اول در بیان در این
سالها و ماهها که از هر ماه در هر سال ارتفاع آفتاب است و در او از او هر یک از این
زیر که در علم حکمت گفته اند که افق هر روز بیشتر از یک جن که بخارست است با شعله آفتاب
و هوا باقی و از لطافت قبول شود و یکدفعه در هر روز که بخار نوزاد و هوا باقی
لون خود ظاهر میان طلعت و غروب می شود و آن لیل را روز است و ظاهر هر سال است
و اما الظهور است که با اول هر سال در هر سال که اختلاف بر کوکب که پدید آید در هر روز
از هر روز تغییر می شود پس در هر سال را به در آفتاب بنا و آنکه در هر روز آفتاب
یعنی از هنگام مغربت تا از یک نقطه چون از اول سال تا معاودت او به همان نقطه میل
استبار کرده اند و در این قمر را بر دور ماه نهادند یعنی از هنگام مغربت تا از یک نقطه
چون اجتماع با لیل تا معاودت او به همان نقطه بهما استبار کرده اند اما اجتماع برود
یکی از آن دو نوع و طلعی است و چنان است که از هر ماه عینی حساب ساخته اند و یکی که حقیقت
که کما ترک و بود از هر ماه قمر ساخته اند و اول در لغت قمر است بر هر ماه از هر ماه
گویند

گویند و در شب اول و دوم و سیم هلال گویند و در عرفان پنجم هلال شب اول که پدید
و ظاهر است که هلال و ضیعت قمر را با آفتاب آفتابین آن خالی از خفا نیست چه در هر
که آن هلال خوب آفتاب است و ارتفاع قمر از آفتاب یکساعت نیست لیکن هر چه معلوم است
که چون در وقت غروب آفتاب با ارتفاع قمر است و چون قمر در هر روز پس از آنکه ارتفاع است و در هر
وضع عین که گفته اند بر سیم هلال که هر روز از مشرق را در اول شب وضع عین که هر روز چون
دوازده دور ماه نزدیک است یکبار در آفتاب زیرا که هر ساعت دوازده دور ماه پدید آید
چهار روز است ساعت هفت و هشت و نهم است بعضی از دوازده دور ماه را یکساعت
و از آن سال قمر گویند و آن دیگر اسامی است زیرا که هر ساعت یکبار در آفتاب که یکساعت است
سیصد و شصت و پنج روز و پنج ساعت و هفت دقیقه تقریباً و تفاوت میان هر دو
ده روز است و یک ساعت و یک دقیقه باشد و چون هر ساعت دوازده دور ماه نزدیک است بدست
آفتاب در یکساعت یکبار چنانکه در هر روز این را با شمس می کنند و آن دیگر ماه قمر و غیب
بیاید در هر یک شبانه روز برود و این است که حقیقی آن نزد چنان ولایت ما و مغرب است
از نیم روز است تا نیم روز دیگر و در نزد چنان خط و اقیانوس است تا نیم شب بود و در نزد
این حجت شروع از اول شب است تا اول شب دیگر و در نزد چنان اول روز است تا اول
روز دیگر و چون شبانه روز سیصد و شصت و پنج ساعت باشد و شبانه روز در هر
از طلوع با غروب و آنرا هر چه استبار کرده اند و یقیناً آن که حقیقت است شبانه روز است
مطلق که یقینی است و یکی که شبانه روز است و آن مقدار یکدوره فلك است
با سیر و طلوع آن با هر چه استبار کرده اند با نطق و بطور محسوس است از هر چه است
در حقیقت از هر چه است از هر چه است که ساد حرکت آفتاب است بر هر چه است

و مقرر چون گویند که یکی بر یکسانه روز این مقدار حرکت است هر اوستانه روز و مقرر است
بسی روز و مقرر این فایده در روز مقرر هر که در هر ساعت تا خوب آن و نیز در این ساعت
صداق است و خوب است هر که در هر ساعت تا خوب است و اول است و اول است
از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
و این نیز یک است بهند است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
هر که در هر ساعت تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
فصل دوم در بیان ساعات شبانه روز و در بیان ساعات روز و در بیان ساعات شبانه روز
و مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
واقع مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
و مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
اما مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
شبان روز و در مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
مختلف است و اما ساعات زیاده بجهت آن گویند که مقدار آن ساعات تا مقرر است
و روز است یعنی بطول و قصر شب و در طول و قصر روز فصل است در بیان جلوه
تاریخ با بد است که لغت تاریخ را بعضی گفته اند که عربی است و او ما خود است از تاریخ
که کجاست که در مقرر است و باب فصل است هر که در مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
و حش و جهالت آن وقت بود و بعضی گفته اند که وقت تا خوب است از مقرر است تا خوب است
وقت است با اول آن و مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
افضل

وقت آنچه را گویند که منتهی شود با او گویند همان تاریخ خود است هر که در مقرر است تا خوب است
و بعضی گفته اند که تاریخ لغت عربی است و بعضی گفته اند که تاریخ لغت عربی است
خلفه تاریخ است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
یا که گفته پس بهر حال که در مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
و کلام آورده و بعضی گفته اند که لغت عربی است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
اما در مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
و بعضی گفته اند که لغت عربی است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
پس تاریخ اصل سالی است که در آن سال و در مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
یا اندک یا بجا از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
تاریخ خوانند و آن مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
روز و تاریخ کلی تاریخ و بعضی گفته اند که تاریخ لغت عربی است از مقرر است تا خوب است
در بیان مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
و مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
از که بدین جهت که در مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
بموضع دیگر و مقام سامان و در مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است
چون تاریخ با کجاست و تاریخ را بعضی گفته اند که تاریخ لغت عربی است
بود تا عام الفیل این تاریخ است هر که در مقرر است تا خوب است از مقرر است تا خوب است

و غیره علی سبب و او در سال آنرا تاریخ خودی سلطنت او در زمان حضرت سالت محمد باقر است
 عاده نموده و لیکن بعد از جوت هر سالی با نام نهاد بود که سال اول باشد الا ان
 دستور حضرت ۵۰۰ بیست و شش سال بعد از وفات بقال سیوم ششم تحقیق بعضی از مورخان
 سده الترفیح سده التزلزل یعنی بعد از آن زلزله ششم سده استیفا پس بعد از آن که در آن
 سده استغلا هجتم سده استغلا تمام سده البراد هم سده الوداع و بعد از آن سده
 تا بجز منظر بود که سده استغلا تا در زمان خلیفه ثانی استغلا تا در آن سده چنانچه قبل ازین هرگز نشده
 و اتفاق بر آن شده که تا بجز وضع کنند پس یعنی بود که بزرگتر بود که سده استغلا
 مثل این تاریخ است و اشارت به تاریخ و در هر سده در هر سده چنانچه پیش ازین در آن سده
 که روزی از ایام آن حضرت مابعد سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 بود و بعضی معلوم بود که خلاف زمان حضرت که این تاریخ معلوم نبود و خلاف آن در اوقات دوران
 اضافی بسیار بود و متروک بود در سال چهارم و در هر سده استغلا تا در آن سده استغلا
 نیز خلاف بود و متروک بود در میان سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 روز وفات هر چند صحت بود اما طبع از آن مشهور بود پس ایام میرد استغلا تا در آن سده استغلا
 که در روز میرد تاریخ از زمان سورت تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 از این صحت بر آنند که کجاست سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 بحسب ایام و در روز شنبه که در هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 و این سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 که در روز سبت هم ایام استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 و این سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 و این سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا

تاریخ استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا

بل

یکس مرتبه شود و آن هرگز از سی روز زیاد نباشد و از سبت تا سه روز کمتر نباشد و اینها در
 سی سال هر روز باقی و نماند استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 سالی که در هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 و در هر سال در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 سال در هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 و در هر سال در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 یکس مرتبه در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 اللقت آورده است که در هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 در میان ایام سال در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 و عادت نقل است از حضرت استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 نیز صحیح که در هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 صحیح که در هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 اول سال بود ۲۱۰ و ۲۱۰ از سالهای استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 بر سبت کنند که در هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 در هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 که در هر سال استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 عدد که از هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 و بعد از آن از مجموع ۷ و ۷ طرح کنند تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا
 سال روز شنبه باشد و اگر عدد باقی از هر سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا تا در آن سده استغلا

متوالی

دو هم و پنج عید مجتهد است و پنجی سبب انصاف است و آن که سفند را که در آن روز قرآن
از آن جهت است که از آن عید بخیر کند و باز در ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹ و ۲۰ و ۲۱ و ۲۲ و ۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ و ۲۷ و ۲۸ و ۲۹ و ۳۰
و هم روز کفر نه است و ۱۱ و ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹ و ۲۰ و ۲۱ و ۲۲ و ۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ و ۲۷ و ۲۸ و ۲۹ و ۳۰
نیز که در آن روز قرآن مجید را که در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است
و باقی ایام بی شجاعت و دانشند که بنده مؤمنانند که در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است
که هر کس که در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است
کشتن در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است
بدر از او اما سبب حج کاتب شرفی نموده از آن جهت که در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است
ایام بعضی و در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است
و بعضی کفر نه است که در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است
بجهت حبس است که در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است
اما حرام حرام بگفته آن که در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است و در آن ایام بعضی است
حرام بوده است و در او ایام اسلام هم با نظرین بوده است تا کفار میل به اسلام نمایند پس آن
این شهر در عظیم بسیار بگردانند و چون اسلام خورشید حرمت این شهر منسوخ شد و در هم
نارنج در بعضی ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
برافروخته و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
که در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر

که در وقت تقدس و شاهر بوده که و خزان مکر را برود و بگوش از آن جهت است این ایام
و در وقت تقدس است بر او بود و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
نیز بر سر برود آن شب پادشاه آنرا شنید و در آن وقت طلوع کرد پس است تا که آن دختر را
و چنانچه بر او روز و در آن وقت طلوع کرد و در آن وقت طلوع کرد و در آن وقت طلوع کرد
و پادشاه را بگفت و مردم بهت تقدس را از آن شد و بر آن پادشاه آنرا شنید و در آن وقت طلوع کرد
که عید کبک ۲۵ کیلو است که تا به ششم است از آن پنج بود و آن نیز در روز پادشاه و اول آن فلان
الاول را عید است خوانند که در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است و در آن روز کفر نه است
و کعبه حج الهی است و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
واقعه شده و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
بعضی کفر نه است که در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
بگفته اند و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
کافران لاف کرده بر این نزد یک بر وقت تقدس که از آن امره القلیل که بنده قوم کسی است و در آن ایام شهر
گفتند و از آن جهت است که حضرت ائمه را خوانند اول آن فلان لاف کرده و در آن ایام شهر
و بعضی کفر نه است که در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
گفته است که این روز زاول سال و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
که نزد یک است در روز کفر نه است و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
شست و چون او را از آن بپرون آورد و در وقت تقدس او بپوست بصورت کبوتر
و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر
که در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر و در آن ایام شهر

که در آن ایام شهر

باعث ایشان سید است و سید را بگویند و ششم عید یکی خوانند و گویند درین روز عید است یکی گویند
 بر حواریان از میان ابرو و سوسنی را با خود طاهر کرده و در روز پنجشنبه آورده است یکی عید است
 سوسنی و این سوسنی با او در طوس سبنا بود و با نزد هس فخر مارت مریم بود پس است موم است
 مریم ۱۴ روز باشد و ۲۷ مصلحت یکی در کربلا باشد و این مصلحت است پنج ایامها در روز پنج
 خفا تا آورده است که ۲۸ آب قتل حجر است و سینه در هم لیلی از عید صید جان منته و در کربلا
 با طهر کفنه و کوشیار در روز پنج جامع و طی البرز در پنج صغیر آرد و نه که ۱۳ ایامها در روز پنج
 و اصل او است بزعم بود آن که عیسی از ایشان یعنی نمره بود و بگویند و او را بر است و در
 بد است یکی از چهار باب او که نمره کرده بود او را در روز پنج بر بارش که نه و آنرا در روز پنج
 خوانند و بعد از آن یکی از ملک که دم به بیت المقدس و طلب آن جویند که عیسی را بر آن
 کرده بود و پس آن عید است و در کربلا آن که در روز را بر آن در صحرای صلب کرده بودند
 بدست آورده و بیان آن چو عید است پس در یکی از ایامها بر مرده نهاد و چون نوبت بدان عید است
 که عیسی را بر آن صلب کرده بودند آن مرده زنده شد پس در کربلا که عید است و آنکه در کربلا
 با شش پنج عید ساختند اما در بیان تاریخ جزئی باید دانست که در سیستان را ایام اسب است
 یکی روزهای ماه را نامها بوده است و آن برای نوبت است که در کربلا روز اول از ایام است
 آورده و دوم بهین سیم آورده و ششم چهارم شهر پنجیم است و در ششم روز اول و ششم روز اول
 هشتم و پادو نهم آورده و این ایامها در خرداد ۱۳۰۳ و ۱۳۰۴ و ۱۳۰۵ و ۱۳۰۶ و ۱۳۰۷ و ۱۳۰۸
 سر و شش ۱۹ خرداد ۲۰ بهرام ۲۱ رام ۲۲ با و ۲۳ و ۲۴ و ۲۵ و ۲۶ و ۲۷ و ۲۸ و ۲۹
 اردو ۲۹ آستان ۳۰ رام ۳۱ و ۳۲ و ۳۳ و ۳۴ و ۳۵ و ۳۶ و ۳۷ و ۳۸ و ۳۹ و ۴۰ و ۴۱ و ۴۲ و ۴۳ و ۴۴ و ۴۵ و ۴۶ و ۴۷ و ۴۸ و ۴۹ و ۵۰
 نامها است و آن نوبت اول از ۲۰ آذر ۲۱ آذر ۲۲ آذر ۲۳ آذر ۲۴ آذر ۲۵ آذر ۲۶ آذر ۲۷ آذر ۲۸ آذر ۲۹ آذر ۳۰ آذر ۳۱ آذر ۳۲ آذر ۳۳ آذر ۳۴ آذر ۳۵ آذر ۳۶ آذر ۳۷ آذر ۳۸ آذر ۳۹ آذر ۴۰ آذر ۴۱ آذر ۴۲ آذر ۴۳ آذر ۴۴ آذر ۴۵ آذر ۴۶ آذر ۴۷ آذر ۴۸ آذر ۴۹ آذر ۵۰ آذر

این سما ساسی طایفه است و ساسی هم که بزعم ایشان از ساسانی است چنانکه عفر سب
 حکم زو اهر شده و هر روز که شقی یکی دارد و از آن روز با هم آن ملک نرسد و عا و گویند
 که در کربلا در هر یکشنبه روزی یکشنبه و جمعه و دوشنبه و چهارشنبه و شنبه و روزی
 اسما و از دهم از آن قبیل است که موافق شده است و در کتب حکم مذکور است که ایامها در روز
 بلکه هر نوع از هر یک ملاحظه است و آن عقلی است بر سرست بجز از آنکه و فایده است بذات خود
 و حفظ آن نوع آن عقلی است و آن عقلی است که در آن نوع جسم گویند و سکه همان گویند که در ایامها
 طایفه است و در صفتها شیخ مشفق مذکور است که ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 اردو است در کتب ایامها در امر او و عا و هر یک ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 و طایفه است هر یک ایامها در کربلا در ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 این طایفه است هر یک ایامها در ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 آن قیام چنانچه پس چنانکه شرف آنرا از آنرا عید است که در ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 پس ایامها در ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 اردو است و ششم خرداد ماه و پس از آن ماه و ششم خرداد ماه و چهارم شهر بود ماه و ششم خرداد ماه
 و در ایامها در ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 و او در روز هم ایامها در ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 از او با جشن باشد و صاحب شیخ خاقانی تصریح کرده است که ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 و صاحب کشف است که ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 و چون در یکماه هر روز یک ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها
 مقدم بر آنرا در او با روز کربلا و مقدم بر چهار ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها در روز پنج ایامها

که طول آن ۱۲ صبح باشد و در وضع مستوی نصب کند بجز آن نظر کند که طول قوس چند صبح است بر آن
باقی مثل طول قوس و در زیادگی یعنی ۱۲ صبح که کل طول آن مثل طول قوس آن روز در کمال باشد
کرده بجز آن طول قوس باقی مانده باشد ۱۲ بر دو قسمت که هر یک ساعت است که نشسته
از آن روز در اعتبار بقای آن روز که باقی است باقی از روز باشد که بعد از آن باشد و در وقت
در اول و در بعضی قدر از اول ۱۲ صبح بود و در آن وقت دیگر بر آن افزوده ۱۲ ساعت و طول قوس آن
در هر یک ربع بود یعنی دو اوج و در آن وقت که در هر یک ربع است که در هر یک ربع است و در وقت
بر کوه نیم ساعت و در وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
که در وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
ساعت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
عوض تمام شد تا ششم که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
با یک که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
نوع باشد از ارتفاع خود در هر یک ربع بود **فصل ششم** در بیان ثابت و متغییر و در ماه و در هر یک ربع
قره و غیره که با یک که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
و در وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
مطلب بر کمال است و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
باز میزان و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
جز او در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
جسده در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت

هر وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
فصل هفتم در بیان طالع و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
اجینه هر دو در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
این معنی بر آن طالع است که طالع ساز که از طالع ساز که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
در یک صفت با آن روز از روزی که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
پوشیده مانده که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
زیر که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
طالع صبح که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
در وقت طالع که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
طالع هر وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
این زمان از ربع شرقی شمالی طالع کند و نسبت مستقبل فقط مشرقی بسیار بود و در جانب
که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
عرب تمام که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
حوادث موارا مسکو که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
بار در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
بعضی باشد و در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
دیگر نیز است که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت
حده ششم که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت که در آن وقت

صفتی وسعدت هفت زاد نری بحری و حیوانی هفتم شاد نشین

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰
۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰

۱- ماه خرداد
 ۲- ماه اردیبهشت
 ۳- ماه فروردین
 ۴- ماه اسفند
 ۵- ماه بهمن
 ۶- ماه دی
 ۷- ماه کانون
 ۸- ماه رجب
 ۹- ماه شعبان
 ۱۰- ماه مهر
 ۱۱- ماه تیر
 ۱۲- ماه مرداد
 ۱۳- ماه سنبله
 ۱۴- ماه آبان
 ۱۵- ماه آذر
 ۱۶- ماه دی
 ۱۷- ماه بهمن
 ۱۸- ماه اسفند
 ۱۹- ماه فروردین
 ۲۰- ماه اردیبهشت
 ۲۱- ماه خرداد
 ۲۲- ماه تیر
 ۲۳- ماه مرداد
 ۲۴- ماه سنبله
 ۲۵- ماه آبان
 ۲۶- ماه آذر
 ۲۷- ماه دی
 ۲۸- ماه بهمن
 ۲۹- ماه اسفند
 ۳۰- ماه فروردین
 ۳۱- ماه اردیبهشت
 ۳۲- ماه خرداد
 ۳۳- ماه تیر
 ۳۴- ماه مرداد
 ۳۵- ماه سنبله
 ۳۶- ماه آبان
 ۳۷- ماه آذر
 ۳۸- ماه دی
 ۳۹- ماه بهمن
 ۴۰- ماه اسفند
 ۴۱- ماه فروردین
 ۴۲- ماه اردیبهشت
 ۴۳- ماه خرداد
 ۴۴- ماه تیر
 ۴۵- ماه مرداد
 ۴۶- ماه سنبله
 ۴۷- ماه آبان
 ۴۸- ماه آذر
 ۴۹- ماه دی
 ۵۰- ماه بهمن

هفت تا که بود در پیش اسفند که مدام تا که مجد دستوشو برین
 در روز اول ازین ماه خرداد
 در روز دوم ازین ماه اردیبهشت
 در روز سوم ازین ماه فروردین
 در روز چهارم ازین ماه اسفند
 در روز پنجم ازین ماه بهمن
 در روز ششم ازین ماه دی
 در روز هفتم ازین ماه کانون
 در روز هشتم ازین ماه رجب
 در روز نهم ازین ماه شعبان
 در روز دهم ازین ماه مهر
 در روز یازدهم ازین ماه تیر
 در روز دوازدهم ازین ماه مرداد
 در روز سیزدهم ازین ماه سنبله
 در روز چهاردهم ازین ماه آبان
 در روز پانزدهم ازین ماه آذر
 در روز شانزدهم ازین ماه دی
 در روز هجدهم ازین ماه بهمن
 در روز بیستم ازین ماه اسفند
 در روز بیست و یکم ازین ماه فروردین
 در روز بیست و دوم ازین ماه اردیبهشت
 در روز بیست و سوم ازین ماه خرداد
 در روز بیست و چهارم ازین ماه تیر
 در روز بیست و پنجم ازین ماه مرداد
 در روز بیست و ششم ازین ماه سنبله
 در روز بیست و هفتم ازین ماه آبان
 در روز بیست و هشتم ازین ماه آذر
 در روز بیست و نهم ازین ماه دی
 در روز سی و یکم ازین ماه بهمن
 در روز سی و دوم ازین ماه اسفند
 در روز سی و سوم ازین ماه فروردین
 در روز سی و چهارم ازین ماه اردیبهشت
 در روز سی و پنجم ازین ماه خرداد
 در روز سی و ششم ازین ماه تیر
 در روز سی و هفتم ازین ماه مرداد
 در روز سی و هشتم ازین ماه سنبله
 در روز سی و نهم ازین ماه آبان
 در روز سی و دهم ازین ماه آذر
 در روز سی و یکم ازین ماه دی
 در روز سی و دوم ازین ماه بهمن

۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰
۱	۲	۳	۴	۵	۶	۷	۸	۹	۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰

در روز اول ازین ماه خرداد
 در روز دوم ازین ماه اردیبهشت
 در روز سوم ازین ماه فروردین
 در روز چهارم ازین ماه اسفند
 در روز پنجم ازین ماه بهمن
 در روز ششم ازین ماه دی
 در روز هفتم ازین ماه کانون
 در روز هشتم ازین ماه رجب
 در روز نهم ازین ماه شعبان
 در روز دهم ازین ماه مهر
 در روز یازدهم ازین ماه تیر
 در روز دوازدهم ازین ماه مرداد
 در روز سیزدهم ازین ماه سنبله
 در روز چهاردهم ازین ماه آبان
 در روز پانزدهم ازین ماه آذر
 در روز شانزدهم ازین ماه دی
 در روز هجدهم ازین ماه بهمن
 در روز بیستم ازین ماه اسفند
 در روز بیست و یکم ازین ماه فروردین
 در روز بیست و دوم ازین ماه اردیبهشت
 در روز بیست و سوم ازین ماه خرداد
 در روز بیست و چهارم ازین ماه تیر
 در روز بیست و پنجم ازین ماه مرداد
 در روز بیست و ششم ازین ماه سنبله
 در روز بیست و هفتم ازین ماه آبان
 در روز بیست و هشتم ازین ماه آذر
 در روز بیست و نهم ازین ماه دی
 در روز سی و یکم ازین ماه بهمن
 در روز سی و دوم ازین ماه اسفند
 در روز سی و سوم ازین ماه فروردین
 در روز سی و چهارم ازین ماه اردیبهشت
 در روز سی و پنجم ازین ماه خرداد
 در روز سی و ششم ازین ماه تیر
 در روز سی و هفتم ازین ماه مرداد
 در روز سی و هشتم ازین ماه سنبله
 در روز سی و نهم ازین ماه آبان
 در روز سی و دهم ازین ماه آذر
 در روز سی و یکم ازین ماه دی
 در روز سی و دوم ازین ماه بهمن

شاد نشین
 خوش اندام
 مرداد

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على من خلقه محمد وآله جميعين **اما بعد**
 بدانکه این رساله البتة مخرام آورده شده از کلام قدما و من خیرین و مجربات هر قوم
 درین جدول مناده شده از برای سهولت عمل بر مال و اگر کسی بوعین اذعان نظر درین جدول
 کند جمیع ضایع این علم از بعضی و در بعضی واحکام و ضایع و اسباب و مخفی نخواهد ماند و غلط کند در
 اقوال اعمال او واقع شود بعمون الله فحوتة مشتمل بر چند **فصل** بدانکه بر مال نیست
 که در آنه چنین فرموده اند روز یکشنبه در آن ایام رمل نیندازد و آن هفت روز این است
 ۳ و ۵ و ۱۳ و ۱۴ و ۲۱ و ۲۴ و ۲۵ و نیز از ایام ابر و بر و فیلان در هر عقد حذر
 باید نمود و در هنگام غروب نیز نیندازد و چون رمل اندازد آیه مشهوره بخند که مفاخ
 العیب لا یعلمها الا هو و یعلم ما فی البی و التی و التی و التی و التی و التی و التی و التی و التی
 الا یعلمها و لا تجزیه فی ظلمات الارض و لا یطیب ولا یابس الا
 فی صفا و صیبه بجز آنکه در هر جهت مطالب شروع بنفکند و مانواند ضمیر گوید
 و اگر ضرورت شود درین قانون که بعضی استاد گفته اند بگوید **فصل** در استخراج
 ضمیر بدانکه در استخراج ضمیر چنانکه حکیم ربانی علیه الرحمه در حقه و در ابواب علمائنا و علم
 آورده متیقن بر چند قاعده **قاعده اول** الش اول باد و دوم و آب سیم و چهارم
 از آنها مستخرج کنند و ضمیر از آن شکل گویند **قاعده ثانی** شکل چهارم در رمل نیندازد و کل هفتم
 در دویم و شکل دوم در سوم و شکل چهارم در رمل تمام کنند و آنچه در زیر آن عمل بود در آن
 شکل بود **قاعده ثالثه** اول در پنجم نیندازد و شکل بیرون آورند و از نهم و یازدهم
 شکل بیرون آورند و از این دو شکل شکل ضمیر از آن شکل گویند **قاعده چهارم**

بدانکه

به آنکه سیر رمل بغایت نیکوتر است که اگر کسی سیر رمل در نیاید در حکم تارک باشد و از اسرار
 رمل یک سیر رمل است و سیر رمل از دوازده خانه بیرون نیندازد و سیر دوم و چهارم
 و پنجم و ششم در نیاید و در ششم و ششم و ششم و ششم که اگر سوال از سفر فرزند
 کنند از اول حکم کنند که نهم پنجم است و جمله برین قبض و اگر این باب
 در مال به از جوابش در خانه حب که جبر احسانه در چهارم است و خانه ماد در سوم
 جوابش نیم زیرا که در هم هفتم چهارم است و نیز چهارم طالع است **فصل**
 در احکام در زبده آنچه را تا تجربه معلوم شده که اگر چهارم و دوم داخل
 باشند البته مال بهت آید و اگر خارج باشند نیاید و اگر ثابت باشند
 در توقف افتد و اگر منقلب باشند بازه بهت آید و بازه نیاید سعید
 یا تک نی و بخش به شواری و اگر با بجز مسم کواه بود بر باقی روز بدست آید
 و اگر کواهی مذکور دیگر بهت آید **فصل** باید دانست که این جدول
 بطریق مسکن بیوت است که اکثر استادان آنرا صاحب خانه دانند
 وضع شده و آن لشکین اینست

از این لشکین حکم میگردد اند و باید دانست
که صاحب شجره میگوید که کلیه حکم
النت که نظر در خانه سیم گویند اگر فقط
همواره در اصل است البته مطلوب
مقولست و الا فنل

صورت آن است
نسخه طویل قاصد
نیز از اصل سخن جاری
نیز در بعضی کلمات

در معرفت حکما و فیوض الحایج		در معرفت احکام جماعت	
وجه تسمیه	صورت الناس	صورت الناس	البيت الثالث
ابن قیاض الخاص بر آن کوفتند که فقط در آن است	۱۰ نسخه طویل بالای خود کنند کون مندانست کلمه است	۲ نسخه طویل بالای خود کنند کون مندانست کلمه است	۱ ابن خلکان آن جماعت که از همه میش دارد
صیر الناس	۱ دلالت بر تقصیر آقا بر آنکه بگوید جنگ	۱ دلالت بر تقصیر عمل بر سرش از عشق	
۲ دلالت بر نقصان آن که ضایع شده با بر سینه	۲ دلالت بر جمعیت حال در کینه سطلب دیبا به		
۳ دلالت بر سفر و یکسره حرکت سواد در سیر	۳ دلالت بر طوشتی برادران و از سفر در سیر عاب		
۴ دلالت بر آنکه در آن از صفت موهبی حال پدید	۴ دلالت بر عاقبت و دفع از ملک شادی		
۵ دلالت بر خروج فرزندان و نوحان از حق و خیر	۵ دلالت بر جمعیت فرزندان و آمدن خبر و خبر از سیر		
۶ دلالت بر خطر از کفر و خروج غلام و کینه و خاص	۶ دلالت بر نادانی و کجی و سرکاران از بیخ		
۷ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۷ دلالت بر کینه همساری و خروج و خبر غایب		
۸ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۸ دلالت بر کینه غایب و نای که عوی و قصر حرف		
۹ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۹ دلالت بر سفر و مقامهای عبارات و علم		
۱۰ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۰ دلالت بر طوشتی از بنا و کوه و نای که نخل و علم و در علم		
۱۱ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۱ دلالت بر عشق در آن سیاح و کوهستان حبیبی		
۱۲ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۲ دلالت بر طوشتی و شمس و جنگ و دعوی		
۱۳ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۳ دلالت بر اصل غایب و کینه سطلب عاقبت ساید		
۱۴ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۴ دلالت بر سیر و غایب و کلاه حمل شدن		
۱۵ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۵ دلالت بر کینه کوفی کار و سوال از عشق		
۱۶ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۶ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه		

در معرفت حکما

در معرفت احکام جماعت		در معرفت حکما و فیوض الحایج	
وجه تسمیه	صورت الناس	صورت الناس	البيت الثالث
ابن خلکان آن جماعت که از همه میش دارد	۲ نسخه طویل بالای خود کنند کون مندانست کلمه است	۲ نسخه طویل بالای خود کنند کون مندانست کلمه است	۱ ابن قیاض الخاص بر آن کوفتند که فقط در آن است
صیر الناس	۱ دلالت بر تقصیر آقا بر آنکه بگوید جنگ	۱ دلالت بر تقصیر عمل بر سرش از عشق	
۲ دلالت بر نقصان آن که ضایع شده با بر سینه	۲ دلالت بر جمعیت حال در کینه سطلب دیبا به		
۳ دلالت بر سفر و یکسره حرکت سواد در سیر	۳ دلالت بر طوشتی برادران و از سفر در سیر عاب		
۴ دلالت بر آنکه در آن از صفت موهبی حال پدید	۴ دلالت بر عاقبت و دفع از ملک شادی		
۵ دلالت بر خروج فرزندان و نوحان از حق و خیر	۵ دلالت بر جمعیت فرزندان و آمدن خبر و خبر از سیر		
۶ دلالت بر خطر از کفر و خروج غلام و کینه و خاص	۶ دلالت بر نادانی و کجی و سرکاران از بیخ		
۷ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۷ دلالت بر کینه همساری و خروج و خبر غایب		
۸ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۸ دلالت بر کینه غایب و نای که عوی و قصر حرف		
۹ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۹ دلالت بر سفر و مقامهای عبارات و علم		
۱۰ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۰ دلالت بر طوشتی از بنا و کوه و نای که نخل و علم و در علم		
۱۱ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۱ دلالت بر عشق در آن سیاح و کوهستان حبیبی		
۱۲ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۲ دلالت بر طوشتی و شمس و جنگ و دعوی		
۱۳ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۳ دلالت بر اصل غایب و کینه سطلب عاقبت ساید		
۱۴ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۴ دلالت بر سیر و غایب و کلاه حمل شدن		
۱۵ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۵ دلالت بر کینه کوفی کار و سوال از عشق		
۱۶ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه	۱۶ دلالت بر آنکه در آن در دو شمس و کوه		

در معرفت حکما

در معرفت احکام انکس		فی البیوت	
دلیل	صورت	صورت	البیت الناج
این شکل بدان	۱۱۰	تختی از بالای	خانه زن و
دلالت کند بر		سایه از یک سو	صورت سبک و قطع
کنند		که بر روی باندان	کاروان از وسط و قابل
		عیبی داشته باشد	طایع است بین
صفت الناس	۱	دلیل است بر آن	که در هر دو
شماره	۲	دلیل است بر آن	که در هر دو
غایب یا از چیزی	۳	دلیل است بر آن	که در هر دو
یا از چیزی	۴	دلیل است بر آن	که در هر دو
نفس است	۵	دلیل است بر آن	که در هر دو
یا از چیزی	۶	دلیل است بر آن	که در هر دو
یا از چیزی	۷	دلیل است بر آن	که در هر دو
یا از چیزی	۸	دلیل است بر آن	که در هر دو
حکم کتله	۹	دلیل است بر آن	که در هر دو
این شکل	۱۰	دلیل است بر آن	که در هر دو
این شکل	۱۱	دلیل است بر آن	که در هر دو
وقتی که	۱۲	دلیل است بر آن	که در هر دو
دلیل است بر آن	۱۳	دلیل است بر آن	که در هر دو
دلیل است بر آن	۱۴	دلیل است بر آن	که در هر دو
دلیل است بر آن	۱۵	دلیل است بر آن	که در هر دو
دلیل است بر آن	۱۶	دلیل است بر آن	که در هر دو

در معرفت احکام

در معرفت احکام حمیره		فی البیوت	
دلیل	صورت	صورت	البیت الناج
این شکل بدان	۱۱۰	تختی از بالای	خانه زن و
دلالت کند بر		سایه از یک سو	صورت سبک و قطع
کنند		که بر روی باندان	کاروان از وسط و قابل
		عیبی داشته باشد	طایع است بین
صفت الناس	۱	دلیل است بر آن	که در هر دو
شماره	۲	دلیل است بر آن	که در هر دو
غایب یا از چیزی	۳	دلیل است بر آن	که در هر دو
یا از چیزی	۴	دلیل است بر آن	که در هر دو
نفس است	۵	دلیل است بر آن	که در هر دو
یا از چیزی	۶	دلیل است بر آن	که در هر دو
یا از چیزی	۷	دلیل است بر آن	که در هر دو
یا از چیزی	۸	دلیل است بر آن	که در هر دو
حکم کتله	۹	دلیل است بر آن	که در هر دو
این شکل	۱۰	دلیل است بر آن	که در هر دو
این شکل	۱۱	دلیل است بر آن	که در هر دو
وقتی که	۱۲	دلیل است بر آن	که در هر دو
دلیل است بر آن	۱۳	دلیل است بر آن	که در هر دو
دلیل است بر آن	۱۴	دلیل است بر آن	که در هر دو
دلیل است بر آن	۱۵	دلیل است بر آن	که در هر دو
دلیل است بر آن	۱۶	دلیل است بر آن	که در هر دو

در معرفت احکام نضه الدخول		في السبوت	
وجبه	صوت	صوت	البته الحاقی
این شکل لفظه الدخول جمله که لفظ آب دخول دارد	۱۱۰	۱۰۰	المسح بالیست
نخعی دراز بالای کمری باید که کمری دارد و چنانچه سوارا			فخامه است در وقت وضو و در وقت غسل و در وقت غسل و در وقت غسل و در وقت غسل
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱	صغیر الناس	صغیر الناس
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۲	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۳	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۴	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۵	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۶	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۷	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۸	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۹	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۰	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۱	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۲	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۳	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۴	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۵	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۶	کلی	کلی

در معرفت احکام نضه الدخول

در معرفت احکام نضه الدخول		في السبوت	
وجبه	صوت	صوت	البته الحاقی
این شکل لفظه الدخول جمله که لفظ آب دخول دارد	۱۰۰	۱۰۰	المسح بالیست
نخعی دراز بالای کمری باید که کمری دارد و چنانچه سوارا			فخامه است در وقت وضو و در وقت غسل و در وقت غسل و در وقت غسل
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱	صغیر الناس	صغیر الناس
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۲	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۳	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۴	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۵	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۶	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۷	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۸	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۹	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۰	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۱	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۲	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۳	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۴	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۵	کلی	کلی
دلیل است نفس و گوش و آنچه باید	۱۶	کلی	کلی

در معرفت احکام نفی الحمد		فی السیوت	
وجیه تفسیر	صوت	صوت	البیت الثالث
این شکل نظایر آن از کتب معتبره	۱۰۰	۱۰۰	خانم طلبه که در دین المال سلطان و ملک در حکم ادب
صفت الناس	۱	دلیل است بر قدرت طاعت و عبادت و استقامت	عقوبت
مثال از فضل انبیا	۲	دلیل است بر تقاد و کرامت و عبادت و استقامت	عقوبت
یا از فضل و عبادت انبیا	۳	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۴	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۵	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۶	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۷	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۸	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۹	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۰	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۱	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۲	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۳	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۴	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۵	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۶	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت

ادوات

در معرفت احکام غنبة الداخل		فی السیوت	
وجیه تفسیر	صوت	صوت	البیت الرابع
این شکل نظایر آن از کتب معتبره	۱۰۰	۱۰۰	خانم طلبه که در دین المال سلطان و ملک در حکم ادب
صفت الناس	۱	دلیل است بر قدرت طاعت و عبادت و استقامت	عقوبت
مثال از فضل انبیا	۲	دلیل است بر تقاد و کرامت و عبادت و استقامت	عقوبت
یا از فضل و عبادت انبیا	۳	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۴	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۵	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۶	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۷	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۸	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۹	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۰	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۱	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۲	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۳	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۴	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۵	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت
و عبادت انبیا	۱۶	دلیل است بر کبریا و جلال و تعالی و استقامت	عقوبت

در معرفت احکام اجماع		فی البیت	
وجوب	صوت	صوت	صوت
این شکل اجماع	۱۰۰	صوت الناس	صوت الناس
این کتب لفظ	۱۰۰	صوت الناس	صوت الناس
یاد آید جمع	۱۰۰	صوت الناس	صوت الناس
کرد	۱۰۰	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۲	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۳	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۴	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۵	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۶	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۷	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۸	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۹	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۰	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۱	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۲	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۳	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۴	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۵	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۶	صوت الناس	صوت الناس

در معرفت احکام اجماع

در معرفت احکام طریقت		فی البیت	
وجوب	صوت	صوت	صوت
این شکل اجماع	۱۰۰	صوت الناس	صوت الناس
این کتب لفظ	۱۰۰	صوت الناس	صوت الناس
یاد آید جمع	۱۰۰	صوت الناس	صوت الناس
کرد	۱۰۰	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۲	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۳	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۴	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۵	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۶	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۷	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۸	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۹	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۰	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۱	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۲	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۳	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۴	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۵	صوت الناس	صوت الناس
صوت الناس	۱۶	صوت الناس	صوت الناس

در معرفت احکام طریقت

